

СКОТ УЕСТЪРФИЙЛД ГРОЗНИТЕ

Част 1 от „Грозните“

Превод от английски: Анелия Янева, 2011

chitanka.info

ЧАСТ I

ДА СЕ ПРЕВЪРНЕШ В КРАСИВ

*Не е ли хубаво да създадеш общество само
от красиви хора?*

Янг Юан^[1],
цитирана от Ню Йорк
таймс

ГРАДЪТ НА НОВИТЕ КРАСИВИ

Небето на ранното лято имаше цвят на котешко повръщано.

Е, помисли си Толи, преди това ще трябва известно време да храниш котката си само със съомга, за да се получи желаният розов цвят. Бягащите по небето облаци наистина имаха вид на риби, които високият вятър е почистил от люспите. С угасването на светлината тъмносините пролуки на нощта започваха да се провиждат като обърнат наопаки океан, бездънен и студен.

При всяко друго лято, залез като този, би изглеждал красив. Но вече нищо не беше красиво, откакто Перис стана красив. Гадно е да загубиш най-добрия си приятел, пък било то и само за три месеца и два дни.

Толи Янгблъд чакаше да мръкне.

Тя можеше да види „Града на новите красиви“ през отворения си прозорец. Парти-кулите вече светеха и виещи се редици от запалени факли очертаваха блещукащи пътеки в градините на удоволствията. Няколко пълни с горещ въздух балони напиха да се откъснат от привързания за тях товар, устремени към здрачаващото се розово небе, а техните пасажери обстрелваха съседните балони и прелитащите парапланери с безопасни фойерверки. Изблици на смях и силна музика отскачаха по повърхността на водата като хвърлени косо речни камъчета, а острите им ръбове горяха нервите на Толи.

Отвъд пределите на града, очертани от черния кръг на реката, всичко тънеше в мрак. Грозните бяха вече в леглата по това време.

Толи изключи своя интерфейс-пръстен и каза „лека нощ“.

— Сладки сънища, Толи! — отговори стаята.

Толи сдъвка хапчето за почистване на зъбите, намачка с юмрук възглавницата си и пхна под завивките старата портативна грейка — същата, която произвеждаше топлина, равна на тази, което би произвело тялото на спящ човек горе-долу с размерите на Толи.

После изпълзя през прозореца.

Навън, където нощта най-сетне беше добила въгленочерен цвят, тя внезапно се почувства по-добре. Може планът ѝ бе глупав, но и така

да е, пак беше по-разумен от това да прекара поредната безсънна нощ, обзета от самосъжаление. По познатата засушена пътека надолу към водата не ѝ беше никак трудно да си представи, че Перис тихо се прокрадва след нея едва сдържайки смеха си, готов цяла нощ да шпионира новите красавци заедно с Толи. Двамата бяха измислили как да надхитрят пазача на къщата още като бяха на дванайсет, когато разликата от три месеца във възрастта им изобщо нямаше значение.

„Приятели завинаги“, прошушна Толи и прокара пръст по финия белег на дясната си длан.

Водата проблясваше сред листака и до момичето достигна шумът от пляска на малките вълнички, образувани от преминаващите по реката скимъри. Тя се притаи сред тръстиката. Лятото винаги е било най-подходящият сезон за шпионски експедиции. Тревата е висока, никога не става студено, пък и не си сънен и недоспал в училище на следващия ден.

Е, сега Перис можеше да спи до колкото късно си поиска. Това е само едно от предимствата да бъдеш красив.

Старият мост се простираше внушително над реката, а огромната му метална рамка се сливаше с черното небе. Той беше построен толкова отдавна, че се държеше благодарение на собствената си тежест, без помощта на стоманени въжета. След милион години, когато градът отдавна щеше да се е превърнал в развалини, този мост щеше да е единственият оцелял, подобно вкаменелост на древен скелет.

За разлика от останалите мостове в „Града на новите красиви“ старият мост не можеше да говори и да докладва за преминаващите по него, което беше най-важното. Но дори и безмълвен, на Толи този мост винаги ѝ се струваше мъдър, пропит от знание като някое старо дърво.

Очите ѝ вече напълно привикнаха с тъмнината и ѝ трябваша само няколко секунди, за да открие кордата, завързана за обичайния камък. Толи я издърпа и чу пляска на въжето, което изпадна от скривалището си в подпорите на моста. Тя продължи да тегли, докато невидимото рибарско влакно се превърна в мокро въже с навързани по него възли. Другият му край беше здраво стегнат о металната рамка на моста. Толи опъна въжето и го завърза за обичайното дърво.

Наложи се отново да приклепне в тръстиката, докато премине поредният речен скимър. Хората, които танцуваха на палубата му, не

забелязаха въжето, опънато между моста и брега. Така и никой не успя да го забележи досега. Новите красавци винаги бяха толкова погълнати от забавленията, че не обръщаха внимание на дребните неща, които не са си на мястото.

Когато светлините на скимъра се изгубиха в мрака, Толи използва цялата си тежест, за да изпробва въжето. Веднъж краят му откъм дървото беше доста хлабаво вързан и двамата с Перис се залюляха напред-назад във въздуха наскоро реката, преди да цопнат в студената вода. Тя се усмихна при този спомен, осъзнавайки, че предпочита да се върне във времето на онази експедиция — подгизнала и зъзнеща, но с Перис, отколкото да е суха и на топло като сега, но сама.

Провиснала с главата надолу, докато с ръце и колене стискаше възлите по въжето, Толи се промуши през металната рамка на моста, после се прокрадна по железния му скелет чак до „Града на новите красиви“.

Знаеше къде живее Перис от единственото съобщение, което той си направи труда да ѝ изпрати, откакто беше станал красив. Перис не ѝ даде точния си адрес, но Толи знаеше как да декодира наглед случайните цифри в края на пинга^[2]. Те я отведоха до място, наречено „Къщата на Гарбо“, в хълмистата част на града.

Никак нямаше да е лесно да се добере до там. При съвместните си експедиции Толи и Перис не се отдалечаваха много от брега, където гъстата растителност и тайните кътчета в „Града на грозните“ им помагаша да се скрият. Но сега Толи трябваше да стигне до центъра на острова, където украсените карнавални платформи и купонджиите изпълваха ярко осветените улици по цяла нощ. Новоизлюпените красавци като Перис винаги живеяха в центъра на най-лудия купон.

Толи знаеше маршрута наизуст, но направеше ли само един погрешен завой, щеше да изгори. Без интерфейс-пръстена тя беше невидима за превозните средства. Щяха да минат през нея като през въздух, сякаш на улицата няма никой.

Но и без това Толи беше госпожица Никоя на това място.

Нещо по-лошо, тя беше грозна. Искаше ѝ се поне в очите на Перис да не изглежда толкова грозна. Надяваше се той да я види по различен начин.

Толи нямаше представа какво може да направят с нея, ако я хванат. Сигурно нямаше да е просто наказание като това за „забравен“ интерфейс-пръстен, бягане от час, или пък защото си изиграл къщата и си пуснал музиката по-силно от позволеното. Всички правят такива нарушения и си отнасят наказанието заради тях. Но двамата с Перис винаги много внимаваха да не ги хванат по време на техните експедиции. Да пресечеш реката си беше сериозна работа.

Сега обаче беше твърде късно да се тревожи за това. И какво биха могли да й направят в края на краищата? Само след три месеца тя самата щеше да е вече красива.

Толи пълзеше близо до реката, докато не стигна „Градината на удоволствията“, после се шмугна в тъмната сянка на алея с плачещи върби. Под тяхното прикритие продължи да върви напред, успоредно на пътечка, осветена от малки пламъчета.

Двама новоизлюпени красавци се разхождаха по пътеката и Толи замръзна на място, но те не усетиха нищо, впили поглед един в друг, твърде заети със себе си, за да забележат свитото в тъмнината тяло. Толи мълчаливо ги проследи с поглед и усети онова топло чувство, което обикновено събуждаше у нея всяко красиво лице. Дори когато, скрити в сенките с Перис, шпионираха красавците и се надсмиваха над глупавите неща, които те говорят и вършат, двамата пак не можеха да откъснат поглед от лицата им. Имаше нещо хипнотизиращо в огромните им свършени очи, нещо, което те кара да не пропускаш и думичка от казаното от тях, кара те да ги закриляш срещу опасностите, да ги правиш щастливи. Защото са толкова... красиви.

Двамата красиви се изгубиха зад завоя и Толи тръсна глава, за да се освободи от сантименталните мисли. Не беше дошла тук да зяпа. Тя беше нарушител, шпионин, една от грозните. И имаше мисия.

Градината се извиваше сред града като река от светлина, която тече между ярко осветените парти-кули и домове. След още няколко минути пълзене Толи изплаши една двойка, скрита сред дърветата (това все пак беше „Градина на удоволствията“), но в тъмното те не успяха да видят лицето ѝ и само ѝ се подиграха, когато смотолели някакво извинение и се измъкна заднешком. Тя също не ги разгледа добре — мярна ѝ се единствено плетеница от свършени крайници.

Най-накрая градината свърши няколко пресечки от мястото, където живееше Перис.

Толи надзърна иззад завесата от лозови листа. Толкова далече двамата с Перис никога не бяха стигали, ето докъде я доведе нейният план. От тук нататък нямаше как да се крие по оживените и осветени улици. Тя допря пръсти до лицето си и почувства широкия нос и тънките устни, прекалено високото чело и заплетените на кълбо ситни спирали коса. Само крачка извън храстите и веднага щяха да я спипат. Лицето ѝ сякаш изгаряше под светлината, когато тя случайно попаднеше върху него. Какво правеше тук? Сега трябваше да е в тъмния Град на грозните, очаквайки да дойде и нейният ред.

Трябваше да види Перис, трябваше да говори с него. Всъщност не беше съвсем сигурна защо се налага непременно да говорят, освен че се поболяваше при спомена за хилядите им разговори вечер преди да заспят. Бяха прекарвали заедно всеки ден още от малки, а сега... нищо. Може би ако успееш да поговорят дори само за няколко минути, тя най-после ще престане да приказва мислено с празното пространство пред нея. Три минути можеха да се окажат достатъчни, за да я крепят през оставащите три месеца.

Толи огледа улицата в двете посоки, търсейки задни дворове, през които да се промъкне, и тъмни входове, където да се скрие. Чувстваше се като алпинист, попаднал на отвесна скала, който търси пукнатини и ръбове, за да се задържи.

Движението се поразреди, но тя продължаваше да чака, потривайки белега на дясната си длан. Накрая въздъхна, прошепна „Приятели завинаги“ и пристъпи напред към светлото.

От дясната ѝ страна се разнесе гръм като от експлозия, тя отскочи обратно в тъмното, препъна се в лозницата и тежко падна на колене в меката почва, убедена, че ей сега ще я заловят.

Но какофонията постепенно придоби пулсиращ ритъм. Оказа се, че идва от барабанен механизъм, който тежко си проправяше път надолу по улицата. Широк колкото къща, той се тресеше целият от движението на дузините си механични ръце, които биеха по барабани от всякакъв размер. Следваше го растяща тълпа от купонджии, които подскачаха и танцуваха под неговия ритъм, пиеха и чупеха празните бутилки в корпуса на огромната неуязвима машина.

Толи се усмихна. Гуляйджиите носеха маски.

Машината разхвърляше подире си маски, опитвайки се да привлече колкото се може повече участници в този импровизиран

парад: дяволски мутри и ужасяващи клоуни, зелени чудовища и сиви извънземни с огромни полегати очища, котки и кучета, лица с криви усмивки или огромни носове.

Процесията се движеше бавно и Толи се отдръпна обратно под прикритието на гъстата зеленина. Неколцина от шествието минаха толкова близо до нея, че противната сладникава миризма на техните бутилки изпълни носа ѝ. Минута по-късно, когато машината се беше изтърколила една пресечка по-надолу, Толи изскочи от прикритието си и грабна от паважа една изоставена маска. Материята беше мека и се огъна под ръката ѝ, все още топла от калъпа във вътрешността на машината.

Преди да я притисне към лицето си, Толи видя, че маската има същия цвят на котешко повръщано като залеза, дълга зурла и две малки розови уши в добавка. Интелигентната материя, от която беше изработена, веднага прие формата на лицето ѝ и маската прилепна идеално.

Толи си проправи път измежду пияните танцьори, стигна противоположния край на процесията и хукна надолу по улицата към „Къщата на Гарбо“, скрита под свинската зурла.

[1] Янг Юан — бивша претендентка в конкурса за красота Miss Intercontinental, дисквалифицирана заради претърпяна пластична операция. — Б.пр. ↑

[2] ping — съкращение от Packet Internet Grooper — програма, която се използва за указание дали определен компютър или адрес в интернет е включен и работи и дали е достъпен за комуникация в интернет. — Б.пр. ↑

ПРИЯТЕЛИ ЗАВИНАГИ

„Къщата на Гарбо“ беше тумбеста, оживена и шумна.

Тя запълваше пространството между две парти-кули, приклепнала като дундест чайник между две изящни чаши за шампанско. Всяка от кулите се държеше на една-единствена колона, не по-широка от шахта на асансьор. По-нагоре се разширяваше в пет етажа от околоръстни балкони, които се огъваха под тежестта на новите красиви. Толи се заизкачва по хълма към трите сгради, опитвайки се да се ориентира през тесните очни процепи на маската.

Някой скочи, а може би беше хвърлен от върха на една от кулите и полетя с вик надолу, размахвайки ръце. Толи хлъцна, но се насили да проследи полета чак до края, когато бърнджи жилетката спря свободното падане на момчето секунди преди да се размаже на земята. То се праметна със смях нагоре-надолу няколко пъти, преди меко да стъпи на земята толкова близо до Толи, че тя дочу нервните хлъцания, които накъсваха смеха му. Беше изплашено не по-малко от Толи.

Тя потрепери, защото скачането едва ли беше по-опасно от това, да стои в подножието на застрашително извисяващите се кули. Бърнджито действаше на принципа на същите повдигачи, които държаха вретеновидните структури на кулите изправени. Ако някой от тия хитроумни механизми направеше засечка, всичко в „Града на новите красиви“ щеше да рухне.

Къщата беше пълна с новоизлюпени красавци — от най-отвратителния вид, както казваше Перис. Те живееха като грозните — по стотина в едно голямо общежитие. Но в тяхната къща нямаше никакви правила. Освен ако правилата не се изчерпваха с: прави щуротии, забавлявай се и вдигай шум.

Група момичета в бални рокли се бяха скупчили на покрива, крещяха с пълно гърло, едва балансирайки на ръба и обстрелваха с безопасни фойерверки хората долу. Оранжева огнена топка подскочи близо до Толи, хладна като есенен повей, и разпръсна мрака наоколо.

— Хей, долу има едно прасе! — провикна се някой от високото. Всички се разсмяха, а Толи забърза към широко отворената врата на

къщата. Вмъкна се вътре, без да обръща внимание на изненаданите погледи на двама красиви, които се изпречиха на пътя ѝ.

Всичко беше един голям общ купон, както винаги им бяха обещавали, че ще бъде. Наоколо се разхождаха хора в дълги официални рокли и черни фракове. Изглежда на всички нейната свинска зурла се виждаше много забавна. Сочеха я и се смееха, а Толи продължаваше да си проправя път напред, за да не им даде възможност да направят нещо друго. Тук, естествено, се смееха непрекъснато. За разлика от партитата на грозните нямаше нито сбивания, нито даже свади и пререкания.

Толи си проправяше път от стая в стая, оглеждаше лицата, опитвайки се да не се разсейва от големите им красиви очи и да заглуши чувството, че мястото ѝ не е тук. С всяка измината минута обаче се чувстваше все по-грозна. Установи, че не е никак приятно всички да ти се присмиват. Но смехът беше за предпочитане пред онова, което биха сторили, ако видеха истинското ѝ лице.

Толи се зачуди дали изобщо би разпознала Перис. Беше го видяла само веднъж след операцията на излизане от болницата, преди още отците да са спаднали. И все пак тя познаваше лицето му толкова добре. Независимо от това какво говореше Перис, красивите не изглеждаха съвсем еднакви. По време на техните експедиции двамата понякога попадаха на красиви, чиито лица изглеждаха близки, сякаш са бивши грозни, които някога са познавали. Нещо като техни братя и сестри — по-зрели, по-самоуверени, много по-красиви братя и сестри. Такива, на които биха завиждали цял живот, ако бяха родени преди сто години.

Значи Перис не би могъл да се промени чак толкова.

— Видяхте ли прасето?

— Кое?

— Едно прасе е избягало на свобода!

Кикотещите се гласове идваха от долния етаж. Толи спря и се заслуша. Беше съвсем сама на стълбището. Очевидно красивите предпочитаха да ползват асансьор.

— Как е посмяла да дойде на партито ни маскирана като прасе?! Дрескодът е бели вратовръзки!

— Изглежда е сбъркала партито.

— Тогава значи няма никакви обноси!

Толи преглътна мъчително. Изглежда маската не беше по-добро решение от собственото ѝ лице. Шегата се оказа същата с бели конци.

Тя продължи да се изкачва по стълбите, оставяйки гласовете далече зад себе си. Може би щяха да забравят за нея, ако се отдалечеше достатъчно. Над нея имаше само още два етажа от „Къщата на Гарбо“, после идваше покривът. Перис трябваше да е тук някъде.

Освен ако не беше на ливадата зад къщата, или в небето с балон, или в някоя от парти-кулите. Или пък с някого в градините на удоволствието. Толи тръсна глава, за да разсее последната картина, пренебрегна еднотипните шегички по повод маската ѝ и продължи да наднича поред в стаите.

Никъде не видя нещо по-различно от изненадани погледи, насочени към нея показалци и тълпа красиви лица. Но нито едно от тях не ѝ се виждаше познато. Перис не беше тук.

— Ей, ето го! Ела насам, прасе!

Толи се изстреля нагоре към покрива, прескачайки по две стълби наведнъж. Горещият ѝ дъх запари вътрешността на маската, челото ѝ се потеше и интелигентната материя, от която беше направена, започна да се свлича по лицето ѝ. Група красиви вървеше по петите ѝ, преследваха я, като се заливаха от смях и се препъваха един друг, докато изкачваха стълбите.

Нямаше никакво време да огледа последния етаж. Толи хвърли бърз поглед наоколо. Тук горе нямаше никого. Всички врати бяха затворени. Най-вероятно някои от новите красиви се бяха оттеглили за един разкрасителен сън.

Ако отиде на покрива да търси Перис, ще попадне в капан.

— Насам, прасе, ела тук!

Време беше да си плюе на петите. Толи се хвърли към асансьора, подхлъзна се и едва успя да се задържи на крака в кабината. „Приземен етаж!“, нареди тя.

Зачака, вперила тревожен поглед към фойето на етажа, задъхана под размекнатата материя на маската. „Приземен етаж!“, повтори тя. „Затвори вратата!“.

Нищо не последва.

Толи изпъшка и стисна очи. Без интерфейс-пръстена тя беше никой. Асансьорът отказваше да ѝ се подчини.

Толи знаеше как да заблуди асансьора, но за това ѝ беше нужно време и ножче. Не разполагаше нито с едното, нито с другото. Първият от преследвачите ѝ се показва на стълбището и пристъпи във фоайето.

Толи се притисна плътно в дъното на асансьора, застана на пръсти и се опита да се слее със стената. Отвън прииждаха още преследвачи, раздразнени и пъхтящи като едни истински нетренирани красавци в лоша форма. Виждаше отраженията им в огледалото на асансьора.

Това означаваше, че и те могат да я видят, ако се сетеха да погледнат насам.

— Къде отиде прасето?

— Ей, прасе!

— Може да е на покрива.

Някой пристъпи внимателно в асансьора, все още обърнат назад към преследвачите ѝ. Подскочи, когато я видя.

— Божичко, уплаши ме! — Той трепна с дългите си мигли при вида на маската ѝ, после сведе поглед към своя фрак.

— О, майчице! Това не беше ли парти с дрескод бяла вратовръзка?

Дъхът на Толи секна, устата ѝ пресъхна.

— Перис? — прошепна тя.

Той я погледна по-отблизо.

— Ние двамата...

Тя понечи да го приближи, но навреме се усети и отново залепи гръб в стената на асансьора. Мускулите ѝ вече трепереха от усилието да стои на пръсти.

— Това съм аз, Перис.

— Ей, прасе, ела насам!

Той се обърна по посока на гласа във фоайето, повдигна вежди, после пак я погледна.

— Затвори вратата! Задръж! — каза бързо.

Вратата се затвори с приплъзване и Толи политна напред. После смъкна маската си, за да го разгледа по-добре. Това беше Перис: неговият глас, неговите кафяви очи и начинът, по който си бърчеше челото, когато беше объркан.

Но беше толкова красив сега.

В училище им бяха обяснили как това влияе на хората. Нямаше никакво значение дали си наясно с еволюцията, или не — това винаги действаше. При всички.

Имаше определен вид красота, хубост, която всички забелязваха. Големи очи и пълни устни като на дете; гладка чиста кожа; пропорционални черти и още хиляди дребни детайли. Някъде дълбоко в подсъзнанието си хората винаги търсеха тези определени знаци. Никой не можеше да ги пренебрегне, независимо по какъв начин му се представяха те. Милионите години еволюция бяха превърнали това в част от човешкото съзнание.

Големите очи и пълните устни казват: аз съм млад и уязвим. Аз не бих могъл да те нараня, а ти искаш да ме закриляш. Останалото говори: аз съм здрав, а ти не искаш да ми причиниш болка и болест. И независимо как ти самият се отнасяш към красотата, една частица от теб си мисли: ако ние имаме деца, те също ще са здрави. Аз искам този красив човек...

Това е въпрос на биология, така казваха в училище. То е като биенето на сърцето. Няма как да не повярваш в това, когато видиш едно от тези лица. Красиво лице.

Лице, като това на Перис.

— Аз съм — каза Толи.

Перис отстъпи крачка назад, веждите му хвъркнаха нагоре. Той отмести поглед към дрехите ѝ.

Толи си даде сметка, че е облечена с черния торбест екип за експедиции, кален от катеренето по въжето, пълзенето из градините и падането под лозницата. Фракът на Перис беше от наситено черно кадифе, а бялото на ризата, жилетката и папийонката искреше.

Тя се отдръпна от него.

— О, извини ме, не исках да те изцапам.

— Какво правиш тук, Толи?

— Аз просто... — издърдори тя. Сега, когато беше лице в лице с него, не знаеше какво да каже. Всичко, за което искаше да говорят, се разтвори в големите му бистри очи. — Исках да се уверя, че ние двамата все още...

Толи вдигна дясната си ръка, обърната към него с белязаната длан, сега кална и потна, с очертани от мръсотията линии.

Перис въздъхна. Той не погледна дланта ѝ, нито очите ѝ. Не и в нейните кривогледа, близко поставени, безлични кафяви очи. Очите на един незначителен човек. На един никой.

— Аха — каза той. — Исках да кажа не можа ли да почакаш, Кьорчо?

Нейният грозен прякор звучеше необичайно в устата на един красив. Но щеше да е още по-странно, ако сега тя го наречеше Носльо, както му беше казвала по стотина пъти на ден преди. Тя преглътна мъчително.

— Защо не ми писа?

— Опитвах. Но ми изглеждаше фалшиво. Сега съм толкова различен.

— Но ние бяхме... — Тя само посочи белега си.

— Виж, Толи. — Той на свой ред вдигна ръка.

Кожата на дланта му беше гладка и неосквернена. Тази ръка казваше: не ми се налага да работя тежък труд и съм твърде умен, за да допусна да ми се случи злополука.

Белегът, който ги свързваше, беше изчезнал.

— Те са го премахнали.

— Разбира се, Кьорчо. Цялата ми кожа е чисто нова.

Толи примигна. Не се беше замисляла за това.

Той поклати глава.

— Такова дете си още.

— Асансьорът пита — обади се асансьорът, — нагоре или надолу?

Толи подскочи при звука на механичния глас.

— Почакай, моля — спокойно отговори Перис.

Толи преглътна и сви ръката си в юмрук.

— Но не са сменили кръвта ти, нали? Ние смесихме нашата кръв, нищо друго няма значение.

Перис най-после я погледна право в лицето, при това без да трепне, както тя се страхуваше. После красиво се усмихна.

— Не, не са я сменили. Една нова кожа, голяма работа. Само след три месеца ще се смеем над това. Освен ако...

— Освен ако какво? — Тя се взря в неговите големи кафяви очи, сега изпълнени с тревога.

— Обещай ми, че повече няма да правиш глупости — каза Перис. — Като тази да идваш тук. Това може да ти навлече големи неприятности. Искам да те видя красива.

— Естествено.

— Тогава ми обещавай.

Перис беше само три месеца по-голям от нея, но когато сведе очи към нея, Толи отново се почувства малко дете.

— Добре, обещавам. Никакви глупости. А също и че няма да им се дам да ме хванат тази нощ.

— Хубаво, тогава си слагай маската и... — Гласът му внезапно секна.

Тя проследи с очи неговия поглед. Оставена без наблюдение, маската се беше рециклирала и сега представляваше купчина розов прах, който килимът в асансьора вече почистваше.

Двамата впиха очи един в друг в пълно мълчание.

— Асансьорът пита — настоятелно повтори машината, нагоре или надолу?

— Перис, обещах ти, че няма да ме хванат. Нито един от красивите не може да тича бързо като мен. Просто ме свали до...

Перис поклати глава.

— Нагоре, моля. Покривът.

Асансьорът потегли.

— Нагоре ли? Перис, как ще...

— Точно срещу вратата, в големия шкаф — бърнджи екипи. Има цяла купчина в случай на пожар.

— Икаш да кажеш, че трябва да скоча? — Толи преглътна мъчително. Стомахът ѝ сякаш се качи в гърлото, когато асансьорът се закова на място.

Перис сви рамене.

— Правил съм го неведнъж, Къорчо. — Той ѝ смигна. — Даже ще ти хареса.

Това изражение накара красивото му лице да засияе още по-силно и Толи се хвърли напред да го прегърне. На пипане тялото му си беше все същото, е, може би малко по-високо и по-стройно. Но въпреки това той беше все така топъл и як, старият Перис.

— Толи!

Тя залитна назад, когато вратата се отвори. Прегръдката ѝ остави кални следи върху бялата му жилетка.

— О, не! Аз...

— Хайде, върви!

Тази беда накара Толи още по-силно да закопнее да го прегърне. Беше готова да остане и да почисти следите от кал, за да е сигурна, че той ще изглежда безупречно на партито. Но тя само протегна ръка.

— Аз...

— Върви!

— Но ние все още сме приятели завинаги, нали?

Той въздъхна, потупвайки кафявото петно.

— Разбира се, завинаги. След три месеца...

Тя се обърна и хукна, вратата се затвори след нея.

Отначало на покрива никой не я забеляза. Всички гледаха надолу. Беше тъмно, с изключение на редките лумвания от безопасни фойерверки.

Толи намери шкафа с бърнджи жилетки и дръпна една от тях. Тя обаче не помръдна — беше закопчана за лоста, на който висеше. Пръстите ѝ започнаха да шарят непохватно, търсейки закопчалката. Съжали, че не е със своя интерфейс-пръстен, за да я инструктира какво да прави.

После видя бутона „Натисни в случай на пожар“.

— О, мамка му — процеди тя.

Сянката ѝ подскочи и се залюля. Двама красиви идваха към нея със запалени фойерверки в ръце.

— Кой е това? Какво е облекла тази?

— Ей, ти! Това е парти с дрескод бяла вратовръзка!

— Погледни ѝ лицето...

— Мамка му — повтори Толи.

И натисна бутона.

Чу се пронизителна сирена и бърнджи жилетката сякаш сама скочи от шкафа в ръцете ѝ. Толи навлече екипировката и се обърна с лице към двамата красиви. Те панически отстъпиха назад, сякаш се беше преобразила във върколак. Единият изпусна фойерверка си и той веднага угасна.

— Противопожарна тренировка — каза Толи и побягна към рѣба на покрива.

Щом нахлузи жилетката на гърба си, коланите и ремъците сякаш сами се закопчаха и усукаха около нея като змии, докато бърджито не прилепна плътно към талията и бедрата ѝ. Върху яката, точно там, където не можеше да не я забележи, светна зелена светлина.

— Добро бърджи — каза тя.

Но жилетката очевидно не беше достатъчно интелигентна, за да ѝ отговори.

Красивите, които купонясваха на покрива, до един бяха утихнали и се суетяха наоколо, чудейки се наистина ли има пожар. Сочеха я с пръст и Толи разчете думата „грозна“ по устните им.

Кое ли се смята за по-голямо нещастие в „Града на новите красиви“, запита се тя — къщата ти да се подпали, или някаква грозна да ти провали партито?

Толи стигна края на покрива, надвеси се над ръба на парапета и се залюля за миг. Долу под нея красивите вече се разбягваха по-далече от „Къщата на Гарбо“, през поляната и надолу по хълма. От време на време се обръщаха назад, оглеждайки се за дим или пламъци. Но единственото, което виждаха, беше тя.

Разстоянието до земята се оказа голямо и от гледката надолу Толи имаше чувството, че стомахът ѝ вече пада свободно преди нея, независимо от тялото. Беше я страх. Пронизителната сирена, тълпата, която я зяпаше, светлините на „Града на новите красиви“, пръснати наоколо като милиони свещи.

Тя си пое дълбоко въздух и присви колене, готвейки се за скок.

За частица от секундата се запита дали бърджи жилетката ще се задейства, щом като не носи интерфейс-пръстен. Дали екипировката ще обезопаси един несъществуващ човек? Или тя просто ще се размаже долу?

Но тя обеща на Перис, че няма да я хванат. Освен това бърджито беше предвидено за спешни случаи, пък и на него светеше зелена светлина...

— Вдигнете глави! — изкрещя Толи.

И скочи.

ШАЙ

Звукът на сирената заглъхна зад нея. Падането ѝ се стори като вечност или пък само няколко секунди, докато лицата на зяпачите долу ставаха все по-едри.

Земята се носеше бясно към нея, сред групата сеирджии се отвори празно място, където се очакваше да падне. За миг се почувства като да лети насън — беззвучно и прекрасно.

После реалността внезапно я разтресе за раменете, а коланите и ремъците на бърджитото свирепостта се врязваха в тялото ѝ. Беше по-висока от средния ръст, знаеше си го; екипировката явно не очакваше такова тегло.

Толи направи салто във въздуха, увисвайки с главата надолу за няколко ужасяващи секунди, а лицето ѝ мина толкова близко до земята, че тя успя да забележи отхвъркнала тапа от шампанско в тревата. После отново почувства, че полита нагоре, образувайки завършен кръг, небето пак беше над нея, след което се озова в краката ѝ, после отгоре и пак отдолу, докато накрая не видя разчистената от тълпата поляна под себе си.

Идеално. При последното преобръщане се беше отгласнала достатъчно силно, така че да отскочи надалече от „Къщата на Гарбо“, а бърджитото я запрати в безопасния мрак на градините. Толи се праметна още два пъти през глава, после жилетката я приземи на тревата. Тя започна безразборно да дърпа ремъците, докато бърджитото не издаде съскащ звук и не падна на земята.

Замайването ѝ трая само миг, после главата ѝ се прочисти и тя направи опит да се надигне.

— Тя не е ли... грозна? — попита някой близо до нея.

Тъмните очертания на два противопожарни автолета постепенно захриха небето над главата ѝ, лумнаха червени сигнални светлини и сирени проглушиха ушите ѝ.

— Страхотна идея, Перис — помърмори тя. — Фалшива тревога.

Сега вече щеше здравата да загази, ако я хванеха. Даже не беше чувала някой да е правил такова недопустимо нарушение.

И Толи хукна към вътрешността на градината.

Мракът в сенките на плачещите върби я поуспокои.

Тук, на половината път до реката, Толи трудно можеше да предположи, че в центъра на града е обявена първа степен на противопожарна готовност. Въпреки това обаче виждаше, че претърсването върви с пълна сила. Във въздуха имаше повече автолети от обикновено, а реката беше необичайно силно осветена. Може пък това просто да беше съвпадение.

Но най-вероятно не беше обикновено съвпадение.

Толи внимателно си запроправя път между дърветата. Беше късно, двамата с Перис никога не бяха се задържали толкова дълго в „Града на новите красиви“. Градините на удоволствията гъмжаха от народ, особено в най-тъмните части. Сега, когато адреналинът взе да спада, Толи започна да осъзнава колко тъпа идея беше идването и тук.

Естествено, че Перис вече нямаше белег. Двамата бяха използвали обикновено ножче, за да порежат дланите си, след което здраво стиснаха ръце. Лекарите използват много по-остри и големи скалпели при операцията. Най-напред остъргват кожата ти до кръв, а после на нейно място започва да расте нова кожа, безупречна и гладка. Старите белези от злополуки, лошо хранене и детски болести изчезваха като по магия. Чисто начало.

Само че Толи провали старта на Перис — изтърси се там като някаква малка нежелана досадница и го остави с лош вкус на грозота в устата, да не броим това, че беше целият покрит с кал. Оставаше само да се надява, че има резервна жилетка към фрака.

Добре поне, че Перис не се ядоса. Даже каза, че пак ще бъдат приятели завинаги, щом като и тя стане красива. Но начинът, по който гледаше лицето й... Може би затова държат красивите и грозните разделени. Сигурно е ужасно да видиш грозно лице, когато през цялото време си заобиколен от толкова красиви хора. Ами ако тази вечер беше провалила всичко и Перис ще я вижда винаги такава — с кривогледи очи и рошава коса — дори след операцията?

Един автолет мина ниско над главата ѝ и Толи приклезна. Най-вероятно ще я заловят тази вечер и тя никога няма да стане красива.

Заслужаваше да стане така, щом като постъпи толкова глупаво.

После обаче Толи си спомни какво обеща на Перис. Няма да позволи да я заловят тази вечер; трябва да се превърне в красива

заради него.

С крайчеца на окото си забеляза встрани от нея да проблясва светкавица. Тя приклекна и предпазливо надзърна през листата на върбите.

Минаваше един от шефовете на охраната в парка. Беше красива втора степен, не беше от новите. В заревото на сигналните светлини красивите черти след втората операция се виждаха ясно: широки рамене и здрава челюст, правилен нос и високи скули. Жената излъчваше същия неоспорим авторитет, както и преподавателите на Толи в „Града на грозните“.

Толи преглътна сухо. Новите красиви имаха своя собствена охрана. Присъствието на някой от красивите втора степен в „Града на новите красиви“ можеше да има само едно обяснение: търсеха някого и бяха решени да го намерят на всяка цена.

Жената насочи фенерчето си към една двойка на пейката, осветявайки лицата им само за миг, колкото да се убеди, че са красиви. Двойката скочи на крака, но началникът на охраната само се засмя и им се извини. До Толи достигна нейният алтов уверен глас и тя видя, че новите красиви се успокоиха. Щом охраната казва, че всичко е наред, значи наистина е така.

На Толи ѝ се прииска да се предаде и да се остави на милостта на охраната. Ако просто обясни как стоят нещата, жената щеше да я разбере и да уреди всичко. Красивите втора степен винаги знаят как да постъпят.

Но тя обеща на Перис.

Толи се отдръпна назад в мрака, опитвайки се да потисне ужасното чувство, че е шпионин и нарушител, след като отказва да се подчини на властите. След това се отдалечи под прикритието на храстите колкото се може по-бързо.

Вече близо до реката Толи дочу някакъв шум пред себе си. Една тъмна фигура се очертаваше на фона на светлините край брега. Не двойка, а самотна фигура в тъмното. Сигурно някой от охраната я причакваше в гъсталака.

Толи едва дишаше. Замръзна в крачка и тежестта на цялото ѝ тяло се стовари върху едното коляно, а дланта ѝ потъна в кал. Охраната още не я беше видяла. Ако Толи успееше да се притаи и да изчака достатъчно, тя сигурно щеше да продължи нататък.

Толи чака неподвижно в продължение на няколко безкрайни минути. Фигурата отпред не помръдваше. Сигурно тези от охраната знаеха, че градината е единственото тъмно място, през което можеш да влезеш или да излезеш от „Града на новите красиви“.

Крайниците на Толи започнаха да треперят от изтощение, а мускулите ѝ едва издържаха неудобната поза, в която беше вече толкова дълго време. Но тя не смееше да прехвърли тежестта на другата ръка. Пророчанството дори на една-единствена клонка щеше да я издаде.

Продължи да стои неподвижно; докато накрая мускулите ѝ не поддадоха. А дали тази фигура отпред не беше просто игра на светлини и сенки? Дали не беше само плод на нейното въображение?

Примигна, опитвайки се да накара фигурата да изчезне.

Но тя продължаваше да стои на същото място, ясно очертана от трепкащите светлини край реката.

Клонче изпука изпод коляното ѝ и пламналите от болка мускули най-накрая я предадоха. Но фигурата отпред остана все така неподвижна. Той или тя сигурно беше чул...

Явно човекът от охраната беше така любезен да я изчака най-накрая да се откаже. Сама да се предаде. Учителите понякога постъпваха точно по този начин. Караха те да осъзнаеш, че не можеш да избягаш, докато не си признаеш всичко.

Толи прочисти гърлото си. Тих, жален звук.

— Съжалявам — каза тя.

Тъмната фигура изпусна дълбока въздишка.

— Пфу! Спокойно, всичко е наред. Сигурно и аз съм те изплашила до смърт.

Момичето се протегна с болезнена гримаса, сякаш и то се беше схванало да стои неподвижно толкова дълго време. Лицето ѝ за миг попадна на светло.

Тя също беше грозна.

Казваше се Шай. Имаше дълга тъмна коса, сплетена на две плитчици, а очите ѝ бяха твърде раздалечени едно от друго. Устните ѝ бяха достатъчно сочни, но тялото ѝ бе несравнимо по-слабо от телата на новите красиви. Беше дошла на острова на своя глава и се криеше край реката вече час.

— Никога не съм виждала нещо подобно — прошепна тя.

— Навсякъде гъмжи от охрана и противопожарни автолети.
Толи прочисти гърлото си.

— Мисля, че причината за това съм аз.
Шай я погледна недоверчиво.

— И как успя да го постигнеш?

— Ами, просто бях на едно парти в центъра.

— Натресла си се на тяхно парти? Да не си се смахнала?! — възкликна Шай, после сниши гласа си до шепот. — Щуро, ама пък грандиозно. Как влезе?

— Носех маска.

— Еха! Маска на красива ли?

— Хм, повече приличаше на маска на прасе. Дълга история.
Шай примигна.

— Маска на прасе? Хубаво. Нека да позная — някой е взривил къщата.

— Какво? О, не. Щяха да ме хванат, затова задействах противопожарната аларма.

— Страхотен номер!

Толи се ухили. Това наистина си беше страхотна история, особено сега, когато имаше на кого да я разкаже.

— Бяха ме притиснали на покрива, затова грабнах една бърнджи жилетка и скочих. Изхвърли ме почти на половината път дотук.

— Не може да бъде!

— Е, най-малкото ми спести част от пътя.

— Грандиозно! — Шай се засмя, после лицето ѝ доби сериозно изражение. Започна да гризе ноктите си — един от онези вредни навици, които операцията премахва. — Значи, Толи, ти си била на това парти, за да... се срещнеш с някого, така ли?

Сега беше ред на Толи да се впечатли.

— Как се досети?

Шай въздъхна и впери поглед в изгризаните си нокти.

— И аз имам приятели тук. Искам да кажа, че бяхме приятели. Сега от време на време ги шпионирам. — Тя вдигна поглед. — Винаги бях най-малката. А сега...

— Сега си сама.

Шай кимна.

— Ти обаче май не само си шпионирала.

— Аха. Отбих се да кажа едно „Здрасти!“.

— Еха! Това наистина е смахнато! Гадже ли ти е?

Толи тръсна глава. Перис ходеше с други момичета, а Толи някак го преодоля и се опитваше да постъпва по същия начин, но приятелството им досега винаги беше на първо място в живота и на двамата. Явно, вече не.

— Знаеш ли, ако ми беше гадже, едва ли щях да се реша на това. Нямах да ми стиска да му покажа лицето си. Но сме приятели, затова си помислих, че...

— Аха. И как мина?

Толи се замисли за миг, взряна в трепкащата повърхност на реката. Перис беше толкова красив и зрял и беше казал, че двамата пак ще бъдат приятели. Щом Толи стане красива.

— В общи линии гадно — отговори тя.

— Така си и помислих.

— С изключение на измъкването. Тая част беше супер.

— Така изглежда. — По гласа на Шай Толи усети, че тя се усмихва. — Много хитро.

Двете замълчаха, докато един от противопожарните автолети преминаваше над тях.

— Само че ние двете още не сме се измъкнали — продължи Шай. — Следващия път, когато решиш да вдигаш фалшива тревога, предупреди ме навреме.

— Съжалявам, че заради мен и ти си хваната тук като в капан.

Шай я погледна и се намръщи.

— Не исках да кажа това. Имах предвид, че щом като така и така после ще бягам, нека поне да участвам в купона.

Толи тихичко се засмя.

— Дадено. Следващия път ще ти дам знак.

— Наистина го направи. — Шай огледа реката. — Изглежда се поуспокоиха малко. Къде е твоят сърф?

— Моят какво?!

Шай измъкна един летящ сърф изпод храсталака.

— Нали имаш дъска? Не ми казвай, че си доплувала дотук!

— Не, аз... Ей, я чакай малко! Ти откъде взе летящ сърф, за да прекосиш реката?

Защото всичко, което летеше, беше строго охранявано.

Шай се разсмя.

— Това е най-старият трик. Мислех, че вече го знаеш.

Толи вдигна рамене.

— Е, аз не сърфирам много често.

— Нищо, този може да издържи и двете.

— Чакай!

Над тях се появи нов автолет, който прелиташе ниско над реката, почти на нивото на мостовете.

Толи преброи до десет, след като той отмина и чак тогава проговори отново.

— Мисля, че не е добра идея да летим обратно.

— Ами ти как дойде дотук?

— Ела с мен. — Толи се надигна от мястото си и приведена продължи напред. След малко погледна през рамо. — Можеш ли да носиш това нещо?

— Разбира се. Не тежи много. — Шай щракна с пръсти и сърфът се понесе пред нея ниско над земята. — Всъщност той изобщо не тежи, освен ако не му наредя.

— Това си го бива.

Шай запълзя напред, а сърфът се носеше след нея като малък балон. Толи обаче не виждаше никаква връв, на която да е привързан.

— И така, къде отиваме? — попита Шай.

— Знам един мост.

— Той обаче ще ни изпее.

— Не и този. Той е стар приятел.

ЗАЛИЧЕНИ

Толи падна. Отново.

Този път не я заболя толкова много. В момента, в който почувства, че сърфът се изплъзва под краката ѝ, тя се отпусна, както я беше научила Шай. Да се изтърсиш на земята не беше много по-лошо от това като малка баща ти да те хване за китките и да те завърти около себе си.

Не и ако баща ти е нечовешки изрод и се опитва да извади ръцете ти от ставите.

Но инерцията все пак трябваше де се обере по някакъв начин, както ѝ обясни Шай. И е по-добре това да стане чрез постепенно стесняване на концентричните кръгове при летене, отколкото директно да се забиеш в някое дърво.

А дърветата бяха доста нагъсто в Парка на Клеопатра.

След няколко завъртания Толи се озова на тревата на четири крака, замаяна, но все пак цяла.

Шай кръжеше над нея, постепенно снижавайки сърфа си, като накрая го приземи толкова елегантно, сякаш това ѝ бе вродена дарба.

— Този път беше малко по-добре.

— Само че аз не се чувствам по-добре. — Толи свали противоударната гривна и разтри китката си. Тя се беше зачервила, а пръстите трудно ѝ се подчиняваха.

Гривната тежеше върху дланта ѝ. Противоударната гривна трябва да има метална сърцевина, защото работеше на магнитен принцип, също както и летящият сърф. Всеки път, когато сърфът се изплъзнеше изпод краката на Толи, гривните убиваха скоростта при падане, сякаш някой добронамерен великан я хващаше във въздуха и после с люлеене постепенно я поставяше на земята.

Като я държеше за китките, разбира се. Отново.

Толи свали и другата гривна и разтърка китката си.

— Не се предавай. Почти успя.

Сърфът на Толи се приземи сам и се потри в краката ѝ като куче, което е направило беля и се извинява. Тя кръстоса ръце и започна да

масажира раменете си.

— Искаш да кажеш, че едва не се разчекнах.

— Няма такава опасност. Аз самата съм падала по-често от дъската, отколкото чаша мляко от скоростно влакче в лунапарк.

— От какво!

— Както и да е. Хайде, продължавай да тренираш.

Толи изпъшка. Болката в китката не беше единственият проблем. Коленете също я боляха от слалома при сърфирането, а влизането в завоите ставаше с такава скорост, че усещаше тялото си да тежи цял тон. Шай викаше на това „висока гравитация“, която възниквала всеки път, когато движещ се с висока скорост обект променя посоката си.

— Да сърфираш във въздуха изглежда голяма забава, все едно летиш като птица. Но иначе си е доста трудна работа.

Шай сви рамене.

— Да си птица сигурно също никак не е лесно. Как мислиш, дали им е много приятно да махат с криле по цял ден?

— Сигурно си права. Има ли шанс някога това да се промени?

— При птиците ли? Нямам представа. Но виж, при сърфирането във въздуха — със сигурност.

— Дано. — Толи отново сложи противоударните гривни и стъпи върху дъската. Тя се залюля леко, сякаш се нагаждаше според теглото ѝ, също като дъската на кулата за скокове в басейн.

— Провери сензора на корема.

Толи докосна пръстена на пъпа си, за който Шай беше защитила малък сензор. Той указваше на сърфа къде се намира центърът на тежестта при Толи и в каква посока е извърнато тялото ѝ. Сензорът отчиташе дори движението на коремните ѝ мускули, които, както се оказваше, се свиваха при всеки завои. Сърфът беше достатъчно интелигентен, за да усвои постепенно движенията на тялото ѝ. Затова колкото по-дълго сърфираше Толи, толкова по-често той щеше да се задържа под краката ѝ.

Но и Толи трябваше да понаучи едно-друго. Шай все повтаряше, че ако не поставиш краката си на правилното място, и най-умният сърф на света не може да те предпази от падане. Цялата повърхност на сърфа беше грапава, за да се увеличи съпротивлението при триене между него и подметките на обувките, но въпреки това беше изненадващо лесно да се изхлузиш от дъската.

Сърфът беше с елипсовидна форма и диаметър приблизително наполовина на височината на Толи, черен на сребърни петна като леопард — единственото животно на земята, което тичаше с по-висока скорост от летящия сърф. Това беше първият сърф на Шай и тя се беше зарекла никога да не го рециклира. До този ден той висеше на стената над леглото ѝ.

Толи разкърши пръсти, присви колене и постепенно се изправи върху дъската, после наклони леко тялото си напред, за да поеме ускорението.

Шай кръжеше над нея, придържайки се малко по-назад.

Дърветата започнаха да се мяркат все по-бързо и по-бързо около Толи, шибайки ръцете ѝ с острите си вечнозелени бодлички. Сърфът не би допуснал тя да падне на нещо твърдо, но не го беше грижа за бодливите клонки.

— Протегни ръце. Дръж краката разкрасени! — извика Шай за хиляден път.

Толи напрегнато приплъзна левия крак напред. В края на парка се наклони надясно и сърфът влезе в дълъг остър завой. Тя приклепна и усети как тялото ѝ натежава, докато обръща дъската обратно към мястото, откъдето бяха тръгнали. Сега летеше към флагчетата за слалома, привеждайки се все по-ниско, колкото повече приближаваше. Усещаше как от вятъра изпръхват устните ѝ и как се вее вързаната ѝ на конска опашка коса.

— Майчице — прошепна тя.

Сърфът профуча покрай първото флагче, тя рязко се наклони надясно, размаха ръце и изгуби равновесие.

— Завий! — извика Шай. Толи изви тяло, за да се задържи върху сърфа, заобикаляйки следващото флагче. Когато го подмина, тя се наклони в противоположната посока.

Но краката ѝ бяха твърде близо един до друг. Не, не и този път! Подметките ѝ се хлъзнаха по повърхността на дъската. „Не!“, извика тя, опита се да забие пети в сърфа и загреба въздуха с длани, загубила опорна точка. Дясната ѝ обувка се хлъзна към ръба, докато носът ѝ не се очерта извън дъската на фона на дърветата.

Дърветата! Тя почти лежеше на една страна, успоредно на земята. Поредното флагче изникна пред нея и бързо профуча назад. Дъската се залюля отдолу, докато тялото ѝ се изправяше отново.

Тя беше направила завоя!

Толи се извъртя, за да погледне Шай.

— Направих го! — извика тя.

И падна.

Подведен от рязкото ѝ обръщане, сърфът направи усилие да вземе завоя и я изтърси. Толи полежа известно време, докато спазмите в ръцете ѝ отминат и земята спре да се върти. Този път тя със смях се беше спуснала на тревата, висейки на ударните гривни.

Шай също се смееше.

— Почти го направи! — извика тя.

— Не е вярно! Заобиколих флагчето, ти сама видя!

— Добре, де, добре! Успя — отвърна със смях Шай, слизайки до нея на тревата. — Но друг път не танцувай така дивашки във въздуха. Не е готино, Кьорчо.

Толи се изплези. През последната седмица беше разбрала, че Шай използва грозния ѝ прякор само когато иска да я подразни. Иначе настояваше да се обръщат една към друга с истинските си имена, с което Толи бързо свикна. Всъщност това ѝ харесваше. Никой досега не се беше обръщал към нея по име, освен родителите ѝ Сол и Ели и още няколко надуты учители.

— Както кажеш, Кльоцо. Това обаче беше велико. — Толи се стовари обратно на тревата. Цялото ѝ тяло гореше от болка, всеки мускул трепереше от изтощение. — Благодаря за урока. Летенето е най-страхотното нещо.

Шай седна близо до нея.

— Никога не омръзва да сърфираш из въздуха.

— Не съм се чувствала толкова добре, откакто... — Толи не изрече името му. Просто погледна към небето, оцветено във великолепно синьо. Съвършено небе. Бяха започнали чак късния следобед. Високо над тях няколко облака обаче започваха да порозовяват, въпреки че от залеза ги делиха часове.

— И аз така — кимна Шай — Вече ми беше писнало да се скитам постоянно сама — От колко време си сама?

Отговорът на Шай дойде незабавно.

— От два месеца и двацет и шест дни.

Толи се слиса.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна.

По лицето на Толи се разля широка усмивка и тя отново падна по гръб върху тревата, заливайки се от смях.

— Стига, бе, ти сигурно се майтапиш. Излиза, че сме родени на една и съща дата.

— Хайде, бе.

— Точно така. Това е направо невероятно. Двете заедно ще се превърнем в красиви.

Шай замълча за миг.

— Май така излиза.

— Девети септември, нали така?

Шай кимна.

— Страхотно. Не бих понесла да загубя още един приятел. Сега вече няма да се притесняваме, че едната ще си тръгне по-рано. Нито за ден няма да се разделяме.

Шай внезапно стана сериозна и седна с изправен гръб.

— Аз така или иначе няма да го направя.

Толи примигна объркано.

— Не исках да кажа това, но...

— Но какво?

— Но когато се преобразиш, отиваш в „Града на новите красиви“.

— Е, и? На красивите им е позволено да идват тук, както ти е известно. И да пишат.

Толи изсумтя.

— Да, ама те не го правят.

— Аз бих го правила.

Шай зарея поглед през реката към спиралите на парти-кулите, гризейки усилено нокътя на палеца си.

— Аз също, Шай. Щях да идвам да те видя.

— Сигурна ли си?

— Да, честно.

Шай сви рамене и отново се отпусна на тревата, вперила поглед в облаците.

— Чудесно, но нали се сещаш, че не си първата, която обещава това.

— Да, знам.

Двете замълчаха. Облаците бавно се носеха към слънцето и въздухът постепенно захладняваше. Толи си мислеше за Перис и се опитваше да си спомни как изглеждаше той, докато все още беше Носльо. Но колкото и да се мъчеше, вече не можеше да си представи неговото грозно лице. Сякаш тези няколко минути, през които той стоеше пред нея красив, бяха заличили всички спомени от предишния им живот. Сега пред очите ѝ беше само красивият Перис, неговите очи, неговата усмивка.

— Чудя се защо ли никога не се връщат — проговори Шай. — Не за друго, просто на посещение.

Толи мъчително преглътна.

— Защото сме грозни, Кльоцо, затова.

С ЛИЦЕ КЪМ БЪДЕЩЕТО

— Ето още един вариант. — Толи докосна интерфейс-пръстена си и образът на екрана се промени.

Тази Толи беше с пригладена коса и много високи скули, издължени котешки зелени очи и плътни устни, извити в отракана усмивка.

— Това, хм, е доста различно.

— Аха. Даже се съмнявам, че изобщо е позволено. — Толи промени параметрите на очите, връщайки извивката им почти до нормалната форма. В някои от градовете разрешаваха екзотични операции само за новите красиви, но местните власти бяха всеизвестни със своя консерватизъм. Тя се съмняваше, че лекарят би удостоил с внимание това морфо^[1], но ѝ беше забавно да изпитва възможностите на софтуера до краен предел. — Мислиш, че видът ми е доста плашещ, така ли?

— Не, но мисля, че изглеждаш като същинска котка — изкиска се Шай. — Ама буквално, точно като консуматор на мъртви мишки.

— Добре тогава, продължаваме нататък.

Следващата Толи беше много по-близо до стандартния морфологичен модел, с бадемови кафяви очи, права черна коса с дълъг бретон и тъмни чувствени устни, напомним до краен предел.

— Доста банално, Толи.

— О, я стига! Разработвах този вариант доста дълго. Смятам, че бих изглеждала страхотно в този вид. Това е Клеопатра почти едно към едно.

— Четох, че истинската Клеопатра изобщо не е била красавица. Прелъстявала е мъжете с острия си ум и своята начетеност.

— Да, бе. А виждала ли си нейна снимка?

— По онова време не са имали фотоапарати, Кьорчо.

— Благодаря, че ме светна! Тогава откъде знаеш, че е била грозна?

— Защото така пишат историците от нейно време.

Толи сви рамене.

— Възможно е да е притежавала класическа красота, а те даже не са били наясно, че съществува такава. По онова време са имали доста откачена представа за красотата. Освен това и хабер са нямали за биология.

— Късметлии. — Шай впери поглед в прозореца.

— Щом мислиш, че всички мои лица са толкова гадни, защо не ми покажеш някое от твоите? — Толи изчисти екрана и се обтегна на леглото.

— Не мога.

— А, значи може да се подиграваш на другите, а не можеш да понесеш малко критика, така ли?

— Не, наистина не мога да ти покажа някое от моите лица. Никога не съм си правила такива.

Толи зяпна. Всички си правеха морфинги, даже най-малките, чиято лицева структура още не се беше оформила. Да си представяш как би изглеждал като станеш красив си беше стопроцентов купон.

— Ама как, нито едно ли?

— Може би само като бях съвсем малка. Но с моите приятели отдавна престанахме да се занимаваме с такива неща.

— Ясно. — Толи рязко се надигна. — Тогава още сега трябва да поправим това.

— Бих предпочела да посърфираме на чист въздух. — Шай тревожно попипа под ризата си. Толи се досети, че тя спи с включен корепен сензор и лети даже насън.

— По-късно, Шай. Не мога да повярвам, че нямаш нито едно морфо. Моля те...

— Това е глупаво. В повечето случаи докторите правят каквото са си наумили и не ги интересува какво искаш ти.

— Знам, че е така, но въпреки това е забавно.

Шай завъртя очи с досада, но най-накрая се съгласи. Измъкна се от леглото и застана пред екрана, отмятайки косата от лицето си.

Толи изсумтя.

— Значи все пак си го правила и преди.

— Само когато бях много малка, както вече ти казах.

— Да, бе.

Толи завъртя интерфейс-пръстена си, за да извика менюто на екрана, после активира с поглед курсора на мишката, докато избере

необходимите опции. Камерата на компютъра проблесна с лазерния си лъч и върху лицето на Шай се появи зеленикава мрежа, която раздели нейните скули, нос, устни и чело на малки квадратчета.

Миг по-късно върху екрана се появиха две лица. И двете бяха на Шай, но между тях имаше очевидна разлика. Едното беше на раздразнена рошава дивачка; другото се отличавахе с леко дистанцираното си изражение, сякаш принадлежеше на някой, който сънува с отворени очи.

— Не е ли страхотна тая програма! — възкликна Толи. — Все едно гледаш две различни лица.

Шай кимна.

— Чак тръпки да те побият.

Грозните лица са винаги несиметрични; едната половина никога не е напълно еднаква с другата. Затова първото нещо, което прави графичният софтуер, е да вземе всяка една от двете половини и да я удвои, сякаш поставя огледало точно по средата на лицето, създавайки пример за идеалната симетрия. Сега двете симетрични лица на Шай изглеждаха къде-къде по-добре от оригинала.

— Е, Шай, кое от двете лица според теб е по-добрата ти половина?

— Защо изобщо трябва да съм симетрична? Предпочитам да имам лице с две различни страни.

Толи безпомощно изпъшка.

— Това е белег на преживян в детството стрес. Никой не иска да изглежда по този начин.

— Божичко, не бих искала да изглеждам стресирана — изсумтя Шай и посочи лицето на дивачката. — Както и да е, май дясното е по-добрият вариант, ти как мислиш?

— Мразя дясната си страна. Винаги започвам с лявата.

— Да, ама аз повече си харесвам дясната страна. Изглежда по-силна.

— Както кажеш, ти си шефът.

Толи примигна и лицето, образувано от дясната половина на Шай, изпълни екрана.

— Започваме с най-основното.

Софтуерът се зае със задачата: очите постепенно се уголемиха, като заедно с това се променяше и големината на носа между тях;

скулите на Шай се придвижиха нагоре, а устата ѝ си остана малка, но с по-пълни устни (дори без корекции те вече почти бяха постигнали стандарта за красота). Всички дефекти изчезнаха, кожата ѝ стана безупречно гладка.

Заедно с чертите на лицето се променяше и формата на черепа — наклонът на челото се измести назад, брадичката стана по-ясно очертана, а челюстта — по-силна.

Когато всичко беше готово, Толи подсвирна.

— Иха, това вече е друго нещо.

— Страхотно — изпъшка Шай. — Сега по нищо не се различавам от останалите нови красиви по света.

— Така е, но ние сме още съвсем в началото. Какво ще кажеш да ти сложим някаква коса?

Толи бързо запримигва срещу менюто на екрана, избирайки наслуки стила.

Когато образът на екрана се промени, Шай се строполи на пода и се запревива от смях. Високата прическа се издигаше над слабото ѝ лице като шапката на майстор готвач, а платиненият цвят на косата изглеждаше нелепо в комбинация с маслинената ѝ кожа.

Толи също едва успя да проговори, задавена от кикот.

— Добре, де, това явно не е най-подходящият избор. — И тя прехвърли няколко варианта, докато не се спря на един от основните типове коса — тъмна и къса. — Нека обаче най-напред приключим с лицето.

Тя повдигна веждите, придавайки на извивката им повече драматизъм, и закръгли бузите. Но Шай продължаваше да изглежда твърде кльощава, даже след като графичната програма я доближи максимално до средното равнище.

— Дали да не я изсветлим малко? — И Толи придаде на кожата оттенък, близък до основния.

— Ей, Кьорчо, чие е това лице в края на краищата.

— Само пробвам — каза Толи. — Искаш ли да хвърлиш един поглед?

— Не, искам да отида да сърфирам.

— Няма проблем. Но дай най-напред да оправим това тук.

— Какво искаш да кажеш с това „оправим“, Толи? Може пък според мен лицето ми и така да си е съвсем наред.

— Разбира се, съвсем наред си е — завъртя очи Толи. — За някой грозен.

— Какво, не можеш да ме понасяш ли вече? — озъби се Шай. — Затова ли искаш да създадеш някакъв въображаем образ, та да си представяш него вместо лицето ми?

— Хайде, стига и ти, Шай! Нали просто се забавляваме.

— Никак не е забавно да ме караш да се чувствам грозна.

— Но ние наистина сме грозни!

— Цялата тая игричка е създадена с една-единствена цел — да ни накара да се чувстваме грозни.

Толи изпъшка и се просна обратно на леглото си, вперила поглед в тавана. Шай понякога беше истинска дивачка. И винаги намираще повод да се заяде, когато станеше дума за операцията, сякаш някой насила я караше да става на шестнайсет години.

— Точно така. Я, колко яко е било навремето всички да са грозни. Да не би да ти липсва това?

— Да, бе, да — подразни я Шай. — И всеки е съдел за другите по външния вид. По-високите хора винаги са получавали по-добра работа, а избирателите са гласували за някой политик само защото той не е толкова грозен като останалите. Дрън, дрън, дрън.

— Именно, а хората са се избивали помежду си само заради различния цвят на кожата. — Толи тръсна глава. Независимо колко често повтаряха това в училище, тя все пак не можеше напълно да го повярва. — И какво лошо, ако сега всички си приличат? Това е единственият начин да станат равни.

— А какво ще кажеш да станат по-умни?

Толи се разсмя.

— Ще стане, когато цъфнат налъмите. Както и да е, сега просто искаме да видим как бихме изглеждали само след... два месеца и петнайсет дни.

— Не можем ли просто да почакаме дотогава?

Толи с въздишка притвори очи.

— Понякога имам чувството, че повече не мога да чакам.

— Толкова по-зле за теб тогава. — Тя усети, че Шай сяда до нея на леглото и почувства леко докосване по ръката.

— Но пък можем да си прекараме останалото време по най-добрия начин. Хайде най-после да вървим да летим със сърфовете.

Моля те!

Толи отвори очи и видя, че приятелката ѝ се усмихва.

— Дадено — летим със сърфове. — Тя се надигна и погледна към екрана. Дори и без много промени, лицето на Шай вече изглеждаше приветливо, чувствително, здраво... красиво. — Не мислиш ли, че си красива така?

Шай даже не погледна екрана, само вдигна рамене.

— Това не съм аз. Това е само представата на някаква група хора как би трябвало да изглеждат.

Толи се усмихна и я прегърна.

— Независимо от всичко, ти ще бъдеш такава. Истинската ти. И то съвсем скоро.

[1] Графичен компютърен формат, при който едно изображение прелива постепенно в друго. — Б.пр. ↑

КРАСИВИ И ДОСАДНИ

— Мислех, че си готова.

Толи направи завой и спря: десният крак на дъската, левият крак повдигнат, коленете свити.

— За какво да съм готова?

Шай бавно прелетя край нея, оставяйки се на лекия бриз да я носи. Двете се намираха на най-високото и отдалечено място, докъдето изобщо можеха да стигнат със сърфовете, на нивото на горските върхари, в края на града. Беше наистина невероятно колко бързо Толи свикна да е толкова на високо и единственото нещо, което я предпазваше от главоломно падане, беше дъската на сърфа и противоударните гривни.

Гледката от високото спираше дъха. Зад тях, точно в центъра на „Града на новите красиви“, се издигаха спираловидните кули, обкръжени от гъстия пръстен на зеленината, която отделяше най-младите от красивите втора и трета степен. По-старите поколения красиви живееха в предградията, в сгущени между хълмовете редици от къщи, разделени една от друга с градини, където играеха децата им.

Шай се усмихна.

— За нощния рейд.

— А, да. Виж какво, не съм сигурна, че ми се ще пак да минавам оттатък реката — каза Толи, припомняйки си обещанието пред Перис. През последните три седмици двете с Шай бяха обменили опит за доста трикове как да минат оттатък, но от запознанството им не бяха ходили заедно в „Града на новите красиви“. — Докато не се преобразя, разбира се. Освен това след последния път цялата охрана сигурно е...

— Не говорех за „Града на новите красиви“ — прекъсна я Шай. — Това място е досадно и без друго. А и ще трябва да се крием цяла нощ.

— Аха, значи става дума просто да обикаляме из „Града на грозните“.

Шай тръсна отрицателно глава, все още сърфирайки върху въздушните течения.

Толи тромаво промени баланса на тялото си върху дъската.

— Тогава къде?

Шай пхна юмруци в джобовете на униформеното яке, после разпери ръце, превръщайки дрехата в платно за сърфа. Вятърът отнесе тази въздушна платноходка далече от Толи. Тя инстинктивно пренесе тежестта си на пръстите на краката, за да се задържи върху дъската.

— Някъде там. — Шай кимна с глава към откритото пространство пред тях.

— В предградията? Там е тъпо.

— Не в предградията. Оттатък. — Шай разкрачи крака чак до самия ръб на дъската. Разперените поли на якето ѝ уловиха хладния вечерен повей и той я понесе още по-бързо. Сега тя се носеше към външния край на зеления пояс около града. Извън границите му.

Толи заби крака в своята дъска, наклони я и се стрелна след приятелката си.

— Да не би да искаш да излезем извън града?

— Аха.

— Но това е лудост. Там няма нищо.

— Там има много неща. Истински дървета, по на стотици години. Планини. И руини. Някога ходила ли си отвъд?

Толи примигна.

— Разбира се.

— Нямах предвид на училищна екскурзия, Толи. Била ли си там през нощта?

Толи рязко спря сърфа. „Ръждивите руини“ бяха останки на стар метрополис, горчив спомен за отминали времена, когато градовете са били пренаселени и всички хора са били невероятно глупави. И грозни.

— О, не, не ми казвай, че си ходила там нощем.

Шай кимна.

Толи зяпна.

— Не може да бъде!

— Да не мислиш, че си единствената, която знае разни хитри трикове как да се измъква?

— Добре, може и да ти повярвам — каза Толи. Шай я погледна с онзи поглед, при който тя винаги заставаше нащрек. — А какво ще стане, ако ни спипат?

Шай се изсмя.

— Толи, там отвъд няма нищо, както ти сама току-що каза. Няма никой и нищо, което би могло да ни спипа.

— А сърфовете работят ли извън пределите на града? Изобщо нещо работи ли там?

— По-усъвършенстваните — да, стига да знаеш как да ги излъжеш и къде точно да летиш. Освен това никак не е трудно да преминеш предградията. Просто през цялото време следваш реката. Нагоре по течението водата е бяла и е твърде бурна за скимърите.

Толи пак зяпна.

— Ама ти наистина си ходила там и преди.

Един по-силен повей на вятъра изду якето на Шай и тя отлетя напред, все още усмихвайки се на думите на Толи. Толи също побърза да подкара сърфа, за да може да чува какво казва приятелката ѝ. Върхарите на едно дърво я пернаха през глезените, когато започнаха да се спускат.

— Ще видиш, страшно забавно е.

— Струва ми се доста рисковано.

— Хайде, де. Искам да ти покажа тия места още откакто се запознахме. Още откакто ми каза, че си нахлула на онова парти на красивите и си активирала противопожарната аларма.

Толи смутено преглътна — щеше ѝ се още в началото да беше казала на приятелката си цялата истина за онази нощ, за това как точно се случи всичко. А сега Шай си мислеше, че тя е най-лудата глава на този свят.

— Ами, онова с алармата се получи случайно.

— Да, бе, да.

— Искам да кажа, че не е зле да почакаме. Остават ни само още два месеца.

— Точно така — каза Шай. — Само два месеца, след което ще ни натикат оттатък реката. Красиви и досадни.

Толи изсумтя.

— Не мисля, че всичко това ще е досадно, Шай.

— Винаги е досадно да правиш само онова, което е редно. Не мога да си представя нещо по-ужасно от това единствено да се забавляваш.

— Аз мога — тихо отвърна Толи. — Изобщо да не си се забавлявал някога.

— Виж какво, Толи, тези два месеца са последният ни шанс да направим нещо наистина яко. Да бъдем самите себе си. Преобразим ли се, тогава не ни остава нищо друго, освен да бъдем новите красиви, а после красиви от втора и трета степен. — Шай отпусна ръце край тялото си и сърфът ѝ престана да се носи по въздушното течение. — Накрая ще бъдем просто красиви мъртъвци.

— Даже това е по-хубаво отколкото да си грозен — каза Толи.

Шай сви рамене и отново разпери якето си като платно. Вече бяха съвсем близко до края на зеления пояс. Скоро Шай щеше да получи предупреждение. А малко след това сърфът ѝ щеше да я изпее, че нарушава правилата.

— Освен това — продължи да я убеждава Толи, — операцията не означава, че вече няма да можем да правим нещо подобно.

— Но красивите никога не правят такива неща, Толи. Никога.

Толи въздъхна и пак заби крака в дъската, за да настигне приятелката си.

— Може би защото имат много по-интересни неща за правене от такива хлапашки номера. Може би да си на парти в града е много по-интересно, отколкото да се мотаеш из някакви стари развалини.

Шай светна гневно с очи.

— А може би, след като те оперират — когато усучат и разтегнат костите ти до необходимата правилна форма, когато ти обелят лицето и ти остържат кожата, когато ти натикат изкуствени скули, за да изглеждаш като всички останали — може би, след като минеш през всичко това ти просто изгубваш желание да правиш каквото и да било.

Толи потрепери. Досега не беше чувала някой да описва операцията по този начин. Даже в часовете по биология, където обсъждаха темата до най-малките подробности, не звучеше толкова зле.

— Стига де. Ние дори няма да помним, че всичко това ни се е случило. Просто през цялото време ще сънуваме красиви сънища.

— Как ли пък не.

В този момент в главата на Толи прозвуча глас: „Внимание, забранена зона.“ Вятърът стана студен, когато слънцето залезе.

— Хайде да слизаме долу, Шай. Време е за вечеря.

Шай се усмихна, поклати глава и свали интерфейс-пръстена си. Сега вече нямаше да чува предупрежденията.

— Нека го направим тази вечер. Ти вече можеш да сърфираш почти толкова добре, колкото и аз.

— Шай...

— Ела заедно с мен. Ще ти покажа скоростното влакче.

— Какво е...

„Второ предупреждение. Забранена зона.“

Толи спря сърфа си.

— Ако продължаваш така, Шай, накрая ще те хванат и няма нищо да направим тази нощ.

Шай сви рамене, докато вятърът я отнасяше напред.

— Просто исках да ти покажа какво според мен е забавно, Толи. Преди да станем красиви и преди да започнем да се забавляваме според представите на някой друг.

Толи енергично поклати глава с намерението да каже на Шай, че тя вече я е научила да сърфира във въздуха, най-якото нещо, което беше преживявала досега. За по-малко от месец вече чувстваше Шай като най-добрата си приятелка. Също както срещна Перис като мажа, но двамата веднага разбраха, че ще останат неразделни.

— Шай...

— Слушам те.

Толи въздъхна.

— Добре тогава.

Шай спусна ръце край тялото си и заби пети в дъската, за да спре сърфа.

— Наистина? Още тази нощ?

— Да, право на „Ръждивите руини“.

Толи си наложи да се успокои. Не беше кой знае какво престъпление все пак. Тя непрекъснато нарушаваше правилата, пък и всички ходеха с класа си до руините поне веднъж годишно. Значи няма как да е опасно.

Шай направи рязък завой със сърфа, отдалечавайки се от края на зеления пояс, и се спусна към Толи, за да я обгърне с едната си ръка.

— Чакай да видиш реката.

— Ти каза, че там водата е бяла.

— Точно така.

— Какво е това?

Шай се усмихна.

— Пак е вода. Само че много, много по-хубаво.

БЪРЗЕИ

— Лека нощ.

— Да спиш в кош — отвърна стаята.

Толи нахлузи якето, прикачи сензора за пръстена на корема си и отвори прозореца. Въздухът беше неподвижен, а реката толкова спокойна, че се виждаше всеки детайл от отразения в нея като в огледало силует на града. По всичко личеше, че при красивите пак има някакво събитие. През реката достигаше шумът от много гласове, хиляди весели възгласи, които се надигаха и заглъхваха едновременно. Парти-кулите стърчаха тъмни на светлината на почти пълната луна, а фойерверките се разпукваха в синкави букети толкова нависоко в небето, че до нея не достигаше никакъв звук.

Градът никога не ѝ се беше виждал толкова далечен.

— Скоро пак ще сме заедно, Перис — тихо промълви тя.

Покривът беше хлъзгав от дъжда, паднал късно вечерта. Толи внимателно се покатери до ъгъла на общежитието, където растеше стар чинар. Тя знаеше къде точно са здравите чепове по неговите клони и бързо се спусна в тъмната сянка на рециклатора.

Докато изследваше двора на общежитието за евентуална опасност, Толи хвърли поглед през рамо. Сенките, които очертаваха пътя за бягство от общежитието, изглеждаха толкова подходящи, сякаш някой нарочно ги беше разположил там. Като че се очакваше грозните да се измъкват от време на време.

Толи тръсна глава. Явно започваше да мисли като Шай.

Срещнаха се при бента, където реката се разделяше на две, за да ограда „Града на новите красиви“. Тази вечер нямаше нито един речен скимър, който да нарушава нощния покой и Шай отработваше някои движения със сърфа, когато Толи пристигна.

— Трябва ли да се упражняваш точно тук и точно сега? — Толи се опита да надвика рева на водата, която нахлуваше през отворите на бента.

Шай танцуваше върху дъската, накланяйки тялото си ту напред, ту назад сякаш избягваше въображаеми препятствия.

— Исках да се уверя, че работи. Само за твое успокоение го правя.

Толи погледна своя сърф. Шай беше успяла да измами програмата му за сигурност, така че той нямаше да докладва за нощното им сърфиране или да алармира, ако излязат извън града. Толи обаче не се притесняваше толкова дали ще ги издаде, колкото дали ще полети изобщо. И дали няма да я остави да се блъсне право в някое дърво. Но изглежда сърфът на Шай работеше съвсем нормално.

— Летях през целия път дотук и никой не се опита да ме спре — каза Шай.

Толи спусна сърфа си на земята.

— Благодаря ти, че правиш всичко възможно да ме успокоиш. Не очаквах, че ще се окажа толкова задръстена.

— Не си задръстена.

— Напротив. Освен това отдавна трябваше да ти кажа нещо. Онази нощ, когато се запознахме, обещах на приятеля си Перис да не рискувам никога повече. Нали разбираш, да не правя нещо, което ще ги вбеси и заради което може наистина здравата да загазя.

— Че на кого му пука дали ония са бесни? Ти си почти на шестнайсет.

— Ами ако толкова ги ядосам, че откажат да ме направят красива?

Шай престана да балансира върху дъската.

— Не съм чула някога да се е случвало такова нещо.

— Аз също, но може би просто крият от нас. И все пак аз обещах на Перис да кротувам известно време.

— А не ти ли е хрумвало, че го е казал, за да не ходиш пак там?

— А?

— Може да те е накарал да обещаеш това, за да не му досаждаш повече. И да те е страх да припариш пак в „Града на новите красиви“.

Толи се опита да отговори, но от пресъхналото ѝ гърло не излезе нито звук.

— Виж какво, ако не искаш да дойдеш с мен, няма проблем — продължи Шай. — Наистина, Кьорчо. Но ние няма да позволим да ни хванат. А ако това стане, аз ще поема цялата вина. — Тя се засмя. — Ще им кажа, че съм те похитила.

Толи стъпи на сърфа си и щракна с пръсти. Когато се извиси на нищото на Шай, каза:

— Идвам. Нали вече казах.

Шай се усмихна, хвана ръката на Толи и леко я стисна.

— Страхотно. Ще падне голям купон. Не като забавленията на новите красиви, а истински. Ето, сложи си това.

— Какво е това? Очила за нощно виждане ли?

— Не, предпазна маска. Бялата вода ще ти хареса.

Стигнаха бързеите след десет минути.

Толи беше прекарала целия си живот край реката. Бавноподвижна и достолепна, тя очертаваше града, указвайки границата между световете. Но Толи никога не си беше давала сметка, че само няколко километра нагоре от бента благородната сребърна лента се превръща в ръмжащ звяр.

Разпенената вода наистина беше бяла. Тя се стоварваше върху скалите, блъскаше се в тесните отворстия на каналите, изригваше в облети от лунната светлина фонтани, събираше се отново в едно и се хвърляше във врящия казан в подножието на водопада.

Шай пореше въздуха над буйния поток толкова ниско, че оставяше диря във водата всеки път, когато правеше вираж. Толи я следваше на, както тя смяташе, безопасно разстояние с надеждата, че нейният преформатиран сърф все още може да я предпази от сблъсък с невидимите в тъмнината скали или със ствола на някое дърво. Лесът оттатък изглеждаше нереален в мрака, гъсто обрасъл със стари некултивирани дървета, които нямаха нищо общо с редовите карбодioxidни израстъци, с които беше украсен града. Осветените от лунната облаци се провиждаха през клоните като седефен таван.

Всеки път, когато Шай изпищяваше, Толи знаеше, че отново ѝ предстои да мине през стена от пръски, изригнали сред водовъртежа. На лунната светлина някои приличаха на бяла дантелена завеса, други се появяваха внезапно от мрака като гъст облак. И всеки път Толи се връзваше в дъга от студена вода, вдигната от Шай, когато накланяше носа надолу или облизваше водната повърхност с дъската, но така поне знаеше кога приближава следващият завой.

Първите няколко минути си бяха същински ужас и зъбите ѝ тракаха толкова силно, че чак челюстта я болеше, пръстите ѝ изтръпваха в новите специални обувки, чиито подметки прилепваха

плътно о дъската и не се хлъзгаха, а ръцете и даже пръстите на дланите ѝ бяха широко разперени, за да пази равновесие. Но лека-полека тя свикна с тъмнината, с рева на водата под краката и не се стряскаше от ударите на студените струи през лицето. Всичко това беше по-диво, по-бързо и по-крайно от всичко преживяно досега. А реката се врязваше в тъмната гора, лъкатушейки в неизвестността.

Най-сетне Шай махна с ръка и спря, забивайки задната част на сърфа дълбоко във водата. Толи се наведе, за да избегне фонтана от пръски, и завъртя дъската в малък кръг, за да направи спирването по-гладко.

— Стигнахме ли вече?

— Не още, но виж това — и Шай посочи назад, откъдето бяха дошли.

Толи ахна, когато гледката се разкри пред нея. Останалият далече зад тях град приличаше на искряща монета, обгърната в мрак, а от фойерверките в „Града на новите красиви“ се виждаше само студено синьо сияние. Сигурно се бяха изкачили много нависоко: Толи виждаше огрените от луната светли петна по ниските хълмове около града, които бавно се търкаляха по склоновете, побутвани от лекия ветреца и едва-едва движещите се облаци.

Тя никога не беше излизала нощем извън пределите на града и никога не го беше зървала така осветен от толкова далече.

Толи свали запотената си маска и пое дълбоко дъх. Въздухът беше наситен с остри и силни ухания, аромат на борова смола и диви цветя, и наелектризирания дъх на разпенената вода.

— Чудно, а?

— Аха — едва си пое дъх Толи. — Много по-хубаво от това да дебнем из „Града на новите красиви“.

Шай се ухили щастливо.

— Много се радвам, че мислиш така. Знаеш ли, нямах търпение да се върна тук, но не сама.

Толи обходи с поглед заобикалящия ги лес, опитвайки се да надзърне в тъмните пролуки между дърветата. Наистина се намираха сред дива пустош, която криеше много опасности и не беше място за хора. Тя потрепери при мисълта, че може да попадне тук сама.

— А сега накъде?

— Сега продължаваме пеша.

— Пеша.

Шай спусна сърфа си на брега и слезе от него.

— Точно така. На половин километър оттук има желязна рудна жила, но не и по пътя от тук до там.

— За какво говориш?

— Толи, сърфовете работят на принципа на магнитна левитация, нали така? Значи наблизко трябва да има някакъв метал, иначе няма да могат да се издигнат.

— Предполагам, че е така, но в града...

— Там в земята има вградена метална решетка, така че няма значение къде се намираш. Тук обаче трябва да внимаваме.

— А какво ще стане, ако сърфът ти откаже да лети, докато си във въздуха?

— Падаш на земята. Защото и противоударните ти гривни също няма да работят.

— Аха.

Толи слезе от сърфа и го взе под мишница. Мускулите по цялото й тяло горяха от дивото препускане дотук. Колко хубаво беше пак да усети твърда почва под краката си. Скалите изведнъж осигуриха неподозиран комфорт на разтрепераните й крака.

След няколко минути ходене пеша обаче сърфът натежа. Когато ревът на водата зад тях се превърна в глухо бучене, тя вече имаше чувството, че носи дъбова талпа.

— Не подозирах, че тия неща тежат толкова много.

— Това е реалното тегло на сърфа, когато не е в движение. Чак тук човек си дава сметка, че градът ни заблуждава за това как в действителност работи всичко.

Облаците по небето започнаха да се сгъстяват, а в мрака студът изглеждаше по-остър. Толи повдигна сърфа, за да го хване по-здраво, чудейки се дали ще завали. И без това беше достатъчно мокра от преминаването през бързеите.

— Май за доста неща съм се заблуждавала досега.

След дълго пълзене по скалите Шай най-накрая наруши мълчанието.

— Насам. Тук под земята има естествена желязна жила. Можеш да я усетиш по противоударните си гривни.

Толи протегна едната си ръка и недоверчиво се намръщи. Само след минута обаче тя почувства леко подръпване в гривната, сякаш някакъв призрак я водеше за ръката напред. Сърфът постепенно взе да олеква и скоро двете с Шай отново се носеха по въздуха, препускайки напред към тъмната долина.

Носена от сърфа, Толи най-сетне успя да си поеме дъх и да зададе въпросите, които я човъркаха от доста време.

— Щом като сърфовете се нуждаят от някакъв метал, за да летят, тогава как действат над реката?

— Търсят злато.

— Какво?

— Реката е образувана от потоци, които извира от недрата на планината. Водата носи със себе си полезни изкопаеми от сърцето на земята, ето защо в коритата на реките винаги има и метали.

— Ясно. Както едно време златотърсачите са промивали пясъка на златоносните реки.

— Точно така. Макар че сърфовете предпочитат желязото. Не всичко, което блести, става за летене.

Толи сбърчи вежди. Понякога Шай се изразяваше толкова загадъчно, сякаш рецитира текстове на някоя музикална банда, която никой друг не е чувал.

Тя се готвеше пак да ѝ зададе въпрос, но Шай рязко спря и посочи надолу.

Вятърът беше разкъсал облаците и луната надничаше между тях, осветявайки долината. Долу се извисяваха масивни кули и хвърляха назъбени сенки, а очертанията им, сътворени от човешка ръка, се открояваха на фона на разлюлените от вятъра горски върхари.

„Ръждивите руини“.

„РЪЖДИВИТЕ РУИНИ“

Няколко слепи прозорци гледаха мълчаливо надолу към тях от корубите на гигантските сгради. Всички стъкла отдавна бяха изпочупени, дървото беше изгнило и не беше останало нищо друго, освен метални конструкции, мазилка и камък, които се рушаха в прегръдката на поглъщащата ги растителност. С поглед, прикован в зейналите черни дупки на вратите, Толи настръхна при мисълта да се спусне и да надзърне в някоя от тях.

Двете приятелки се промъкваха между порутените сгради безмълвно, все още високо във въздуха, сякаш да не нарушат покоя на призраците в мъртвия град. Улиците под тях бяха задръстени от останките на опожарени коли, притиснати между надвисналите стени. Каквото и да беше погубило този град, хората в него се бяха опитвали да се спасят до последния миг. От последната си училищна екскурзия до руините Толи си спомняше, че техните коли не са могли да летят. Просто са се търкаляли по земята на гумените си колела. Ръждивите са били приклекчени сред сградите като плъхове, попаднали в капана на горящ лабиринт.

— Шай, нали си съвсем сигурна, че няма опасност сърфовете ни изведнъж да излязат от строя? — тихо попита тя.

— Не се безпокой. Който и да е строил този град, е обичал да прахосва метал. Неслучайно казваме на това място „Ръждивите руини“.

Толи и сама можеше да се убеди в това. Всяка сграда наоколо беше обкичена с безформени метални прътове, които стърчаха от порутените ѝ стени като костите от тялото на отдавна умряло животно. Тя си припомни, че ръждивите не бяха използвали висящи конструкции, затова постройките бяха тромави, недодялани и масивни и се нуждаеха от стоманен скелет, за да не паднат.

А някои от тях бяха направо огромни. Ръждивите не са строили заводите си под земята и всички са работели заедно, на едно място, като пчели в кошер, вместо у дома. И най-малките руини тук бяха

значително по-големи даже от най-голямото общежитие в „Града на грозните“, по-големи дори от „Къщата на Гарбо“.

Сега, през нощта, руините се виждаха на Толи много по-реални, отколкото през деня. По време на училищните екскурзии учителите правеха така, че останките на стария град да изглеждат смешни и глупави. Човек не можеше да повярва, че някога хората са живели по този начин — изгаряли са дърветата, за да разчистят земята, използвали са нафта за отопление и енергия, а накрая са подпалили и атмосферата с техните оръжия. Но сега, на лунна светлина, тя можеше да си представи съвсем ясно как хората се катерят върху горящите коли, за да избягат от рухващия град, ужасени, че все пак трябва да напуснат тази необитаема грамада от метал и камък.

Гласът на Шай извади Толи от унеса ѝ.

— Ела насам, искам да ти покажа нещо.

Шай беше стигнала чак до края на застроената част и вече кръжеше над дърветата.

— Сигурна ли си, че можем...

— Погледни надолу.

Под краката си Толи зърна блясък на метал между короните на дърветата.

— Руините са много по-големи от онова, която ни позволяват да видим — каза Шай. — Те са разчистили само малко място, за да го използват като музей по време на училищните екскурзии. Но градът е безкраен.

— И има още много метал?

— Тонове. Не се безпокой, прелетяла съм над целия град.

Толи преглътна, вперила поглед в развалините под краката си, доволна, че Шай се движи стабилно и с равномерна скорост.

Сред дърветата се появи силует, дълъг гръбнак, чиято линия се издигаше и спускаше като скована от лед вълна. Той тръгваше накъде под тях и се губеше в мрака далече напред.

— Ето го.

— Ясно, ама какво е това? — попита Толи.

— Казва се скоростно влакче. Нали помниш, че обещах да ти го покажа.

— Хубаво е. За какво е служило?

— За забавление.

— Стига, бе!

— Напротив, точно така е. По всичко личи, че и ръждивите са се забавлявали. Това е нещо като релса. Те са пускали по нея коли и са се движели с най-високата възможна скорост — нагоре, надолу и в кръгове. Нещо като летене, но без да се откъсват напълно от земята. Релсата е направена от някакъв вид неръждаема стомана, предполагам заради безопасността.

Толи сбърчи вежди. Досега си беше представяла само как ръждивите работят в огромните си каменни кошери и в опитите им да се спасят през онзи последен ужасен ден. Но не и как се забавляват.

— Хайде и ние да го направим — да се спуснем по релсата на скоростното влакче.

— Как?

— Със сърфове. — Шай се обърна към нея и продължи сериозно: — Само че наистина трябва да си страшно бърза, иначе е опасно.

— Защо.

— Сама ще разбереш.

Шай ѝ обърна гръб и се спусна надолу по релсата, летейки съвсем близо до нея. Толи изпъшка и се хвърли стремглаво след приятелката си. Нали това все пак беше метал.

Спускането се оказа страхотно. Беше като летенето, но сега под краката ѝ имаше здрава опора с отвесни завои, стръмни изкачвания, последвани от дълги спускания и дори поредица от сложни виражи, при които Толи се озова с главата надолу и трябваше да се задействат противоударните гривни, за да не изпадне от дъската. Беше невероятно колко добре е запазена релсата. Явно ръждивите я бяха направили от някакъв специален материал, точно както каза Шай.

Релсата се издигаше много по-високо, отколкото един сърф можеше да стигне сам. Да се спускаш по нея беше като да летиш като птица.

Накрая на релсата имаше широк плавен завой, който водеше там, откъдето бяха тръгнали. За да влязат в него обаче, трябваше да преодолеят едно стръмно изкачване.

— Тая част я мини с много висока скорост — провикна се през рамо Шай, докато се отдалечаваше напред.

Толи я последва с максимална скорост, стрелвайки се по тънката релса. Мерна руините в далечината: порутени черни шпилове на фона на дърветата. А отвъд тях нещо проблясваше на лунната светлина, може да беше и морето. Явно наистина беше стигнала много нависоко!

Чу вик на наслада, когато наближи върха. Шай беше изчезнала. Толи се наклони напред, за да увеличи скоростта.

Внезапно сърфът пропадна под краката ѝ. Той просто се отдели, оставяйки я да лети във въздуха. Релсата отдолу беше изчезнала.

Толи сви юмруци в очакване противоударните гривни да се задействат. Но и те бяха станали също толкова безполезни, колкото и сърфът, просто две тежки стоманени брънки, които я теглеха надолу към земята.

— Шай! — изкрещя тя, докато пропадеше в мрака.

После видя в тъмното пред себе си гръбнака на релсата.

Оказа се, че от нея липсва само малка част.

Внезапно противоударните гривни я дръпнаха нагоре и тя усети под краката си стабилната повърхност на сърфа. Значи само благодарение на инерцията беше стигнала до другия край на дупката! Явно през всичките тези смразяващи мигове на пропадане дъската е летяла до нея.

Когато дойде на себе си, Толи вече главоломно се спускаше по релсата към дъното, където я чакаше Шай.

— Ти си луда! — изкрещя Толи.

— Страхотно е, нали?

— Не, не е! — кресна Толи. — Защо не ми каза, че е счупена?

Шай сви рамене.

— Така е по-забавно.

— По-забавно ли?! — Сърцето ѝ биеше лудо, но мисълта ѝ оставаше изненадващо бистра. Тя преливаше от гняв, облекчение и... радост. — Е, може и така да се каже. Но ти ме измами.

Толи слезе от дъската и се разтъпка по тревата с омекнали крака. Откри един достатъчно голям камък и се отпусна трепереща на него.

Шай също скочи от сърфа.

— Ей, извинявай!

— Това беше ужасно, Шай. Аз пропадах.

— Нали не продължи дълго. Най-много пет секунди. Пък и вече си скачала с бърнджи от оная сграда.

Толи погледна косо към Шай.

— Да, но тогава знаех, че няма да се сплескам на земята.

— Права си. Но и на мен никой не ми каза за дупката, когато за първи път се спуснах по релсата на скоростното влакче. Въпреки това си помислих, че е страхотно сам да откриеш всичко. Първият път е най-хубаво. Искях и ти да го изпиташ.

— Според теб пропадането е страхотно, така ли?

— Е, може би отначало бях доста ядосана... Да, определено беше така. — Шай широко се усмихна. — Но бързо ми мина.

— Тогава ми дай време и на мен да ми мине, Кльоцо.

— Колкото искаш.

Дишането на Толи постепенно се успокои и сърцето ѝ вече не се опитват да изскочи от гърдите. Умът ѝ продължаваше да е все така бистър, както и по време на падането и тя усети, че се пита кой пръв беше открил скоростното влакче и колко още грозни са идвали тук оттогава.

— Шай, кой ти показва всичко това?

— Приятели, по-големи от мен. Грозни като нас двете, които се опитват да открият как работи цялата машинария около нас. И как да я надхитрят.

Двете вдигнаха очи към древната извита релса на скоростното влакче и лозите, които обвиваха металното ѝ тяло.

— Чудех се от колко време грозните идват тук.

— Сигурно дълго време е минало оттогава. Сама можеш да прецениш. Един е открил как да надхитри сърфа си, друг е стигнал до бързеите, трети се е добрал до руините.

— А после някой е бил достатъчно смел, за да прескочи дупката в релсата на скоростното влакче. — Толи преглътна. — Или просто е попаднал случайно на нея.

Шай кимна.

— Но накрая всички са се превърнали в красиви.

— Ето, това е щастлив край — каза Толи.

Шай сви рамене.

— Откъде разбра, че на това му викат скоростно влакче? Прочете ли го някъде?

— Не — отговори Шай. — Един човек ми каза.

— Но как са научили?

— Тоя човек знае много — как да заблуждаваме техниката, разни неща за руините. Наистина си го бива.

Нещо в гласа на Шай накара Толи да се обърне и да я хване за ръка.

— Но предполагам, че сега е красив.

Шай се дръпна и загриза нокътя си.

— Не, не е.

— Но аз си мислех, че всичките ти приятели...

— Толи, ще ми обещаеш ли нещо? Ама наистина.

— Разбира се. Какво да ти обещая.

— На никого да не казваш за онова, което ще ти покажа.

— Това не включва свободното падане, нали?

— Не.

— Добре тогава, кълна се. — Толи вдигна ръката с белега, който я свързваше с Перис. — На никого да не казвам за това, което ще видя.

Шай се взря в очите ѝ за миг, сякаш усилено търсеше нещо там, после кимна.

— Хубаво. Защото искам да те запозная с някого. Тази нощ.

— Тази нощ ли? Но ние няма да се върнем в града чак до...

— Той не е в града — усмихна се Шай. — Той е тук, навън.

В ОЧАКВАНЕ НА ДАВИД

— Това е някаква шега, нали?

Шай не отговори. Двете отново бяха в центъра на руините, в сянката на най-високата сграда, която се виждаше наоколо. Шай беше вдигнала глава нагоре и я изучаваше с объркано изражение.

— Мисля, че си спомням как се правеше — каза тя.

— Кое как се прави?

— Да стигна до горе. Да, точно така.

Тя намали скоростта на сърфа и наклони предната му част, за да се промуши в една от дупките на порутената стена.

— Шай!

— Спокойно, правила съм го и преди.

— Мисля, че ми стигат приключения за тази нощ, Шай.

Толи не беше в настроение за поредната шега на Шай.

Чувстваше се изморена, а до града оставаше още много път. Освен това на следващия ден се падаше нейният ред да чисти общежитието. И въпреки че беше лято, това не означаваше, че ще я оставят да спи цял ден.

Но тя все пак последва Шай през дупката в стената. Само щеше да изгуби време, ако се опитваше да спори с нея.

Без усилие се отделиха от земята; сърфове им използваха металната конструкция на сградата, за да се издигнат нагоре. Усещането да са в затворено пространство и да виждат само през изпочупените прозорци порутените силуети на околните сгради беше доста зловещо. Все едно бяха призраците на ръждивите, които наблюдават как градът им се руши през вековете.

Таван нямаше и пред двете се разкри вълнуваща гледка. Облаците съвсем бяха изчезнали и лунната светлина ясно очертаваше контурите на развалините; на нея сградите приличаха на редица изпочупени зъби. Толи се увери, че онова, което беше видяла да проблясва в далечината, наистина е океанът. От тази височина водата приличаше на светла сребърна лента, огряна от луната.

Шай извади нещо от раницата си и го счупи на две.

Светът изведнъж лумна в пламъци.

— Ей! Защо направо не ме ослепиш! — извика Толи, прикривайки очите си с ръце.

— О, извинявай. — И Шай отдалечи безопасния фойерверк на ръка разстояние. Пукането му отекваше силно сред тишината на руините; под неговата светлина по стените заподскачаха сенки. Лицето на Шай изглеждаше страховито заради сиянието, а посипалите се надолу искри скоро се изгубваха в дълбините на порутената сграда.

Фойерверкът най-после угасна. Толи примигна, опитвайки се да премахне светлите петна, които играеха пред очите ѝ. Доскоро привикнала с тъмнината, сега тя не можеше да различи нищо друго, освен луната на небето.

Толи преглътна притеснено, давайки си сметка, че светлината от фойерверка може да бъде забелязана от което и да е място в долината. Даже от морския бряг.

— Шай, това сигнал ли беше?

— Да.

Толи погледна надолу. В тъмнината на сградата под нея гъсто проблясваха като фантоми още живи искри, които изгаряха очите ѝ. Тя внезапно осъзна, че избухването на фойерверка почти я е ослепило. Почувства студени капки пот да се стичат по гърба ѝ.

— Кого чакаме всъщност?

— Името му е Давид.

— Давид? Ама че странно име. — В ушите на Толи то прозвуча неестествено, като измислено нарочно. Тя реши, че това е поредната шега на Шай. — Значи така, той просто ще се яви тук? Иначе не живее в руините, така ли?

— Не, той живее доста далече от тук. Сега обаче може да е наблизо. Понякога наминава насам.

— Значи е от друг град.

Шай я погледна, но в тъмнината Толи не успя да различи изражението ѝ.

— Нещо такова.

Шай отново обърна поглед към хоризонта, сякаш очакваше някакъв сигнал в отговор на нейния. Толи се загърна плътно в якето. Едва сега, когато се задържа на едно място, си даде сметка колко

студено е станало. Чудеше се колко ли е часът. Без интерфейс-пръстена даже това не можеше да разбере.

Пълната луна вече се спускаше по небето и Толи реши, че трябва да е минало полунощ, както помнеше от астрономията. Ето какво значеше да си извън града: сега всички знания за природата, научени в училище, изглеждаха много по-полezni. Вече можеше да си представи как дъждът напоява планината и най-напред попива в почвата, преди да изблигне отново на повърхността във вид на потоци, богати на минерали. А после пак се връщаше в морето като пълноводни реки, които дълбаеха корита и каньони в земята в продължение на векове. Ако живееше сред природата, можеше да се носи със сърфа си над реките, като в добрите стари времена отпреди ръждивите, когато техните здравомислещи предци са се придвижвали с малки лодки, издълбани от стеблото на дърво.

Очите ѝ отново започваха да свикват с тъмнината и тя се взря в хоризонта. Щеше ли наистина някъде там в отговор на сигнала на Шай да лумне светлина? Толи се надяваше това да не се случи. Никога досега не беше срещала човек от друг град. От училище знаеше, че в някои от другите градове говорят различен език и не се превръщат в красиви, докато не навършат осемнайсет години, както и още други откачени неща от този род.

— Шай, не е ли време да се връщаме у дома?

— Нека почакаме още малко.

Толи прехапа устни.

— Виж, може пък този Давид да не е наблизо тази нощ.

— Да, може и така да е. Сигурно е така. Само че аз се надявах да е тук някъде. — Тя се обърна с лице към Толи. — Щеше да е страхотно, ако се беше запознала с него. Той е... различен.

— По всичко личи, че е така.

— Не си измислям, честно.

— Ей, аз ти вярвам — отвърна Толи, макар че с Шай никога нищо не беше сигурно.

Шай отново впи поглед в хоризонта и загриза нокътя си.

— Е, май наистина го няма. Ако искаш, можем да тръгваме.

— Вече е много късно, а и доста път ни чака. Пък аз утре съм дежурна за почистването.

— Аз също — кимна Шай.

— Благодаря ти, че ми показва всичко това, Шай. Беше наистина невероятно. Но ако трябва точно сега да преживея още едно такова страхотно нещо, съм мъртва.

Шай се разсмя.

— Скоростното влакче обаче не те уби.

— Малко оставаше.

— Още ли не си ми простила за това?

— Ще си помисля, Кльоцо.

Шай пак се разсмя.

— Хубаво, не забравяй обаче, че това за Давид е тайна.

— Ей, нали ти обещах! Можеш да ми имаш доверие, Шай. Наистина.

— Добре. Аз наистина ти вярвам, Толи.

После тя присви колене и сърфът ѝ започна да се спуска.

Толи за последен път се огледа, обхождайки с поглед руините под тях, тъмния лес, перлената лента на реката, която се простираше чак до проблясващото в мрака море. Запита се дали наистина има някой тук, отвъд, в случай че Давид е просто измислен, за да се плашат грозните един друг с него.

Но Шай не изглеждаше никак изплашена. По-скоро беше разочарована, че никой не отговори на сигнала ѝ, сякаш срещата с Давид би била много по-хубава от съвместното им приключение на бързеите, сред руините и по релсата на скоростното влакче.

Независимо дали е реален човек, или не, помисли си Толи, изглежда за Шай той беше съвсем истински.

Двете минаха през дупката в стената на порутената сграда и се насочиха към покрайнините на руините, след това последваха железната рудна жила чак до края на долината. На билото сърфовете започнаха да буксуват и момичетата тръгнаха пеша. Макар да беше изморена, този път носенето на сърфа не се видя толкова тежко за Толи. Тя вече не гледаше на него като на играчка, като на някакъв балон. За нея дъската се превърна в нещо солидно, което се подчинява на свои собствени правила и освен това може да бъде опасно.

Толи предполагаше, че Шай беше права за едно нещо: стоиш ли само в града, всичко ти изглежда изкуствено и фалшиво по някакъв начин. Като сградите и мостовете, които се държаха без помощта на носещи подпори и конструкции, или пък скачането от покрива на

сграда само с бърнджи жилетка — нищо не беше съвсем истинско. Беше доволна, че Шай я взе със себе си при руините. Ако не друго, то хаосът, останал след ръждивите, беше доказателство, че всичко може да стигне до ужасен край, ако не си достатъчно внимателен.

Щом приближиха реката, сърфовете отново олекнаха и двете скочиха с облекчение върху тях.

Шай изпъшка, когато полетяха напред.

— Не знам за теб, но аз не съм способна да направя и крачка повече тази нощ.

— Сигурна съм.

Шай се наклони напред и насочи сърфа право към реката, загръщайки раменете си плътно в униформеното яке, за да се предпази от влагата на бързеите. Толи се извърна за последно назад. Сега, когато облаците ги нямаше, можеше да види от тук чак до руините.

После примигна невярващо. Стори ѝ се, че зърна едва забележимо просветване откъм мястото, където се падаше релсата на скоростното влакче. Може би беше просто игра на светлината, отражение на лунен лъч о някоя открита част на лъскавия метал.

— Шай — тихо каза тя.

— Идваш ли? — дочу вика на Шай сред грохота на водата.

Толи примигна отново, но повече не видя блещукане.

Пък и без това вече бяха много далече от руините. Ако кажеше на Шай за светлината, това само щеше да я накара да се върне обратно. А нямаше сила, която да принуди Толи да измине целия този път отново.

Сигурно просто ѝ се е привидяло.

Толи си пое дълбоко въздух и извика:

— Давай, Кльоцо! Ще те изпреваря!

После насочи сърфа към реката, вряза се в студения облак водни пръски и за миг остави зад себе си заливащата се от смях Шай.

СПОРЪТ

— Погледни ги само. Ама че зайци.

— И ние ли сме изглеждали така?

— Сигурно. Но дори така да е, това не означава, че не са жалки.

Толи кимна, опитвайки се да си припомни какво е да си на дванайсет и как ѝ се видя общежитието през първия ден тук. Спомняше си ясно колко заплашителна ѝ се стори сградата тогава. Беше много по-голяма от къщата на Сол и Ели, естествено, както и от бараките, където малките ходеха на училище, с по един учител и десет ученици във всяка.

Сега общежитието ѝ се виждаше твърде малко и клаустрофобично. По детски инфантилно с ярките си цветове и обезопасените с меки пътеки стълбища. Толкова отегчително през деня и така лесно за бягство нощем.

Новодошлите грозни се бяха скупчили заедно в плътна група, притеснени да не се отдалечат твърде много от ръководителя си. Малките им грозни личица надничаха от прозорците на четвъртия етаж с очи, пълни с ужас и почуда.

Шай прибра глава от отворения прозорец.

— Ще падне голям купон.

— Такова кръщение ще бъде, че никога няма да го забравят.

Лятото свършваше след две седмици. Обитателите в общежитието на Толи постепенно намаляваха през последните две години, тъй като по-големите навършваха шестнайсет. Беше дошло време нова партия да заеме мястото им. Толи наблюдаваше как последните грозни прекрачват прага, непохватни и притеснени, неспретнати и объркани. Дванайсетгодишнината наистина беше повратна точка, когато малкото сладурче се превръща в издължен и необразован грозен.

Тя се почувства щастлива, че беше оставила този период зад гърба си.

— Сигурна ли си, че това нещо ще проработи? — попита Шай.

Толи се усмихна. Не се случваше често Шай да е по-предпазлива и загрижена от нея. Тя посочи яката на бърнджи жилетката.

— Виждаш ли тази малка зелена светлинка? Това означава, че работи. Предназначена е за извънредни ситуации, ето защо е винаги в готовност.

Шай пхна ръка под жилетката, за да попила сензора на корема си, което означаваше, че е неспокойна.

— Ами ако е наясно, че сега няма извънредна ситуация?

— Не е толкова умна. Ти падаш, тя те хваща. Не са необходими други трикове.

Шай сви рамене и облече жилетката.

Взеха бърнджито назаем от училището по изкуствата, най-високата сграда в „Града на грозните“. Жилетките бяха съвсем достъпни, складирани в сутерена, така че дори не се наложи да прилагат трикове, за да ги измъкнат от шкафа. Толи нямаше никакво желание да я спипат как бърника противопожарната аларма, защото имаше опасност охраната да я свърже с идентичния случай в „Града на новите красиви“ от началото на лятото.

Над бърнджи жилетката Шай нахлузи една широка и размъкната тениска за баскетбол. Тя беше с цветовете на нейното общежитие, пък и никой от учителите тук не я познаваше добре по лице.

— Как ти се виждам?

— Сякаш си наддала няколко килограма. Отива ти.

Шай се намръщи. Мразеше да ѝ викат препарирана буболечка, свински очички или другояче, както грозните се обръщаха един към друг. Понякога даже твърдеше, че не ѝ пука дали ще я оперират, или не. Но това бяха само приказки, разбира се. Е, не че Шай беше изрод, но не беше и хубавица по рождение. Историята познаваше само десетина такива, все пак.

— Готова ли си за скокове, Кърчо?

— Аз съм го правила вече, Шай, още преди да те познавам. Освен това тази гениална идея беше твоя.

Намръщеното лице на Шай се разтегна в усмивка.

— Ама наистина е гениална, нали?

— Така и няма да разберат откъде им е дошло.

Изчакаха, докато новодошлите отидат в библиотеката и се настанят по масите, готови за първия видеофилм с инструкции. Шай и

Толи лежаха по корем на най-горното ниво, където върху лавиците бяха струпани стари прашни книги от хартия, и надничаха през решетките на перилата надолу към зайците. Чакаха да дойде ръководителят и да усмири дърдорещите грозни.

— Фасулска работа — каза Шай, удебелявайки с черен молив веждите си.

— Твоята е лесна. Ти ще си изхвъркнала през вратата още преди някой да е разбрал какво става. Аз обаче ще трябва да сляза по стълбите.

— Чудо голямо, Толи! И какво ще ни направят според теб, ако ни хванат?

Толи вдигна рамене.

— Права си. — Въпреки това обаче си нахлузи мишосивата перука.

През лятото, когато и последните ученици от горните класове навършваха шестнайсет и се превръщаха в красиви, пакостите в общежитията ставаха все по-опасни. Но въпреки това още никой не беше наказан, а обещанието на Толи пред Перис сякаш беше дадено преди много, много години. Станеше ли един път красива, вече нищо от стореното през последния месец нямаше да има значение. Нямаше търпение да загърби всичко това, но не и преди да е организирала един грандиозен финал.

Докато мислеше за Перис, Толи се дегизира с един огромен пластмасов нос. Бяха нахлули в класа по драма в общежитието на Шай предишната нощ и се бяха запасили с достатъчно грим и маски.

— Готова ли си? — попита тя и се изкиска, което прозвуча доста хремаво заради фалшивия нос.

— Зависи. — Шай грабна от лавицата една голяма й дебела книга. — Хайде, време е за шоу.

Двете се изправиха.

— Дай ми тази книга! — викна Толи срещу Шай. — Тя си е моя!

Малките грозни под тях притихнаха и тя едва устоя да не погледне надолу, за да се наслади на обърнатите като слънчогледи лица.

— Не си познала, свинска зурло! Аз първа я поръчах!

— Майтап ли си правиш с мен, дундо? Ти даже не можеш да четеш!

— А, така ли? Я прочети това тогава!

Шай запрати книгата към Толи, но тя се наведе бързо. После я грабна и я хвърли обратно към Шай, улучвайки силно вдигнатите ѝ ръце. От удара Шай залитна назад и се преметна през перилото.

Толи се хвърли напред, проследявайки с ококорени очи как Шай лети надолу към пода, три нива под нея. Новите грозни изкрещяха в един глас, разпръсвайки се като пилци пред тялото, което падаше право към тях.

Секунда по-късно бърнджи жилетката се задейства и Шай увисна във въздуха, кикотейки се с пълно гърло. Толи почака още миг, наблюдавайки как ужасът на зайците преминава в объркване, докато Шай се премията във въздуха, накрая тя застана стабилно върху една от масите и тръгна към вратата.

Толи остави книгата, втурна се към стълбите и не спря да бяга, докато не стигна задната врата на общежитието.

— О, това беше велико!

— Видя ли лицата им?

— Не успях — отговори Шай. — Не можех да откъсна поглед от пода, който летеше срещу мен.

— Да, спомням си това усещане, когато скочих от покрива. Наистина те поглъща напълно.

— Като стана дума за лица, страшно ми харесва този нос.

Толи се изкиска и свали фалшивия нос.

— Права си, няма смисъл да се правим на по-грозни, отколкото сме.

Лицето на Шай се помрачи. Тя изтри фалшивите дебели вежди, после погледна приятелката си остро.

— Ти не си грозна.

— Хайде, стига, Шай.

— Не, сериозно го казвам. — Тя протегна ръка и докосна истинския нос на Толи. — Профилът ти е страхотен.

— Не ставай глупава, Шай. Аз съм грозна, ти си грозна. Така ще бъде още две седмици. Не е кой знае какво. — Тя се разсмя. — Ти, например, имаш една дебела и рошава вежда и една тънка.

Шай отклони поглед, сваляйки останалата част от дегизировката си в пълно мълчание.

Бяха скрити в съблекалните до плажа, където преди това оставиха интерфейс-пръстените си и резервен чифт дрехи. Щяха да кажат, че са плували през цялото време, в случай че някой попита. Това с плуването беше страхотен трик. Не можеха да бъдат проследени от топлинните сензори, имаха обяснение за сменените дрехи и добро извинение защо са свалили интерфейс-пръстените. Реката заличаваше всички престъпления.

Миг по-късно те се хвърлиха във водата, за да потопят дегизировката си. Бънджи жилетката щеше да се върне на мястото си в сутерена на училището по изкуствата още тази нощ.

— Сериозно ти говоря, Толи — повтори Шай, когато излязоха на плиткото. — Носът ти не е грозен. Очите ти също ми харесват.

— Очите ми?! Е, не, ти окончателно си изперкала! Те са прекалено близо едно до друго.

— Кой го каза?

— Биологията го казва.

Шай я блисна с вода.

— Нали не вярваш на тия глупости — че всички трябва да сме еднакви и че сме така програмирани, че да го приемем.

— Не става дума дали го вярваме, Шай. Ти просто знаеш, че е така. Виждала си красивите. Те изглеждат... прекрасно.

— Те всички изглеждат еднакво.

— И аз мислех така. Но когато двамата с Перис отидохме в града и ги видяхме всички заедно, си дадох сметка, че красивите се отличават един от друг. Всеки има индивидуалност. Но това е по-неуловимо на пръв поглед, просто защото не са изроди.

— Ние не сме изроди, Толи. Ние сме нормалните. Може и да не сме най-красивите на света, но поне не сме никакви измислени кукли Барби.

— Какви са тия кукли?

Шай отклони поглед.

— Това е едно от нещата, за които ми разказа Давид.

— О, страхотно. Ето го пак Давид. — Толи се отблъсна от брега и заплува по гръб, вперила поглед в небето с надеждата да прекрати този разговор. Бяха ходили до руините още няколко пъти и Шай всеки път настояваше да пускат фойерверки, но Давид така и не се показва. От всичко това на Толи й настръхваше косата — да кръстосват из

някакъв мъртъв град в търсене на човек, който най-вероятно не съществува. Иначе много ѝ харесваше да правят експедиции извън града, но манията на Шай по този Давид започваше да я вкисва.

— Той е истински. Срещала съм го неведнъж.

— Хубаво, Шай. Давид е истински. Но същото се отнася и за грозотата ни. Не можеш да се промениш само защото много силно го искаш, или пък като си повтаряш, че си красива. Точно затова е измислена операцията.

— Но това е измама, Толи. Цял живот си заобиколена от красиви лица — родителите ти, учителите ти, всеки, който е навършил шестнайсет. Но ти не си родена с такава нагласа — да виждаш точно такъв тип лица около себе си, и то през цялото време. Ти просто си програмирана да мислиш за грозота всичко, което е различно.

— Не е просто програмиране, това е естествена реакция. И което е още по-важно — така е по-честно. Преди всичко е било въпрос на случайност — някои хора са били що-годе красиви, а повечето са оставали грозни през целия си живот. Сега всички са грозни... докато не станат красиви. И никой не страда.

Шай мълча известно време, после каза:

— И сега има такива, които страдат, Толи.

Толи потръпна. Всички знаеха, че има и грозни до живот, хора, при които операцията не дава резултат. Но те не се срещат често. Не че не им е позволено да се показват, но повечето от тях предпочитаха да се крият. Че кой не би искал, ако е на тяхно място? Грозните може и да изглеждат откачено, но поне са млади. Виж, старите грозни, те наистина са непоносими.

— Това ли било? Да не се притесняваш, че операцията няма да се получи? Но това е глупаво, Шай! Ти не си изрод. И само след две седмици ще бъдеш толкова красива, колкото и всички останали.

— Не искам да съм красива.

Толи изпъшка. Ето че пак се започва.

— Вече ми се гади от този град — продължаваше Шай. — Писна ми от правила и от граници. И последното нещо, което бих си пожелала, е да се превърна в някаква празноглава красавица, която купонясва по цял ден.

— Хайде, стига, Шай! Нали и те правят същото като нас — скокове с бърнджи, летене, пускане на фойерверки. Само дето не трябва

да се крият, както правим ние.

— Те дори представа си нямат какво е да се криеш.

— Виж, Кльоцо, аз съм с теб — остро каза Толи. — Да рискуваш, е страхотно! Нали така? Страшно забавно е да нарушаваш правилата. Но най-накрая идва време да станеш нещо по-различно от един умен малък грозен.

— За да се превърнеш в тъп отегчителен красив.

— Не, просто да пораснеш. Не ти ли е хрумвало, че когато си красив, няма нужда да правиш номера и да объркваш нещата? Може би грозните затова постоянно спорят и се заяждат едни с други, защото са грозни и не са щастливи от това. Е, аз искам да съм щастлива и първата стъпка към това е да изглеждам като истински човек.

— Мен обаче не ме е страх да изглеждам така, както съм сега, Толи.

— Може и така да е, но те е страх да пораснеш!

Шай не отговори. Толи плува мълчаливо по гръб известно време с очи вперени в небето, но неспособна да види облаците, защото гневът я заслепяваше. Тя искаше да е красива, искаше отново да види Перис. Сякаш беше минала цяла вечност, откакто беше говорила с него или с някой друг, освен с Шай. Беше й писнало да повтарят все едно и също и нямаше търпение всичко това да приключи.

Миг по-късно тя чу Шай да плува към брега.

ПОСЛЕДНИЯТ НОМЕР

Колкото и странно да е, Толи беше тъжна. Знаеше, че гледката от нейния прозорец ще ѝ липсва.

Беше прекарала последните четири години с поглед, вперен в „Града на новите красиви“ с едно-единствено желание — да прекоси реката и никога повече да не се връща тук. Сигурно това желание я беше изкушавало да прескача през прозореца толкова често, да изучава нови и нови хитрости за измъкване, за да се добере по-близо до новите красиви, шпионирайки живота им, който скоро щеше да бъде и неин.

Но сега, когато от операцията я делеше само седмица, времето сякаш започна да препуска. Понякога на Толи ѝ се искаше операцията да бъде направена на няколко етапа. Най-напред да оправят кривогледите ѝ очи, после устните и постепенно да преминава реката. Само за да не се налага да поглежда за последен път през прозореца си и да знае, че никога повече няма да види тази гледка.

Без Шай до себе си нещата изглеждаха непълни и недовършени и тя прекарваше повечето време седнала на леглото, вперила поглед в „Града на новите красиви“.

Пък и нямаше кой знае какви занимания през тези последни дни. Сега всички в общежитието бяха по-малки от Толи и тя вече беше предала най-добрите си трикове на следващия клас. Беше изгледала по десет пъти всички филми, които нейният стенен екран знаеше, и ѝ оставаха единствено старите черно-бели ленти на английски, които тя едва разбираше. Нямаше с кого да отиде на концерт, а и вече не ѝ беше забавно да гледа спортните състезания в общежитието, защото не познаваше никого в отборите. Всички останали грозни я наблюдаваха завистливо, но тя нямаше желание да се сприятелява с тях. Може би наистина беше по-добре операцията да стане на един път. Понякога ѝ се искаше лекарите просто да я отвлекат посред нощ и да я оперират. Сигурно имаше много по-лоши неща от това някоя сутрин да се събудиш красива. В училище разправяха, че сега можело да се

оперират и петнайсетгодишни. Да чакаш, докато навършиш шестнайсет, беше просто глупава стара традиция.

Но тази традиция никой не я оспорваше, освен малцина грозни. И така, на Толи оставаше една седмица, която да прекара сама и в очакване.

Шай не ѝ беше проговорила след фаталния спор. Толи се опита да ѝ напише пинг, но докато го пишеше на екрана, тя отново се ядоса. Пък и всичко това вече нямаше смисъл. Станеха ли и двете красиви, вече нямаше да има за какво да спорят и да се карат. А дори Шай да продължава да я мрази, нали щеше да го има Перис и всички останали стари приятели с големи очи и прекрасни усмивки, които я чакаха отвъд реката.

Но въпреки това Толи не спираше да се пита как ли ще изглежда Шай като красива, какво ще е, когато тялото ѝ, сега цялото кожа и кости, се налее; когато и без това красивите ѝ устни станат съвършени, а изгризалите ѝ нокти изчезнат завинаги. Сигурно щяха да придадат на очите ѝ по-наситен зелен цвят. Или можеше да ги променят в някой от новите цветове — виолетово, сребристо или златно.

— Ей, Кьорчо!

Шепотът я накара да подскочи. Тя се взря в тъмното и забеляза някакво тяло, което се прокрадваше към нея по покрива. Усмивка озари лицето ѝ.

— Шай!

Силуетът замръзна на място за миг.

Толи изобщо не си даде труд да шепне.

— Не стой там. Идвай, глупчо!

Шай се претърколи със смях през прозореца, а Толи я посрещна със здрава прегръдка, топла и радостна. Двете отстъпиха навътре в стаята, все още хванати за ръце. В един кратък миг грозното лице на Шай изглеждаше съвършено.

— Толкова се радвам да те видя пак.

— И аз теб, Толи.

— Липсваше ми. Исках... Толкова съжалявам за...

— Недей — прекъсна я Шай. — Ти беше права. Накара ме да се замисля. Канех се да ти пиша, но всичко беше толкова... — въздъхна тя.

Толи мълчаливо кимна, стискайки ръцете на Шай.

— Да. Беше гадно.

Двете постояха мълчаливо известно време, а Толи гледаше покрай приятелката си през прозореца. Изведнъж гледката към „Града на новите красиви“ не ѝ се стори толкова тъжна. Сега, когато се беше отърсила от всичките си съмнения и колебания, градът оттатък реката ѝ се струваше ярък и примамлив. А отвореният прозорец отново предлагаше вълнуващи приключения.

— Шай?

— Аха.

— Нека отидем някъде тази нощ. Да предприемем някакъв наистина сериозен риск.

Шай се разсмя.

— Надявах се, че ще кажеш нещо такова.

Толи чак сега забеляза как беше облечена тя. Дрехите ѝ наистина бяха подходящи за голямо приключение: изцяло черна екипировка, здраво пристегнатата коса, раница през едното рамо. Толи се ухили.

— Аха, вече имаш план. Страхотно.

— Точно така — тихо отговори Шай. — Имам план.

Тя заобиколи Толи и се отправи към леглото, смъквайки раницата от рамо. На всяка крачка се чуваше жвакане и Толи се усмихна, когато забеляза, че си е обула сърф обувките. Самата тя не се беше качвала на сърфа от дни. Да летиш сам не беше нито толкова лесно, нито толкова забавно.

Шай изтърси съдържанието на раницата си върху леглото и посочи с пръст.

— Джипиес навигатор. Запалка. Пречиствател за вода. — Тя взе две лъскави рула, всяко с размер на сандвич. — Тези се превръщат в спални чували. И вътре в тях наистина е топло.

— Спални чували? Пречиствател за вода? — възкликна Толи. — Това се очертава да бъде наистина страхотно приключение. Да не би да отиваме до морето?

Шай поклати глава.

— Още по-далече.

— Велико. — Толи продължаваше да се усмихва. — Но ни остават само шест дни до операцията.

— Знам кой ден сме днес. — Шай отвори водоустойчивата си чанта и изсипа съдържанието ѝ върху всичко останало. — Храна за две

седмици — дехидратирана. Просто слагаш едно от тези в пречиствателя и добавяш вода. Каквато и да е вода. — Тя се изкиска. — Пречиствателят работи отлично, даже може да се изпикаеш в него.

Толи приседна на леглото, докато разчиташе етикетите върху пакетите с храна.

— Значи храна за две седмици, а?

— Две седмици за двама души — предпазливо каза Шай. — Четири седмици за сам човек.

Толи нищо не отговори. Изведнъж се оказа неспособна да погледне нито пакетите върху леглото си, нито Шай. Затова просто гледаше през прозореца, към „Града на новите красиви“. Градът, където вече започваше поредната заря.

— Но дотам няма две седмици, Толи. Много по-близо е.

Букет от червени светлини изригна над центъра на града и фойерверките полетяха към земята, оставяйки следи като клонките на гигантска плачеща върба.

— Докъде няма две седмици?

— До мястото, където живее Давид.

Толи кимна и затвори очи.

— Там не е като при нас, Толи. Те не отделят никой от никого — грозни от красиви, нови от красиви втора и трета степен. Там можеш да живееш където пожелаеш и да отидеш където си поискаш.

— Къде например?

— Навсякъде. При развалините, в гората, до морето. И... никога няма да ти се наложи да се оперираш.

— Какво?

Шай седна до нея на леглото, докосвайки бузата ѝ с пръст. Толи отвори очи.

— Не сме длъжни да изглеждаме като всички останали, Толи, нито да се държим като тях. Имаме избор. Можем да пораснем така, както ние си изберем.

Толи сухо преглътна. Имаше чувството, че не може да произнесе нито звук, но знаеше, че трябва да каже нещо. Затова със сила изкара думите от сухото си гърло.

— И да не станем красиви? Това е лудост, Шай. Всеки път, когато започваш да говориш за това, си мисля, че си просто глупава. Перис също дрънкаше такива работи.

— Аз бях глупава. Но когато каза, че ме е страх да порасна, това наистина ме накара да се замисля.

— Аз ли те накарах да се замислиш?

— Накара ме да осъзная, че съм била просто въздух под налягане, Толи. Трябва да ти кажа и още една тайна.

Толи въздъхна.

— Давай, и без това по-лошо не може да стане.

— Става дума за старите ми приятели, с които бях преди да те срещна. Не всички от тях станаха красиви.

— Какво искаш да кажеш?

— Някои от тях избягаха, както ще направя и аз. Както искам двете с теб да направим.

Толи внимателно се вгледа в очите на Шай, търсейки някакъв знак, че това е просто шега. Но напрегнатото изражение по лицето на приятелката ѝ оставаше непроменено. Тя беше ужасно сериозна.

— Познаваш ли някой от тях, които са избягали?

Шай кимна.

— Аз също трябваше да съм с тях. Всичко бяхме планирали седмица преди най-големият от нас да навърши шестнайсет. Откраднахме всичко необходимо за оцеляването ни и съобщихме на Давид, че идваме. Всичко беше уредено. Точно преди четири месеца.

— Но ти не...

— Някои от нас го направиха, но аз се изплаших. — Шай погледна през прозореца. — И не бях единствената. Двама други също останаха и се превърнаха в красиви. Сигурно и с мен щеше да стане така, ако не те бях срещнала.

— Мен?!

— Изведнъж вече не бях сама. И не ме беше страх да се върна при руините, за да потърся Давид отново.

— Но ние никога... — Толи примигна. — Ти най-накрая си го открила, така ли е?

— Едва преди два дни. Излизах всяка нощ, откакто... Откакто се скарахме. Когато каза, че ме е страх да порасна, аз си дадох сметка, че си права. Вярно, че веднъж се изплаших, но това не значи, че ще се случи пак.

Шай поривисто грабна ръката на Толи и не проговори, докато приятелката ѝ не я погледна в очите.

— Искам и ти да дойдеш, Толи.

— Не — отговори Толи, без дори да се замисли. После тръсна глава. — Чакай. Как така не си ми разказвала за всичко това досега?

— Искаше ми се, но щеше да ме помислиш за луда.

— Ти си луда!

— Може и така да е. Но не и по начина, по който ти го мислиш. Ето защо исках да се срещнеш с Давид. Така щеше да разбереш, че всичко това е истина.

— По нищо не личи да е истина. И какво е това място, за което разправяш?

— Казват му Мъглата. Това не е град и в него никой не командва. И никой не е красив.

— Звучи ми като кошмар. И как смяташ да се добереш до там, пеша ли?

Шай се разсмя.

— Ти майтапиш ли се? Със сърфа, разбира се, както винаги. Има сърфове за дълги разстояния, които се зареждат със слънчева енергия, а маршрутите следват течението на реките. Давид се придвижва така през цялото време, не само до руините. Той ще ни заведе в Мъглата.

— Но как хората живеят там, отвъд, Шай? Също като ръждивите ли? Като горят дървета, за да се стоплят, и като заравят боклуците си където им падне? Не е редно да живееш сред природата, освен ако не искаш да живееш като животно.

Шай отново поклати глава и въздъхна.

— Това са даскалски приказки, Толи. Те също имат технологии, не са като ръждивите и не горят дърветата. Но също така не издигат стена между себе си и природата.

— И всички са грозни.

— Кое то ще рече, че никой не е грозен.

Толи направи несполучлив опит да се засмее.

— Искаше да кажеш, че никой не е красив.

Двете поседяха смълчани известно време. Толи гледаше зарята и се чувстваше стотици пъти по-зле, отколкото преди Шай да се появи на прозореца ѝ.

Най-накрая Шай изрече онова, което Толи си мислеше.

— Значи ще те загубя, така ли?

— Ти си тази, която се кани да бяга.

Шай стовари юмруци върху коленете си.

— Аз съм виновна за всичко. Трябваше много по-рано да ти го кажа. Тогава и ти щеше да имаш достатъчно време да го обмислиш и да го приемеш. Може би...

— Шай, аз никога не бих приела това. Не желая да съм грозна през целия си живот. Искам да имам свършени очи и устни, така че всеки, който ме погледне, да ахне. И да си помисли: „Кое е това момиче?“, да пожелае да се запознае с мен, да слуша какво казвам.

— Аз бих предпочела да имам какво да кажа.

— Като какво например — днес застрелях вълк и го изядох, това ли?

Шай прихна.

— Хората не ядат вълци, Толи. Според мен предпочитат зайци и сърни.

— О, я стига! Спести ми картинката, Шай!

— Колкото до мен, смятам да се огранича с риба и зеленчуци. Но сега не става дума за пикник на открито, Толи, а за това каква искам да бъда. А не в какво иска да ме превърне някакъв хирургически консилиум.

— Отвътре ти пак ще си бъдеш същата, Шай. Но когато си красива, хората много по-често ти обръщат внимание.

— Не всички мислят така.

— Сигурна ли си? Убедена ли си, че можеш да надхитриш еволюцията само защото си умна и забавна? Защото ако грешиш... Ако не се върнеш, преди да си навършила двайсет, операцията няма да ти помогне. И ще изглеждаш зле до края на живота си.

— Нямам намерение да се връщам. До края на живота си.

Толи отново усети, че гласът ѝ изневерява, но се насили да каже:

— Аз няма да дойда с теб.

Сбогуваха се край бента.

Високопроходимият сърф на Шай беше по-дебел и проблясваше на лунната светлина с фасетите на слънчевите си батерии. Под моста тя беше скрила още грейка и шапка. Толи предположи, че зимите в Мъглата са студени и непоносими.

Все още не ѝ се вярваше, че нейната приятелка наистина заминава.

— Винаги можеш да се върнеш обратно, ако там е гадно.

Шай сви рамене.

— Никой от приятелите ми не го е направил.

Толи я побиха тръпки от тези думи. Можеше да се досети за хиляди ужасни причини, поради които никой не се беше върнал.

— Пази се, Шай.

— Ти също се пази. Нали няма да кажеш на никого за това?

— Никога, Шай.

— Заклевах ли се? Каквото и да се случи, ще мълчиш?

Толи вдигна дланта с белега.

— Заклевам се.

Шай се усмихна.

— Знам. Просто исках да се уверя още веднъж, преди да... — Тя измъкна лист хартия и го подаде на Толи.

— Какво е това? — Толи разгърна листа и видя надраскани върху него думи. — Кога се научи да пишеш на ръка?

— Всички се научихме, докато се готвехме да заминем. Не е зле, ако не искаш надзорникът да ти наднича в дневника. Както и да е, това е за теб. Нямам намерение да оставям подробни указания къде точно отивам, ето защо това е нещо като шифър.

Толи сбърчи вежди, докато четеше първия ред скосени букви.

— Следвай релсата и след празнината в нея?

— Точно така. Схвана ли? Само ти можеш да се досетиш какво означава, в случай че попадне в чужди ръце. Така де, ако някога поискаш да ме последваш.

Толи се опита да каже нещо, но не можа. Успя само да кимне с глава.

— Просто за всеки случай — добави Шай.

После скочи на дъската, плесна с ръце и прехвърли ремъците на раницата през двете рамена.

— Довиждане, Толи.

— Довиждане, Шай. Желая ти...

Шай чакаше, люлеейки се леко на студения септемврийски вятър. Толи се опита да си я представи остаряла, сбръчкана, бавно отпадаща, и то без някога да е била красива. Без да се е научила как да

се облича подходящо или как да се държи на бал. Без някога някой да я погледне в очите и да остане без дъх.

— Исках да кажа, че ми се щеше да видя как би изглеждала като красива.

— Е, излиза, че ще се наложи цял живот да ме помниш такава — отговори Шай.

После се обърна и сърфът ѝ се заиздига по посока на реката, а последните думи на Толи увиснаха във въздуха, погълнати от рева на водата.

ОПЕРАЦИЯТА

Когато денят настъпи, Толи дочака сама автолетът да дойде.

Утре, когато операцията вече ще е приключила, родителите ѝ щяха да я очакват пред болницата, заедно с Перис и останалите приятели. Такава беше традицията. Но ѝ се виждаше малко странно сега да няма никой до нея, за да я изпрати от тази страна на реката. Никой не ѝ каза довиждане, освен няколко грозни, които случайно минаваха наблизо. Сториха ѝ се толкова малки и неопитни, особено току-що пристигналите зайци, които я зяпаха, сякаш беше купчина вкаменелости от епохата на динозаврите.

Толи винаги беше харесвала своята самостоятелност и независимост, но точно сега се чувстваше като първолак, когато са забравили да приберат след училище, самотна и изоставена. Много е тъпо да си роден през септември.

— Ти си Толи, нали така?

Тя вдигна очи. Беше един от новодошлите грозни, още тромав и непохватен в наскоро издълженото си тяло, който притеснено подръпваше и опъваше униформата, сякаш вече му е отесняла.

— Ъхъ.

— Теб ли ще преобразяват днес?

— Точно така, дребосък.

— Тогава защо изглеждаш толкова нещастна?

Толи сви рамене. Какво ли разбира този полугрозен недорасъл в края на краищата? Тя си мислеше за онова, което Шай ѝ каза за операцията.

Вчера бяха взели последните мерки на Толи, преобръщайки я от всички страни из тръбата на скенера. Трябваше ли сега да каже на този новодошъл грозен, че същият следобед ще отворят тялото ѝ, ще изменят костите ѝ до необходимата форма — някои от тях ще донадят, други ще скъсат; ще изпилят носния ѝ хрущял и скулите и ще ги заменят с предварително програмираните пластични импланти, а кожата ѝ ще бъде дълбоко ошкурена и покрита с нов епител, така както покриват с нови чимове трева футболното игрище през пролетта? На

очите ѝ ще бъде придадена съвършената форма, а под ирисите ѝ ще поставят рефлексни импланти, така че безличният им кафяв цвят да се обогати с блестящи златисти точки. Само за една нощ ще стегнат мускулите ѝ чрез електролиза и ще изсмучат завинаги бебешките ѝ тлъстинки. Зъбите ѝ ще бъдат заменени с керамика, здрава като крилото на орбитален сателит и бяла като най-добрия порцелан от трапезарията на общежитието.

Казват, че не боляло, с изключение на новата кожа, която парела като при зверско слънчево изгаряне две седмици след това.

Докато превърташе из ума си подробностите около операцията, тя вече можеше да разбере защо Шай избяга. Сега си даваше сметка, че ще трябва да изтърпи много, за да изглежда по определен начин. И че не би ѝ се наложило да понесе това, ако хората бяха малко по-умни и напредничави, за да се отнасят еднакво с всички, колкото и да са различни на външен вид. Колкото и да са грозни.

Ех, ако навреме беше намерила достатъчно силни аргументи, за да накара Шай да остане.

Тя продължаваше да води въображаеми разговори с приятелката си и положението сега беше много по-тежко, отколкото след като Перис замина. Стотици пъти беше спорила с Шай на ум — дълги, несвързани разговори за красотата, биологията и съзряването. Всеки път, когато ходеха заедно до руините, Шай обясняваше какво е мнението ѝ за грозните и красивите, за града и онова, което е отвъд; какво е истинско и кое е фалшиво. Но Толи нито веднъж не си даде сметка, че приятелката ѝ може да избяга, разделяйки се завинаги с красотата, блясъка и елегантността. Това не би станало, ако Толи беше намерила правилните аргументи. Ако изобщо беше казала нещо.

Сега, докато седеше тук, ѝ се струваше, че изобщо не е опитала да задържи приятелката си.

Толи погледна новодошлия грозен в очите.

— Защото всичко се свежда до едно-единствено нещо: две седмици жестоко слънчево изгаряне са цената цял живот да изглеждаш великолепно.

Момчето протегна врат.

— Ъ?

— И заради нещо, което трябваше да кажа, а не го направих. Това е.

Болничният автолет най-после пристигна и кацна в училищния двор толкова леко, че едва раздвижи току-що окосената трева.

Шофьорът беше красив от втора степен, излъчващ самоувереност и авторитет. Той толкова приличаше на Сол, че Толи едва не го извика с името на баща си.

— Толи Янгблъд?

Толи забеляза краткото проблясване на лъча на ирисовия скенер, но въпреки това отговори: „Да, аз съм.“ Нещо във вида на красивия втора степен не й позволяваше да се държи лекомислено и закачливо. Той излъчваше самата мъдрост, а поведението му беше толкова сдържано и сериозно, че на Толи й се прииска да е още с дрехите си.

— Готова ли сте? Не взимайте много.

Брезентовият й сак беше пълен едва наполовина. Така или иначе всички знаеха, че новите красиви нямат нищо против повечето от техните вещи, донесени от другата страна на реката, да бъдат рециклирани. Тя, разбира се, щеше да има чисто нов гардероб и всички играчки на новите красиви, които си пожелае. Единственото, което щеше да запази от предишния си живот, беше написаната на ръка бележка от Шай, скрита сред купчина ненужни вещи.

— Взела съм достатъчно.

— Браво на вас, Толи. Много зряло.

— Такава съм си, сър.

Вратата се затвори и автолетът се отдели от земята.

Голямата болница се намиреше в най-отдалечения край на „Града на новите красиви“. Тук идваха всички за важните операции: малките, грозните, даже красивите последна степен от далечния „Град на трошливите“ за процедури за дълголетие.

Реката проблясваше под безоблачното небе и Толи си позволи да бъде завладяна от красотата на „Града на новите красиви“. Дори без нощното осветление и фойерверките неговото лице пак сияеше със стъкло и метал, украсено с необичайните спирали на парти-кулите, които хвърляха сенки из целия остров. Тук, за разлика от „Ръждивите руини“, всичко кипеше от живот и Толи внезапно осъзна това. Не беше така мрачно и загадъчно като руините, но затова пък живо.

Беше крайно време да престане да се цупи заради Шай. Животът й от тук нататък щеше да се превърне в един безкраен купон, на който ще има само красиви хора, също като Толи Янгблъд.

Автолетът кацна на един от червените кръстове върху покрива на болницата и шофьорът придружи Толи вътре, за да я отведе до нейната чакалня. Там отново методично провери самоличността ѝ, осветявайки окото ѝ с лазера, после ѝ каза да чака.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Тя се взря в неговите бистри спокойни очи и ѝ се прииска той да остане. Но да го помоли да изчака заедно с нея не би било никак зряло.

— Добре съм. Благодаря.

Той се усмихна и си тръгна.

В чакалнята нямаше никой. Толи се облегна и започна да брои облицовъчните панели по тавана. Докато чакаше, отново започна мислено да разговаря с Шай, но сега тези разговори не я притесняваха. Вече беше твърде късно да размисли и да промени решението си.

Искаше ѝ се стаята да има прозорец, за да огледа „Града на новите красиви“. Вече беше толкова близо. Представи си вечерта на следващия ден, първият ден като красива, облечена в нови и прекрасни дрехи (униформата от общежитието отдавна беше натикана в рециклатора), как гледа от върха на най-високата парти-кула в града. Щеше да види светлините оттатък реката да угасват, когато настъпи време за сън в „Града на грозните“, а нея тепърва щеше да я чака безкрайна нощ заедно с Перис и новите ѝ приятели, всички онези красиви хора, с които предстоеше да се запознае.

Толи въздъхна.

Шестнайсетият рожден ден. Най-последно.

В продължение на един дълъг час нищо не се случи. Толи барабанеше с пръст, чудейки се дали карат всички грозни да чакат толкова дълго.

После дойде един човек.

Изглеждаше много странно, не приличаше на нито един от красивите, които Толи беше виждала. Определено беше на средна възраст, но който и да беше правил операцията му, беше прецакал работата. Човекът беше красив, без съмнение, но това беше някаква ужасяваща красота.

Вместо да е мъдър и вдъхващ доверие, той изглеждаше студен, властен, заплашителен, като някакъв царствен хищник. Когато влезе, Толи беше готова да разпитва какво предстои, но погледът му спря думите в гърлото ѝ.

Никога не беше срещала възрастен, който да ѝ въздейства по този начин. Тя винаги изпитваше уважение, когато застанеше лице в лице с красиви от втора и последна степен. Но в присъствието на този мъж с жестока красота уважението преминаваше в страх.

Мъжът проговори:

— Има проблем с твоята операция. Ела с мен.

И тя тръгна.

ИЗВЪНРЕДНИ СИТУАЦИИ

Този път автолетът беше по-голям, но не толкова удобен.

А и пътуването сега беше значително по-малко приятно, отколкото по-рано същия ден. Мъжът със странната външност управляваше агресивно и нетърпеливо, спускаше се като камък между летателните трасета, правейки резки и отвесни виражи с автолета. На Толи никога не беше прилошавало по време на летене, но сега стискаше здраво дръжките на седалката с побелели кокалчета на пръстите и очи, вперени в твърдата земя под нея. Едва успя да хвърли един последен поглед на постепенно отдалечаващия се „Град на новите красиви“.

Поеха надолу по течението на реката, прекосиха „Града на грозните“, минаха отвъд зеления пояс и продължиха към околоръстния транспортен пръстен, където фабриките бяха скупчили глави над повърхността. Когато отмина един голям и безформен хълм, автолетът се спусна сред комплекс от правоъгълни сгради, струпани като общежитията на грозните и боядисани в цвета на изсъхнала трева.

Кацнаха с болезнено друсване и мъжът я поведе към една от сградите, после надолу през поредица мрачни зали с жълто-кафяви стени. Толи не беше виждала досега такова голямо пространство, боядисано в толкова противни цветове, сякаш сградите бяха специално декорирани, за да предизвикат гадене у техните обитатели.

Тук имаше още други хора като нейния водач.

Всички носеха официални дрехи от сурова коприна в черно и сиво, а лицата им имаха същото студено изражение като на мъжа. И мъжете, и жените бяха по-високи от стандарта за красота, с много мощни тела, а очите им бяха бледи и безцветни като на грозните. Имаше и няколко нормални хора, но те се губеха сред останалите, които се движеха из залите със зловещата грация на хищници.

Толи се зачуди дали това не е мястото, където отвеждат онези с несполучливите операции. Но тогава защо тя беше тук? Та тя дори още не беше оперирана. Толи преглътна мъчително. Ами ако тези хора с жестока красота бяха направени така нарочно? Когато вчера ѝ взимаха

мерки, дали не бяха установили, че тя също не е подходяща за типа красота с очи на кошута, който излъчва уязвимост? Може би вече е предопределено да продължи живота си в този странен, чужд свят.

Мъжът спря пред една метална врата и Толи се закова зад него. Тя отново се почувства като малко момиче, което сякаш някой дърпа на невидима каишка. Цялата ѝ самоувереност на грозна от последен клас се изпари, когато видя този мъж в болницата. Четири години на независимост и надхитряне със системата бяха заличени само за миг.

Вратата го идентифицира по ириса и се отвори, а той ѝ даде знак да мине пред него. Толи си даде сметка, че не беше обелил и дума, откакто напуснаха болницата. Тя си пое дълбоко дъх, което предизвика болка в скованите мускули на гръдния ѝ кош и едва успя да изграчи:

— Кажете го на глас, моля.

— Вътре — гласеше отговорът.

Толи се усмихна, мълчаливо отбелязвайки една точка в своя полза, че успя да го накара да проговори отново, но въпреки това му се подчини.

— Аз съм д-р Кейбъл.

— Толи Янгблъд.

Д-р Кейбъл се усмихна.

— О, знам коя си.

Жената беше от онези с жестоката красота. Имаше орлов нос, остри зъби и матови сиви очи. Гласът ѝ притежаваше същата бавна и безизразна интонация на звуковата книга за пришиване. Въпреки това обаче на Толи изобщо не ѝ се приспа. В този уж неутрален тон имаше скрито острие, подобно на парче метал, което бавно реже стъкло.

— Имаш проблем, Толи.

— Предположих, че... — Почувства се странно, че не знае малкото име на жената.

— Наричай ме просто д-р Кейбъл.

Толи примигна. През живота си не беше се обръщала към някого по фамилия.

— Добре тогава, д-р Кейбъл. — Тя прочисти гърлото си и успя да продължи, макар и със сух глас. — Проблемът ми в момента е, че не знам какво става. Така че... защо просто не ми кажете?

— Какво мислиш, че става, Толи?

Толи затвори очи, опитвайки да си отдъхне от остриите черти на жената.

— Ами това, че бърнджи жилетката не трябваше на никого в този момент, пък и ние после си я върнахме на мястото.

— Сега не става дума за някой от номерата на грозните.

Толи въздъхна и отвори очи.

— И аз така мисля.

— Става дума за една твоя приятелка, която е изчезнала.

Естествено. Тоя номер на Шай с изчезването май беше стигнал твърде далече и сега тя трябваше да дава обяснения.

— Не знам къде е.

Д-р Кейбъл се усмихна. Усмивката откри само горния ред зъби.

— Но все пак знаеш нещо.

— Коя сте вие всъщност? — избъбри Толи. — Къде се намирам?

— Аз съм д-р Кейбъл — каза жената. — А това са „Извънредни ситуации“.

Най-напред д-р Кейбъл й зададе куп въпроси.

— Отскоро познаваш Шай, нали?

— Да, едва от началото на лятото. Бяхме в различни обществения.

— И не познаваш никой от нейните приятели?

— Не, те всичките са по-големи от нея. Вече се бяха преобразили.

— Като твоя приятел Перис?

Толи преглътна. Откъде тази жена знаеше всичко това за нея?

— Да. Като нас двамата с Перис.

— Но приятелите на Шай не са станали красиви, нали така?

Толи бавно си пое дъх, припомняйки си какво беше обещала на Шай. Но въпреки това не искаше да лъже. Д-р Кейбъл щеше да разбере, ако го направеше. Толи беше сигурна в това. И без това вече си беше навлякла достатъчно неприятности досега.

— Че защо да не са станали красиви?

— Шай разказа ли ти за своите приятели?

— Не сме говорили за такива неща. Просто се шляехме двете. Защото... беше много неприятно да си сам. И от време на време правехме по някой номер.

— Знаеше ли, че е била член на банда?

Толи погледна д-р Кейбъл в очите. Те бяха почти толкова големи, колкото и очите на нормалните красиви, но бяха скосени нагоре като на вълк.

— Банда ли? Какво искате да кажете с това?

— Толи, двете с Шай ходили ли сте някога в „Ръждивите руини“?

— Всеки е ходил там.

— Но ти някога ходила ли си тайно там?

— Ами, да. Много хора го правят.

— Срещала ли си някого там?

Толи прехапа устни.

— Какво са „Извънредни ситуации“?

— Толи! — Гласът на жената внезапно стана остър като бръснач.

— Ще ви отговоря, ако ми кажете какво са „Извънредни ситуации“.

Д-р Кейбъл се облегна. После скръсти ръце и кимна.

— Този град е същински рай, Толи. Той те храни, обучава те, пази те. И накрая те превръща в красива.

Толи все още продължаваше да се надява, че това наистина ще се случи.

— Нашият град осигурява и достатъчно свобода, Толи. Той позволява на подрастващите да правят пакости, за да развиват въображението си и да станат независими. Но понякога отвън идват неприятности.

Д-р Кейбъл присви очи и лицето ѝ съвсем заприлича на хищник.

— Ние съществуваме в равновесие с околната среда, Толи, като пречистваме водата, преди да я върнем отново в реката, рециклираме органичните отпадъци и използваме единствено енергия от нашите слънчеви батерии. Но понякога не сме способни да пречистим онова, което взимаме отвън. Това са заплахи от обкръжаващата ни среда, с които трябва да се справим.

Тя се усмихна.

— Понякога възникват извънредни ситуации.

— Значи вие сте нещо като пазачи на града.

Д-р Кейбъл кимна.

— Другите градове понякога ни отправят предизвикателства. Често се случва и онези, които живеят извън градовете, да ни създават неприятности.

Толи се ококори. Извън градовете? Значи Шай ѝ е казала истината — места като Мъглата наистина съществуват.

— Сега е твой ред да отговориш на въпросите ми, Толи. Среждали си някого в руините? Някой, който не е от града. Нито е от някой друг град.

Толи се ухили.

— Не, никога.

Д-р Кейбъл се намръщи, а очите ѝ се стрелнаха надолу, проверявайки нещо. Когато погледът ѝ се върна на Толи, той беше още по-студен. Толи отново се усмихна, убедена, че д-р Кейбъл знае кога тя казва истината. Очевидно стаята анализираше дишането ѝ, степента на потене, свиването на зениците. Но Толи не можеше да каже онова, което не знаеше.

Гласът на жената отново доби режеща острота.

— Не си играй игрички с мен, Толи. Приятелката ти Шай няма да ти благодари за това, защото повече няма да я видиш.

Вълнението от малката ѝ победа се изгуби и Толи усети, че усмивката ѝ замръзва.

— Шестима от нейните приятели са изчезнали внезапно, Толи. Нито един от тях не е открит досега. Други двама, които са се готвели да се присъединят към тях, обаче са решили да не провалят живота си и така ние успяхме да установим част от онова, което се е случило с останалите. Те не са избягали на своя глава. Били са примамени от някой отвън, някой, който е искал да ни открадне едни от най-умните грозни. Тогава решихме, че това е извънредна ситуация.

Една дума, казана от жената, вледени Толи. Мигар Шай наистина беше открадната? Какво знаеше приятелката ѝ или пък който и да е друг от грозните за Мъглата?

— Наблюдаваме Шай още от онзи момент с надеждата, че може да ни отведе при приятелите си.

— Тогава защо вие не... — изтърси Толи. — Така де, защо не я спряхте?

— Заради теб, Толи.

— Заради мен?

Гласът на д-р Кейбъл омекна.

— Решихме, че след като има приятел, това може да я накара да остане в града. Мислехме, че с нея всичко ще е наред.

Толи успя само да затвори очи и да кимне с глава.

— Но после Шай изчезна — продължи д-р Кейбъл. — Оказа се, че е по-хитра от приятелите си. Добре си я обучила.

— Аз ли съм я обучила? — извика Толи. — Аз едва ли знам повече номера от който и да е друг грозен.

— Подценяваш се — каза д-р Кейбъл.

Толи се извърна да не гледа лисичите очи и се опита да се абстрахира от острия като бръснач глас. Всичко това не се случваше по нейна вина. Тя все пак беше решила да остане в града. Тя искаше да стане красива. Даже се беше опитала да разубеди Шай.

Но се провали.

— Аз не съм виновна.

— Тогава ни помогни, Толи.

— За какво да ви помогна?

— Да я намерим. Да ги открием всичките.

Толи си пое дълбоко въздух.

— Ами ако те не искат да бъдат открити?

— Ами ако искат? Ако са били излъгани?

Толи се опита да си припомни лицето на Шай през онази последна нощ, каква надежда струеше от него. Тя желаше да напусне града толкова силно, колкото Толи искаше да стане красива. Колкото и глупав да беше този избор, Шай го направи с отворени очи и беше уважила решението на приятелката си да остане.

Толи се взря в жестокото и красиво лице на д-р Кейбъл на фона на жълто-кафявите като повръщано стени. Припомни си всички капани, които ѝ бяха заложили от „Извънредни ситуации“ днес — как я бяха накарали да чака цял час в болницата, надявайки се да стане красива час по-скоро; грубото транспортиране дотук, всички тези жестоки лица по коридорите — и взе решение.

— Не мога да ви помогна — каза Толи. — Дадох обещание.

Д-р Кейбъл оголи зъби. Този път дори не се опита да прикрие това като усмивка. Жената най-после разкри истинския си образ на звяр, отмъстителен и див.

— В такъв случай и аз ще ти обещаю нещо, Толи Янгблъд. Докато не ни помогнеш с всички сили и от цялото си сърце, ти няма да станеш красива.

И д-р Кейбъл ѝ обърна гръб.

— Ще се погрижа да умреш грозна.

Вратата се отвори. Ужасният човек стоеше отвън, където беше чакал през цялото време.

ГРОЗНА ДО ЖИВОТ.

Сигурно бяха предупредили пазачите за нейното връщане. Всички други грозни бяха изчезнали, вероятно на някоя извънредна училищна екскурзия. Очевидно охраната е имала достатъчно време да се справи с вещите ѝ. Когато се прибра в старата си стая, Толи видя, че всичко в нея беше рециклирано. Дрехите, спалното бельо, мебелите, снимките на компютърния екран върху стената — всичко сега отново беше в стандартния вид на общежитие за грозни. Сякаш някой друг за малко се е нанесъл тук, после отново се е махнал, забравяйки в хладилника кутия от безалкохолно.

Толи приседна в края на леглото, твърде изплашена, за да плаче. Знаеше, че съвсем скоро ще се разциври, вероятно в най-неподходящото време и на най-неподходящото място. Сега, когато срещата с д-р Кейбъл приключи, гневът и желанието за бунт я бяха напуснали и вече нямаше какво да я крепи. Вещите ѝ бяха изчезнали, мебелите ѝ ги нямаше, само гледката през прозореца оставаше същата.

Тя седеше с втренчен поглед и се налагаше на всеки няколко минути да си припомня, че всичко случило се бе истина: жестоките красиви, странните сгради в края на града, страшната закана на д-р Кейбъл. Имаше чувството, че се е опитала пак да направи някой от нейните щури номера, но този път се е издънила жестоко. Една нова и зла действителност бе зейнала пред нея, поглъщайки света, който познаваше и проумяваше.

Единственото ѝ притежание сега бе малкият брезентов сак, който си приготви за болницата. Даже не си спомняше как го е върнала дотук. Извади от него оскъдните дрехи, натъпкани безразборно вътре, и откри бележката на Шай.

Толи я прочете пак, търсейки някакви указания и напътствия.

*Следвай релсата и след празнината в нея,
докато не стигнеш една друга — права и без
въртележка.*

Студено е морето и пукнатини там зоят.

*На втората направи най-голямата грешка.
В ден четвърти вземи презряната страна,
и търси сред цветята очи на светулка.
съзреш ли ги, лек полет ти желая,
а после чакай при лисата глава,
дорде не съмне най-накрая.*

Всичко това ѝ звучеше объркано и неясно, някакви думи и фрази, струпани произволно накуп. Шай очевидно беше закодирала посланието за всички останали, използвайки напътствия, които само те двете можеха да разгадаят. Едва сега нейните страхове започваха да стават ясни за Толи. След срещата с д-р Кейбъл тя вече разбираше защо Давид иска да запази своя град — или бивак, или каквото е там — в тайна.

Докато четеше бележката, Толи постепенно осъзна, че точно това търси д-р Кейбъл. През целия разпит е била на ръка разстояние от писмото, но така и не си направи труда да претърси Толи. Това значеше само едно: че Толи е запазила тайната на Шай и че все още има нещо, срещу което да направи сделка.

Освен всичко друго това беше и доказателство, че дори в „Извънредни ситуации“ могат да допускат грешки.

Толи забеляза останалите грозни да се връщат точно преди обед. Щом се изнизаха от училищния автолет, всички като по команда проточиха вратове по посока на нейния прозорец. Неколцина даже я посочиха с пръст, преди да се дръпне обратно в сянката. Минута по-късно вече чуваше в коридора отвън хлапетата, които притихваха, докато минаваха пред нейната врата. Няколко от тях даже се изхилиха, както обикновено правят грозните, когато се опитват да пазят тишина.

Нима се смееха на нея?!

Бунтуващият се стомах ѝ напомни, че не е яла от сутринта насам, или по-точно, от вечерта на предишния ден. Не трябваше да поема храна или течности шестнайсет часа преди операцията. А сега умираше от глад.

Въпреки това остана в стаята си, докато обедът приключи. Не можеше да понесе мисълта да се яви в трапезарията пред очите на всички, които дебнат и най-малкото ѝ движение и се питат с какво е

заслужила ужасното наказание да е все още грозна. Когато гладът ѝ стана непоносим, Толи се прокрадна по стълбите към покрива — там качваха останките от храната, ако някой има нужда от тях.

Неколцина от грозните я забелязаха в коридора. Те млъкнаха и отстъпиха настрана, докато отmine, сякаш беше заразна. Какво ли им бяха казали пазачите за нея? Толи се опита да си представи обвиненията по неин адрес. Че е правила прекалено много нарушения? Или че е невъзможно да бъде оперирана и ще остане грозна до живот? Или просто, че е била в „Извънредни ситуации“?

Навсякъде, където отидеше, погледите се отклоняваха от нея, но никога през живота си Толи не се беше чувствала толкова видима.

Чинията с храна я чакаше на покрива, покрита с прозрачно фолио и с прикачен етикет с нейното име. Някой беше забелязал, че не е обядвала. Всички знаеха, че се крие.

Видът на храната в чинията, повехнала и изоставена, отключи потисканите досега сълзи. Гърлото ѝ гореше сякаш бе погълнала острие и тя побърза да се върне в стаята, преди да е избухнала в отчаяно хлипане.

Когато тръшна вратата след себе си, Толи с облекчение установи, че все пак не е забравила да вземе чинията. Тя плака през цялото време, докато се хранеше, усещайки солта на сълзите върху всяка хапка.

Родителите ѝ пристигнаха след около час.

Отначало Ели се хвърли насреща ѝ с разперени ръце, бурно я прегърна, вдигна я във въздуха и я остави без дъх.

— Толи, бедното ми бебче!

— Гледай да не нараниш момичето, Ели. И без това е имало тежък ден.

Дори лишена от въздух, Толи се почувства добре в тази здрава мечешка прегръдка. Ели винаги миришеше хубаво, както се полага на една майка, и Толи всеки път се усещаше като пеленаче в обятията ѝ. Стояха така цяла минута, която въпреки това ѝ се видя твърде кратка, после Толи отстъпи назад, опитвайки се да овладее сълзите си. Смутено погледна родителите си, чудейки се какво ли си мислят в този момент. Чувстваше се като пълен неудачник.

— Не очаквах, че ще дойдете.

— Разбира се, че ще дойдем — каза Ели.

Сол поклати глава.

— Никога не съм чувал да се е случвало подобно нещо. Това е пълен абсурд. Но ние ще разплетем този случай, ти само не се притеснявай!

Толи усети как камък пада от плещите ѝ. Най-после имаше някого на своя страна. Очите на баща ѝ, красив от втора степен, светеха с невъзмутима увереност. Не можеше да има и най-малко съмнение, че той ще сложи всекиго на мястото му.

— Какво ти казаха? — попита го Толи.

Сол махна с ръка и Толи седна на леглото. Ели отиде при нея, докато Сол кръстосваше напред-назад малката стаичка.

— Казаха ни за тази Шай. По всичко личи, че е като трън в петата.

— Сол! — прекъсна го Ели. — Бедното момиче е изчезнало!

— Май е изчезнала по свое желание.

Майка ѝ мълчаливо сви устни.

— Вината не е нейна, Сол — каза Толи. — Просто не искаше да става красива.

— Аха, ясно, значи е непокорна и независима. Хубаво. Само че трябваше да премисли всичко по-добре, преди да завлече още някой след себе си.

— Никъде не ме е завлякла. Аз съм си още тук. — Толи погледна през прозореца до болка познатия силует на „Града на новите красиви“. — Тук, където явно ще остана завинаги.

— Разбира се, че не е така — възпротиви се Ели. — Казаха, че щом им помогнеш да открият това момиче Шай, всичко ще си тръгне по нормалния ред.

— Няма значение дали операцията ще се отложи с няколко дни. Така или иначе това е страхотна история, която да разказваш на внуците един ден — подсмихна се Сол.

Толи прехапа устни.

— Не мисля, че ще мога да им помогна.

— Просто направи всичко възможно — каза Ели.

— Не мога. Обещах на Шай да не издавам пред никого какво смята да прави.

В стаята за миг се възцари пълна тишина.

Сол седна до нея и взе ръката и. Дланите му бяха топли и силни, задебели от работата в неговата дърводелница. Толи си даде сметка, че не е виждала родителите си от лятната ваканция, когато едва дочака да се върне в общежитието заради Шай. Сега се радваше да са пак заедно.

— Толи, всички сме давали някакви обещания като малки. То е част от това да си грозен — всичко ти се вижда вълнуващо, като на живот и смърт, съдбоносно, но е крайно време да го надживееш. В края на краищата не дължиш нищо на това момиче. А и тя не ти е донесла нищо друго, освен неприятности.

Ели взе другата ѝ ръка.

— Така ще помогнеш и на нея, Толи. Кой знае къде е сега и какво преживява. Чудя се как си я оставила да си замине просто така. Не си ли даваш сметка колко е опасно там навън?

Толи се усети, че кима с глава. Всичко изглеждаше толкова просто и ясно, докато гледаше лицата на Сол и Ели. Може би ако се съгласи да сътрудничи на д-р Кейбъл, наистина ще помогне на Шай, пък ще уреди и своите проблеми. Но мисълта за д-р Кейбъл я накара да потрепери.

— Сигурно сте виждали тези хора. Същите, които преследват Шай. Те приличат на...

Сол се разсмя.

— Предполагам, че това е истински шок за човек на твоите години, Толи. Но ние възрастните знаем всичко за „Извънредни ситуации“. Хората там може и да са безкомпромисни, но просто си вършат работата. Светът навън е жесток.

Толи въздъхна. Може би нейната съпротива се дължеше единствено на това, че жестоките красиви здравата я бяха наплашили.

— Среждали ли сте ги преди? Просто не мога да повярвам, че има хора, които изглеждат по този начин.

Ели сбърчи чело.

— Не бих казала, че съм срещала някой от тях преди.

Сол се намръщи, после избухна в смях.

— Е, никой не изгаря от желание да се срещне с някой от извънредните, Ели. Ако от сега нататък постъпваш правилно, Толи, и ти няма да ги видиш повече. Всички бихме си живели щастливо и без тях.

Толи погледна баща си и за момент в неговото изражение ѝ се мярна нещо по-различно от мъдрост и увереност. Някак твърде лекомислено Сол се надсмиваше над „Извънредни ситуации“, пренебрегвайки всичко онова, което се случва извън пределите на града. За първи път в живота си Толи почувства, че не може напълно да се довери на красивите от втора степен и това я обърка. Тя не можеше да се отърси от мисълта, че Сол не знае нищо за света отвъд, където избяга Шай.

Може би повечето хора не искаха да знаят за този различен свят. Толи беше учила за ръждивите и ранните епохи в тяхната история, но никой не беше споменал и дума за това, че извън градовете до ден-дневен живеят хора, такива като Давид. Преди да срещне Шай, Толи също не беше мислила за това.

Но сега не можеше да загърби този факт, както правеше баща ѝ.

На всичкото отгоре беше дала тържествено обещание на Шай. И независимо от това, че все още беше грозна, обещанието си оставаше обещание.

— Ще трябва още веднъж да обмисля всичко.

Неловко мълчание се възцари в стаята. Беше казала нещо, което никой не очакваше от нея.

После Ели се разсмя и я потупа по ръката.

— Разбира се, че трябва хубаво да го обмислиш, Толи.

Сол също се съвзе и кимна.

— Вярваме, че ще постъпиш правилно.

— Сигурно. А дотогава мога ли да се върна у дома с вас?

Родителите ѝ изненадано се спогледаха.

— Много е странно да продължавам да живея тук. Всички знаят, че аз... Вече не трябва да ходя на училище, така че ще се прибера у дома, все едно съм в есенна ваканция.

Сол първи дойде на себе си и я потупа по рамото.

— А не мислиш ли, че ще е още по-странно да дойдеш в „Града на трошливите“? Искам да кажа, че по това време на годината там няма никакви деца.

— Тук ще си много по-добре с останалите деца, скъпа — намеси се Ели. — Ти си само няколко месеца по-голяма от тези в последния клас. Пък и не сме ти приготвили стаята.

— Не ме интересува. Не може да е по-лошо, отколкото е тук сега — каза Толи.

— Просто си поръчай някакви дрехи и сложи на екрана твои любими снимки — каза Сол.

— Не, стаята е...

— Както и да е — прекъсна я Ели. — Защо трябва да правим драма от това? Скоро всичко ще приключи. Просто хубавичко си поговори с хората от „Извънредни ситуации“, разкажи им всичко и ще отидеш там, където ти е мястото.

Толи гледаше през прозореца към кулите на „Града на новите красиви“.

— Сигурно е така.

— Скъпа — продължи Ели, потупвайки я по коляното, — ти просто нямаш друг избор.

ПЕРИС

През деня се криеше в стаята си.

Излизането беше истинско мъчение. Грозните от нейното общежитие се отнасяха с нея като с прокажена, а останалите, когато я разпознаеха, рано или късно задаваха въпроса: „Защо още не си красива?“.

Странно. Беше живяла като грозна цели четири години, но тези няколко извънредни дни я накараха да осъзнае истинското значение на думата. Толи се гледаше в огледалото по цял ден, изучавайки всяко несъвършенство, всеки дефект по лицето си. Тънките ѝ устни бяха свити в нещастна гримаса. Косата ѝ беше още по-бухнала и рошава, защото в отчаянието си тя постоянно прекарваше пръсти през нея. На челото ѝ изскочиха три пъпки, сякаш отбелязвайки броя на дните, които бяха минали от шестнайсетия ѝ рожден ден. А воднистите ѝ малки очи я гледаха от огледалото пълни с гняв.

Единствено нощем тя можеше да избяга от тясната стая, от изпитателните погледи, от собственото си грозно лице.

Отново успя да заблуди охраната и да излезе навън, но сега това не ѝ доставяше удоволствие като при предишните бягства. Вече нямаше при кого да отиде, нямаше на кого да извърти номер, а мисълта да прекоси реката ѝ причиняваше единствено болка. Беше се снабдила с нов сърф и го преформатира, както Шай я беше научила, та поне можеше да лети нощем.

Но и летенето вече не беше същото. Сега беше сама, а нощем ставаше студено и независимо колко бързо летеше, не можеше да избяга от капана, в който попадна, знаеше го.

На четвъртата нощ от изгнанието си при грозните тя насочи сърфа си към зеления пояс в края на града. Започна да слаломира между тъмните стволоче на дърветата с максимална скорост, толкова бързо, че скоро по лицето и ръцете ѝ се появиха гъсти драскотини от клонките, които я шибаха немилостиво.

След неколкочасово летене терзанията ѝ понамаляха и тя щастлива осъзна, че това е най-добрият ѝ полет досега; вече беше

също толкова умела, колкото и Шай. Дъската нито веднъж не я изтърси, а подметките на обувките ѝ стояха здраво върху порестата повърхност, сякаш бяха залепнали за нея. Беше се изпотила въпреки есенния хлад и не спря да сърфира, докато краката ѝ не се подкосиха, прасците не започнаха да горят от болка, а ръцете ѝ не омаляха, защото през цялото време ги държеше разперени като криле, които я водеха през тъмния лес. Ако летеше с това темпо през цялата нощ, може би щеше да проспие изтощена целия следващ ужасен ден.

Летя, докато умората не я принуди да се върне обратно.

Когато призори се прехвърли през прозореца обратно в стаята си, там вече я чакаха.

— Перис!

Лицето му се озари от усмивка, а очите му красиво проблясваха на утринната светлина. Но когато я погледна отблизо, изражението му се промени.

— Какво е станало с лицето ти, Кьорчо?

Толи примигна объркано.

— Не си ли чул? Те не ми направиха...

— Нямам това предвид. — Перис протегна ръка и докосна бузата ѝ, която засмъдя под пръстите му. — Изглеждаш така, сякаш си се борила с котки цяла нощ.

— А, това ли. — Толи прекара пръсти през косата си и започна да рови в чекмеджето. Измъкна от там дезинфекционен спрей, затвори очи и напръска лицето си. — Ау! — извика тя, още преди да е усетила въздействието на препарата. После напръска и изподраните си ръце. — Просто малко нощно летене.

— По-скоро е утринно летене, не мислиш ли?

Навън слънцето тъкмо започваше да оцветява в розово кулите в „Града на новите красиви“. Розово като от котешко повръщано. Тя погледна Перис, изтощена и смутена.

— От колко време ме чакаш?

Той се раздвижи сковано в креслото до прозореца.

— Достатъчно дълго.

— Съжалявам, не знаех, че ще идваш.

Той вдигна вежди, продължавайки да е ослепително красив въпреки измъчената си физиономия.

— Естествено, че ще дойда. Пристигнах на мига, щом разбрах къде си.

Толи се наведе да развърже сърф обувките си, докато се съвземе от изненадата. От рождения си ден насам се чувстваше толкова изоставена, та не ѝ беше минало през ум, че Перис ще иска да я види, особено в „Града на грозните“. Но ето че сега той беше при нея, разтревожен, загрижен, прекрасен.

— Радвам се да те видя пак — каза тя, чувствайки как сълзите напират в очите ѝ. Тия дни те постоянно бяха зачервени и подпухнали.

Той засия насреща ѝ.

— Аз също.

Толи не можа да понесе мисълта как изглежда в момента. Тя се хвърли на леглото, захлупи лицето си в ръце и се разрида. Перис седна до нея и я прегърна докато се наплаче, после избърса носа ѝ и я изправи да седне.

— Погледни се само, Толи Янгблъд.

Тя разтърси глава.

— Моля те, недей и ти.

— Цялата си в безпорядък.

Перис намери четката за коса и започна да я реши. Тя нямаше сили да го погледне в очите и затова впи поглед в пода.

— Винаги ли летиш в окото на бурята?

Тя поклати глава, докосвайки внимателно драскотините по лицето си.

— Бяха само няколко клонки. При максимална скорост.

— Аха, значи следващият ти гениален номер е да се пребиеш със сърфа. Предполагам, че това ще бъде много по-забележително от последното ти постижение.

— Какво е последното ми постижение?

Перис изразително извъртя очи.

— Тоя номер, дето още не си се превърнала в красива. Много загадъчно.

— Да, бе, страхотен номер.

— Откога си станала толкова скромна, Кьорчо? Всичките ми приятели са направо очаровани.

Тя го погледна с подпухнали очи, опитвайки се да разбере дали не се шегува.

— Разказах за теб на всички след оня номер с противопожарната аларма и сега те наистина умират от нетърпение да се запознаят с теб — продължи той. — Даже се носи слух, че са замесени и „Извънредни ситуации“.

Толи примигна смаяно. Перис говореше сериозно.

— Истина е — каза тя. — Има си причина да съм още грозна.

Големите очи на Перис станаха огромни.

— Наистина? Ама това е толкова яко!

Тя се изправи и смръщи вежди.

— Излиза, че всички знаят за извънредните, освен мен.

— Отначало нямах представа за какво говорят. Излиза, че извънредните са нещо като дяволи — всички тях обвиняват, когато стане нещо откачено. Някои смятат, че са чиста измислица, защото никой не е виждал извънреден.

Толи въздъхна.

— Оказва се, че съм истински късметлия.

— Значи наистина съществуват? — Перис сниши гласа си до шепот. — Вярно ли е, че изглеждат различно? Наистина ли не са красиви?

— Не мога да кажа, че не са красиви, Перис. Но те наистина... — Толи го погледна, ослепително красив и готов да попие всяка нейна дума. Толкова ѝ беше хубаво да седи до него, да разговаря с него и да го докосва, сякаш никога не са се разделяли. Тя се усмихна. — Просто не са толкова красиви като теб.

Той се разсмя.

— Ще трябва да ми разкажеш всичко. И да не си посмяла да издадеш номера пред някой друг! Поне не още. Всички ще умрат от любопитство. Можеш да вдигнеш страхотен купон, когато и ти станеш красива.

Тя се опита да се усмихне.

— Перис...

— Знам, сигурно не ти е позволено да говориш за това. Но минеш ли веднъж оттатък реката, просто подметни за извънредните-знаеш-какво и няма да се отървеш от покани за партита! Само че още отсега обещавай винаги да ме водиш със себе си. — Той се наклони още по-близо до нея. — Даже се носи слух, че най-интересната работа

получават хората с рекорден брой пакости в детството си. Но дотогава има още много време. Сега най-важното е да станеш красива.

— Но, Перис... — започна тя, усещайки как ѝ се свива под лъжичката. — Не мисля, че някога...

— Страшно ще ти хареса, Толи. Да си красив е най-якото нещо на света. А аз ще се кефя още повече, когато и ти си вече до мен.

— Не мога.

Той се намръщи.

— Какво не можеш?

Толи вдигна очи към него, стискайки ръката му.

— Карат ме да предам една приятелка. С нея много се сблизихме, след като ти замина.

— Да я предадеш ли? Само не ми казвай, че става въпрос пак за някой номер на грозните.

— Може и така да се каже.

— Ами издай я тогава. Голяма работа!

Толи извърна очи.

— Това е нещо важно, Перис. И е много повече от обикновен номер. Обещах на приятелката си, че ще го пазя в тайна.

Очите му се присвиха и за миг той отново заприлича на стария Перис: сериозен, замислен, даже малко нещастен.

— Толи, ти и на мен обеща нещо.

Тя преглътна и го погледна. В очите му блесяха сълзи.

— Обеща ми да не правиш никакви глупости, Толи. И че скоро ще бъдеш с мен. Че ще бъдем пак заедно, красиви.

Тя докосна белега върху дланта си. Той още стоеше там, въпреки че този на Перис беше заличен. Той протегна ръка и стисна нейната.

— Приятели завинаги, Толи.

Тя знаеше, че ако сега го погледне в очите, всичко ще свърши. Един поглед и решителността ѝ ще се изпари като дим.

— Приятели завинаги, нали? — повтори тя.

— Завинаги.

Тя дълбоко си пое дъх и си позволи да го погледне. Той изглеждаше толкова тъжен, уязвим и ранен. Толкова съвършен. Толи си представи как върви до Перис, красива като него и как по цял ден не правят нищо друго, освен да си говорят, да се смеят и да се забавляват.

— Ще спазиш ли обещанието си, Толи?

Заля я вълна на изтощение и облекчение. Ето че вече имаше извинение да наруши дадената пред Шай дума. Беше се врекла на Перис още преди да срещне Шай. Познаваше го от години, а Шай — едва от няколко месеца.

Освен това Перис беше тук, до нея, а не в някакъв див пущинак и я гледаше с тези свои очи...

— Разбира се.

— Наистина ли? — Той се усмихна и засия също като утрото навън.

— Да. — Сега думите излизаха от устата ѝ толкова лесно. — Ще дойда при теб колкото се може по-скоро. Обещавам.

Той въздъхна облекчено и я взе в прегръдките си, полюлявайки я нежно. В очите ѝ отново се събраха сълзи.

Перис най-накрая отпусна ръце и погледна през прозореца, където вече беше настъпил слънчев ден.

— Трябва да вървя. — Той махна към вратата. — Нали разбираш, преди... ония неща... да са се размърдали.

— Разбира се.

— Почти не съм спал тази нощ, пък и теб те чака дълъг ден.

Толи кимна. Никога не се беше чувствала толкова изтощена. Мускулите ѝ пареха от болка, а драскотините по лицето и ръцете пак засмъдяха. Над всичко това обаче надделяваше чувството на облекчение. Този кошмар започна преди три месеца, когато Перис премина оттатък реката. Но съвсем скоро всичко това щеше да приключи.

— Доскоро, Перис. Ще се видим пак, колкото се може по-скоро.

Той я прегърна отново, целуна солените ѝ от сълзите и издрани бузи и прошепна:

— Може би това ще стане само след два дни. Толкова се вълнувам.

После се сбогува и тръгна, а на вратата се огледа и в двете посоки дали няма някой в коридора. Толи застана на прозореца, за да го зърне поне още веднъж, и видя, че долу чака автолет. Красивите наистина имаха всичко, което си пожелаят.

Точно в този момент обаче на нея не ѝ беше нужно нищо друго, освен един хубав сън. Но обещанието не можеше да чака. Тя знаеше, че със заминаването на Перис съмненията отново ще я нападнат. Не би

могла да преживее още един ден, разкъсвана от терзания, че това грозно чистилище никога няма да свърши. Затова ще отиде при Перис колкото се може по-скоро, както му обеща.

— Съжалявам, Шай — каза тихо Толи.

После взе интерфейс-пръстена от нощното шкафче, където беше лежал цяла нощ и го мушна на пръста си.

— Съобщение за д-р Кейбъл или който и да е друг — каза тя. — Ще направя каквото искате. Само нека поспя малко. Край на съобщението.

Толи въздъхна и се строполи на леглото. Знаеше, че още веднъж трябва да напръска издраното си лице и ръцете, но само при мисълта да помръдне, тялото ѝ пламна от болка. Няколко драскотини няма да ѝ попречат да заспи. Нищо не би могло да ѝ попречи.

Няколко секунди по-късно стаята проговори:

— Отговор от д-р Кейбъл. Изпратихме автолет за теб, пристига след двайсет минути.

— Не... — промърмори Толи, но си даде сметка, че е безсмислено да спори. От „Извънредни ситуации“ щяха да дойдат, да я събудят и да я отвеждат.

Все пак реши да опита да поспи няколко минути. По-добре е от нищо.

През следващите двайсет минути обаче така и не успя да затвори очи.

ВНЕДРЕНА

Жестоките красиви изглеждаха още по-свръхестествено за уморените ѝ очи. Толи се чувстваше като мишка в клетка, пълна с ястреби, и чакаше всеки миг някой от тях да се спусне отгоре и да я разкъса. Пътуването с автолета беше даже още по-неприятно от предишния път.

Тя се концентрира да овладее порива за повръщане, който се надигаше в стомаха ѝ, опитвайки се да забрави защо се намира тук. Когато придружителите ѝ я отведоха в залата, даже направи опит да се приведе в приличен вид, напъха ризата в колана и си приглади косата.

Д-р Кейбъл определено не приличаше на човек, който току-що е станал от леглото. Толи се опита да си представи как би изглеждала разрошената и раздърпана д-р Кейбъл, но безуспешно. Нейните пронизващи металносиви очи сякаш никога не се затваряха за сън.

— Е, Толи, значи размисли.

— Да.

— И сега ще отговориш на всичките ни въпроси — откровено и по своя воля?

Толи изсумтя.

— Не че ми давате някакъв избор.

Д-р Кейбъл се усмихна.

— Ние винаги имаме избор, Толи. Ти направи своя.

— Да, бе, много благодаря. Вижте, хайде да започваме с въпросите.

— Разбира се. Но първо — какво, за бога, се е случило с лицето ти?

Толи изпъшка и докосна изподрасканите си бузи.

— Клони.

— Клони? — Д-р Кейбъл вдигна вежди. — Много добре. И сега нещо по-съществено: за какво говорихте с Шай при последната си среща?

Толи затвори очи. Ето, това беше моментът, в който трябва да претъпи обещанието си пред Шай. Но тихото гласче в изтощеното ѝ

съзнание напомни, че по този начин спазва едно друго обещание. Сега най-после можеше отново да се събере с Перис.

— Тя говореше за заминаването си. За бягство с някой на име Давид.

— А, да, онзи мистериозен Давид. — Д-р Кейбъл се облегна назад. — Каза ли къде точно отиват двамата с Давид?

— На някакво място, наречено Мъглата. Било нещо като град, само че по-малко. Нямамо градска управа и никой не бил красив.

— Обясни ли ти къде точно се намира това място?

— Не, не ми каза, честно. — Толи въздъхна и извади от джоба си смачканата бележка от Шай. — Но ми остави това указание.

Д-р Кейбъл не удостои с поглед бележката. Вместо това плъзна един лист по бюрото към Толи.

Макар и със замъглени очи, Толи успя да види, че това е триизмерно копие на бележката, съвършено повтарящо писмото на Шай до най-дребния белег на молива върху хартията.

— Позволихме си волността да направим копие първият път, когато беше тук.

Толи изглежда зверски д-р Кейбъл, давайки си сметка, че са я измамили.

— Тогава защо съм ви аз? Не знам нищо повече от това, което току-що ви казах. Не съм молила Шай за повече подробности. И не тръгнах с нея, просто защото... искам... да бъде красива! — Буца заседна в гърлото на Толи, но тя се зарече при никакви обстоятелства — извънредни или не — да не се разплаква пред д-р Кейбъл.

— Боя се, че за нас инструкциите в бележката звучат като шифър, Толи.

— И за мен е така.

Ястребовите очи на д-р Кейбъл се присвиха.

— Очевидно са предназначени за някого, който познава Шай много добре. Като теб, например.

— Е, успях да схвана малко, но след първите два реда напълно се обърках.

— Сигурна съм, че е много трудно. Особено след такава дълга нощ с... клони. Въпреки това си мисля, че ти можеш да ни помогнеш.

Д-р Кейбъл отвори малко куфарче, което лежеше между двете върху бюрото.

Полузаспалият ум на Толи се опита да направи връзка между предметите в него. Запалка, сгънат спален чувал...

— Ама това е като екипировката на Шай за оцеляване сред дивата природа.

— Точно така, Толи. От този рейнджърски екип постоянно се губи по нещо. И това обикновено се случва по времето, когато някой от грозните изчезне.

— Е, мистерията е разгадана. Шай беше екипирана точно по същия начин, когато тръгна към Мъглата.

— Какво друго беше взела?

Толи сви рамене.

— Сърф. Специален, със слънчеви батерии.

— Разбира се, че и сърф. Това е нищо за тези подлеци и негодници. А какво се канеше да яде Шай през това време, как мислиш?

— Имаше пакети с храна. Дехидратирана.

— Като тази ли? — Д-р Кейбъл измъкна един сребрист пакет.

— Да. Имаше достатъчно за четири седмици. — Толи си пое дълбоко въздух. — Или за две седмици, ако бях тръгнала с нея. Предостатъчно, както каза.

— За две седмици? Значи не е чак толкова далече. — Д-р Кейбъл измъкна една черна раница иззад бюрото и започна да прехвърля съдържанието на куфарчето в нея. — Няма как да не успееш.

— Да успея ли? В какво да успея?

— По време на пътуването. До Мъглата.

— Аз?!

— Толи, само ти би могла да разгадаеш тези указания.

— Вече ви казах — не разбирам какво означават.

— Но ще разбереш, когато тръгнеш на път. Особено ако си... добре мотивирана.

— Но аз вече ви казах всичко, което искахте да знаете. Дадох ви и бележката. Вие ми обещахте!

Д-р Кейбъл поклати глава.

— Обещах ти, че няма да станеш красива, докато не дадеш най-доброто от себе си, Толи. А не се съмнявам, че тази задача е в твоите възможности.

— Но защо точно аз?

— Слушай ме внимателно, Толи. Нали не мислиш, че сега за първи път научаваме за този Давид? Или пък за Мъглата? Или че за първи път попадаме на някакви надраскани указания как се стига до там?

Толи потрепери от острия като бръснач глас и се извърна, за да се спаси от гнева на жестоката жена.

— Не знам.

— Виждали сме всичко това и преди. Но колкото и да опитвахме, не открихме нищо. Наистина всичко е мъгла.

Буцата отново заседна в гърлото на Толи.

— Тогава как аз бих могла да откроя нещо?

Д-р Кейбъл придърпа копието от бележката към себе си.

— Този последен ред, в който се говори за лисата глава, несъмнено определя място за среща. Ще отидеш там и ще чакаш. Рано или късно те ще дойдат да те вземат. Ако пратя автолет с извънредни, твоите приятелчета могат да станат подозрителни.

— Значи искате да отида там сама?

Д-р Кейбъл се пое дълбоко дъх и я погледна с погнуса.

— Не е чак толкова сложно, Толи. Просто си променила решението си. И си избягала, следвайки приятелката си Шай. Още един грозен, освободил се от тиранията на красотата.

Толи погледна жестокото лице, но то беше размазано заради сълзите в очите ѝ.

— И после какво?

Д-р Кейбъл измъкна още един предмет от куфарчето пред себе си — огърлица с медальон във формата на сърце на нея. Тя стисна сърцето отстрани и то с щракване се отвори.

— Погледни вътре.

Толи вдиша сърцето към очите си.

— Нищо не виждам... Ей!

Медальонът беше светнал, ослепявайки я за миг. После издаде слабо пиукане.

— Следачът вече реагира единствено на твоя ирисов отпечатък, Толи. Щом се задейства, ние ще сме там до няколко часа. Придвижваме се доста бързо. — Кейбъл остави медальона на бюрото. — Но не го активирай, докато не си сигурна, че си в Мъглата. Ще ни е

необходимо време, за да се ориентираме. А не искам да се окажем на грешно място, Толи.

Толи примигна, за да избистри погледа си след светкавицата, после се насили да мисли трезво. Най-после осъзна, че няма да се отърве, като отговори на няколко въпроса. Те от самото начало са искали да я направят шпионин, да я внедрят сред бегълците. Тя се зачуди от колко ли време е било планирано всичко това. Колко ли пъти досега „Извънредни ситуации“ са опитвали да вербуват някой грозен да работи за тях.

— Не мога да го направя.

— Можеш, Толи. И трябва да го направиш. Гледай на това като на приключение.

— Моля ви, та аз никога досега не съм оставала цяла нощ извън града. Не и сама.

Д-р Кейбъл се направи, че не чува хлипането, което накъса думите на Толи.

— Ако не се съгласиш още сега, ще намеря някой друг. А ти ще останеш грозна цял живот.

Толи вдигна глава, насилвайки се да гледа през сълзите, които вече се стичаха до лицето ѝ, и се опита да проникне зад жестоката маска на д-р Кейбъл, за да разбере истината. Жената седеше насреща ѝ с безизразни металносиви очи и студена, ужасяваща самоувереност — изражение, непосилно за който и да е нормален красив. Толи разбра, че тази жена мисли точно това, което казва.

Или тя отива като шпионин в Мъглата и предава Шай, или за цял живот остава грозна.

— Трябва да си помисля.

— Версията ти е, че си избягала нощта преди рождения си ден — каза д-р Кейбъл. — Това означава, че трябва да наваксаш тези четири дни. Ако се забавиш още малко, те вече няма да ти повярват. Ще се досетят какво става. Затова трябва да решиш сега.

— Не мога. Много съм уморена.

Д-р Кейбъл насочи пръст към екрана на стената и върху него се появи изображение, също като огледало, което обаче предаваше образа увеличен. Показваше как изглежда Толи в момента: раздърпана и с подпухнали очи; с коса, стърчаща във всички посоки; с уморено лице,

покрито с драскотини, и с растящ ужас в погледа, докато разглежда изображението си.

— Това си ти, Толи. Завинаги.

— Изключете го...

— Решавай.

— Добре, ще го направя. Изключете го.

Екранът на стената потъмня.

ЧАСТ II

МЪГЛАТА

Не съществува свършена красота, която да не съдържа някаква странност в пропорциите си.

Франсис Бейкн, „За красотата“

ЗАМИНАВАНЕТО

Толи замина в полунощ.

Д-р Кейбъл настоя нейната мисия да бъде запазена в пълна тайна, даже от охраната в общежитието. Щеше да е добре, ако Перис пусне слух — така или иначе никой не взема насериозно клюките на новите красиви. Но дори нейните родители нямаше да бъдат официално уведомени, че Толи е избягала по принуда. С изключение на сърцето медальон, тя беше напълно сама.

Измъкна се по обичайния път, през прозореца и надолу по тръбата на рециклатора. Интерфейс-пръстенът остана да лежи на нощното шкафче край леглото и сега Толи не носеше нищо със себе си, освен екипировката за оцеляване и бележката на Шай. Едва не забрави сензора на корема си, но все пак успя да го откачи малко преди тръгването. Луната беше в първата си фаза и постепенно растеше. Поне щеше да има някаква светлина, докато пътува.

Край бента я чакаше специален сърф за пътуване на дълги разстояния. Той едва помръдна, когато се качи на него. Повечето дъски поддават, докато се пригледят към теглото на сърфиста, и подскачат като трамплин за скокове от кулата на басейна, но този беше напълно устойчив. Тя щракна с пръсти и той се издигна във въздуха, стабилен като бетон под краката ѝ.

„Не е зле“, каза на глас, после прехапа устни. Откакто Шай замина преди десет дни, беше започнала да си говори сама. Не е на добре. Предстоеше да остане сама дълго време и последното, от което имаше нужда, бяха още от въображаемите разговори с приятелката ѝ.

Сърфът плавно потегли, издигайки се нагоре по склона. Когато се озова над бента, Толи увеличи скоростта, накланяйки се силно напред, докато реката отдолу не се превърна в светла лента. Явно този сърф нямаше ограничение на скоростта — не се чува никакви предупреждения за безопасно управление. Изглежда единственото условие за полет бе открито пространство отпред, метал в земята долу и краката на Толи, стъпили върху дъската.

Само скоростта можеше да ѝ помогне да навакса четирите дни, прекарани под ключ. Ако се появеше с голямо закъснение след рождения си ден, Шай можеше да се досети, че операцията е била отложена. А от това лесно следва изводът, че Толи не е просто обикновена бегълка.

Реката бягаше все по-бързо и по-бързо под краката ѝ и тя стигна бързеите за рекордно време. Капките я брулеха като градушка, когато се вряза в първия водопад, и Толи леко се изправи, за да намали скоростта. Въпреки това премина през бялата вода по-бързо от всеки друг път.

Чак сега си даде сметка, че сърфът ѝ не е като останалите играчки на грозните. Беше истинска машина. На носа му светеше полукръг аварийни лампички, които подаваха информация на металния детектор, дали в земята долу има достатъчно метал, за да осигури полета. Интензитетът на светлината им не се промени, докато летяха през бързеите и Толи искрено се надяваше онова, което Шай каза за съдържанието на метал в реките, да е вярно. В противен случай я чакаше много дълго пътуване.

От друга страна, при тази скорост едва ли би имала време да спре, ако светлините внезапно угаснат. Което щеше да направи пътуването съвсем кратко.

Но светлината на лампичките продължаваше да е равномерна, а неспокойството на Толи се разсея от рева на бялата вода, от студените пръски в лицето и от острите завои в изпъстрената с лунни отблясъци тъмнина. Този сърф беше по-съвършен от предишния и усвои движенията ѝ само за няколко минути. Беше все едно да смени велосипед на три колела с мощен мотор: страшно, но вълнуващо.

Толи се зачуди дали по пътя към Мъглата има още много бързеи. Тогава пътуването ѝ щеше да се превърне в истинско приключение. Но в края на това приключение я чакаше едно предателство. Или нещо лошо — да открие, че доверието на Шай към Давид е било незаслужено, което можеше да означава... всичко. Във всички случаи обаче щеше да е нещо ужасно.

Толи потръпна и се зарече повече да не мисли за такава възможна развръзка.

Когато стигна самия край на града, Толи се обърна, за да го погледне за последно. Той светеше като брилянт сред тъмната долина,

толкова далечен и смален, че можеше да го закрие с длан. Въздухът бе кристалночист и тя можеше да различи избухването на всеки фойерверк над острова, разпукващ се като ярко цвете. Пустошта наоколо ѝ се стори толкова необятна, разпенената река — толкова могъща, а лесът — пълен с тайни, скрити в тъмните му недра.

Преди да слезе от сърфа, Толи дълго гледа светлините на града, питайки се кога ще види дома си отново.

Докато мъknеше дъската на гръб, Толи се зачуди колко ли често ще ѝ се налага да ходи пеша занапред. Преминаването през бързеите стана за рекордно време, даже по-бързо, отколкото автолетът на „Извънредни ситуации“ успяваше да се промъкне през градския трафик. След такава скорост да ходи пеша с раница и сърф на гърба ѝ се виждаше като да се движи със скоростта на охлюв.

Но „Ръждивите руини“ скоро се появиха отпред и металният детектор на сърфа я насочи към рудната жила. Тя пое към порутените кули на развалините, а нервите ѝ все повече се обтягаха, докато те растяха пред нея, закривайки лунния сърп. Скоро разрушените сгради я наобиколиха и овъглените коли се замяркаха все по-често под краката ѝ.

Слепите прозорци ѝ напомняха, че е съвсем сама, самотен скитник сред един мъртъв град.

— Следвай релсата и след празнината в нея — повтори тя на глас като заклинание, което да държи далече призраците на ръждивите. Поне тази част от бележката беше съвсем ясна. „Релсата“ трябваше да е тази на скоростното влакче.

Когато внушителните развалини отстъпиха място на незастроено пространство, Толи намали скоростта. Щом стигна релсата на влакчето обаче, тя направи пълния кръг на атракцията с максимално ускорение. Може би „след празнината в нея“ беше единствената важна част от загатката, но въпреки това Толи реши да приеме бележката като магическо заклинание. Пренебрегнаше ли някоя част, това можеше да обезсмисли всичко друго.

Освен това ѝ доставяше удоволствие отново да се носи с бясна скорост, оставяйки далече зад себе си призраците от „Ръждивите руини“. Профучаваше през острите завои и главоломно се спускаше надолу, а светът танцуваше около нея. Яхаше вятъра, без да знае накъде ще я отведе това приключение.

Няколко секунди преди да скочи над дупката в релсата светлините на металния детектор угаснаха. Дъската пропадна в мрака и стомахът ѝ сякаш я последва, оставяйки зейнала дупка в тялото ѝ. Нейното подозрение се оказа правилно — при максимална скорост всякакви предупреждения губеха смисъл.

Толи полетя над празното пространство, а свистенето на вятъра в ушите ѝ бе единственият доловим звук. Спомни си първия полет в нищото и колко ядосана беше тогава. Няколко дни по-късно това се превърна в повод за безкрайни шеги между тях двете с Шай, типично за грозните. Но сега нейната приятелка го беше направила отново — изчезна като релсата под краката ѝ, оставяйки я свободно да пада.

Преди да преброи до пет, аварийните светлини отново оживяха и противоударните гривни я поеха, докато сърфът застане стабилно под краката ѝ. В подножието на хълма релсата правеше рязък завои и се издигаше нагоре в стръмна спирала. Толи обаче намали скоростта и продължи направо, повтаряйки монотонно: „след празнината в нея“.

Под краката ѝ отново се замяркаха развалини, но сега едва се различаваха в мрака, само тук-там надигайки безформени силуети сред гъстата растителност. Добре поне, че ръждивите бяха строили стабилно, без да жалят метала. Светлините на носа на сърфа продължаваха да светят ярко.

„Докато не стигнеш друга една — права и без въртележка“, повтори си Толи. Беше запомнила указанията наизуст, но това не правеше смисълът им по-ясен.

Една какво, беше въпросът. Отново релса на скоростно влакче? Или дупка? Първото би било глупаво. Къде се е чуло и видяло скоростно влакче с права релса?! Ами дупка без въртележка? Може пък това да е описание на каньон с река на дъното. Но какво общо има каньонът с въртележка?!

А може „една“ да означава просто числото едно. Дали пък не трябва да търси нещо, което прилича на числото едно? То наистина беше право и без никакви въртележки. Значи трябва да е римската цифра за едно, ако не се броят малките черти в горния и долния край.

„Благодаря ти за страхотното упътване, Шай“, каза на глас Толи. Тук, в покрайнините на мъртвия град, където останките на ръждивите отчаяно се опитваха да се освободят от хватката на растителността, вече не ѝ се виждаше толкова неуместно да говори сама на себе си.

Всичко, способно да наруши мъртвешката тишина, беше добре дошло. Тя премина над равнини от бетон, нацепени от наболата през пукнатините трева. Прозорците на порутените сгради се взираха в нея, сякаш земята беше обрасла с очи.

Толи огледа хоризонта, търсейки някакви следи. Не се виждаше нищо равно и право, докдето погледът ѝ стигаше. Едва успяваше да различи нещо в обраслия с бурени мрак под краката си. Нищо чудно да е подминала знака, за който се говореше в указанието, без дори да го забележи. Трябваше да мине по същия път на дневна светлина. Но откъде да знае на кое място да внимава? „Благодаря ти, Шай“, повтори тя отново.

После зърна нещо на земята и рязко спря.

Изпод шубраците, бурените и камънаците се различаваха правилни геометрични форми — поредица от правоъгълници, наредени в линия. Бяха две успоредни метални релси, съединени с напречни дървени трупи — като на скоростното влакче, но много по-големи. И вървяха право напред, докдето стигаше погледът ѝ.

„Следвай релсата и след празнината в нея,
докато не стигнеш друга една — права и без
въртележка.“

Това тук също беше релса като на скоростното влакче, само че по-дълга и права.

„За какво ли е служило това“ запита се Толи на глас. Що за забавление е скоростно влакче без остри завои, стръмни спускания и въртележки?

Тя сви рамене. Каквото и удоволствие да са намирали в това ръждивите, то идеално ставаше за сърфиране. Релсата водеше в две посоки, но не беше трудно да се досети накъде да поеме. Едната сочеше натам, откъдето идваше Толи — към центъра на руините. Другата продължаваше на север, към морето.

„Студено е морето“, изрецитира Толи следващия стих от бележката на Шай и се запита колко ли далече на север трябва да отиде.

После се понесе с максимална скорост, доволна, че е открила отговора на първата загадка. Ех, ако всички гатанки на Шай бяха толкова лесни, пътуването щеше да мине неусетно.

СПАГБОЛ

Първата нощ от пътешествието мина много добре.

Релсите се виждаха ясно под краката ѝ, образуваха плавни извивки около хълмовете, прекосяваха реките по полуразрушени мостове, но въпреки препятствията водеха неотклонно към морето. На два пъти я преведоха през други останки от ръждивите, по-малки и много по-разрушени градове. Долу имаше единствено усукани метални пръти, щръкнали наред дърветата като пръсти на скелет, които се опитват да сграбчат въздуха. Навсякъде се виждаха овъглени наземни коли, задръстили улиците на града във верижни катастрофи, белязали последния панически бяг на ръждивите.

Близо до центъра на един от разрушените градове тя най-после откри за какво са служели дългите метални релси. Сред гъстата им мрежа с формата на сърфа тя зърна няколко полуразпаднали се железопътни коли, огромни кръгли контейнери на колела, пълни с вещи, струпани в обща маса от ръжда и синтетика. Едва сега Толи си спомни, че градовете на ръждивите не са могли да се самозадоволяват и се е налагало да търгуват помежду си между две битки, вместо да отнемат насила от другия онова, което им е необходимо. Изглежда са използвали правите релси, за да пренасят стоките от град на град.

Когато небето взе да просветлява, Толи дочу шума на морето пред себе си, далечно бучене, идващо някъде отвъд хоризонта. Тя усети солта във въздуха, което ѝ напомни как като малка беше ходила до океана заедно с Ели и Сол.

„Студено е морето и пукнатини там зеят“, преговори си отново бележката Толи. Скоро щеше да види как вълните се разбиват в брега. И най-вероятно беше на крачка от разрешаването на нова загадка.

Толи се зачуди колко ли още би могла да пропътува с новия сърф. Увеличи скоростта и се загърна по-плътно в униформеното яке, за да се предпази поне малко от предутринния студ. Сега релсите под нея плавно започнаха да се изкачват нагоре, проправяйки си път между варовикови скали. Толи си спомни белите канари над океана, отрупани

с рояци морски птици, свили гнезда в дупките и пещерите по върховете им.

Сега ѝ се струваше, че излетите с Ели и Сол край океана са били преди стотици години. Запита се дали не е възможно да ѝ се направи операция, която да я превърне отново в малко момиче, завинаги.

Внезапно под краката ѝ зейна урва с порутен мост над нея. Миг по-късно установи, че мостът не стига от единия до другия край, а под него не тече река, за да може да премине със сърфа. Отпред я чакаше стръмен склон, спускащ се към морето.

Толи рязко зави, за да намали скоростта и да спре. Коленете ѝ се подгънаха от усилието, грапавите ѝ подметки започнаха да се плъзгат със скърцане по повърхността на дъската, тялото ѝ се наклони почти успоредно със земята.

Но земята я нямаше под нея.

Отдолу зееше бездна, пукнатина в скалите, прорязана от морето. Разгневените вълни с грохот нахлуваха в тесния процеп, пяната по гребените им белееше в мрака, а до слуха ѝ достигна хищният им рев. Светлините на металния детектор на носа на сърфа започнаха да примигват една по една, щом Толи се отдалечи и от последната метална отломка на моста.

Тя усети, че сърфът губи мощност и започва да пропада надолу.

През ума ѝ проблесна: ако скочи сега, би могла да се улови за края на порутения мост. Но тогава сърфът ще пропадне в пропастта, оставяйки я на произвола на съдбата.

Сърфът леко забави падането, но въпреки това продължи да се спуска надолу. Останките от порутения мост бяха вече над нея, далеч извън обсега на ръцете ѝ. Дъската продължи бавно да пропада, светлините на металния детектор гаснеха една след друга, сигнализирайки, че магнитите губят силата си. Сърфът вече не можеше да издържи тежестта на тялото ѝ. Тя се освободи от раницата, готова да я хвърли в пропастта. Но как щеше да оцелее без нея? Единственият изход тогава ще е да се върне обратно в града за още провизии, но в такъв случай би загубила още два дни. Студен океански полъх нахлу в скалната цепнатина и ръцете ѝ настръхнаха, сякаш бе усетила повея на смъртта.

Но бризът подхвана сърфа и Толи усети, че за миг се закрепил неподвижно във въздуха, без да се движи нито нагоре, нито надолу.

После дъската пак бавно започна да пропада...

Толи пхна юмруци дълбоко в джобовете си и разпери ръце, улавяйки вятъра с опънатото като платно яке. Следващият по-силен порив на вятъра леко я повдигна, отнемайки част от бремето на сърфа, и една от светлините на металния детектор замига по-силно.

Така, разперила криле като птица, Толи започна да се издига.

Въздушното течение постепенно се превърна в опора на сърфа и той скоро се изравни с противоположния край на пропадналия мост. Толи внимателно го насочи към скалите и почувства тръпка на облекчение, когато отново се озова над твърда земя. После внимателно приземи сърфа и слезе от него с треперещи колене.

„Студено е морето и пукнатини там зеят“, дрезгаво произнесе тя. Как е могла така неразумно да се носи с пълна скорост, когато бележката на Шай ясно я предупреждаваше да внимава?

Толи се просна на земята, замаяна и изтощена. Пред очите ѝ отново и отново зейваше пропастта, а вълните долу гневно се блъскаха в озъбените скали. Сега тя можеше да е там долу, подмятана от бурната вода, докато от тялото ѝ не остане и следа.

Наоколо е дива пустош, напомни си Толи, и всяка грешка тук има съдбоносни последици.

Още преди сърцето на Толи да възвърне нормалния си ритъм, стомахът ѝ започна да протестира.

Тя посегна към раницата, извади пречиствателя за вода, който беше напълнила от последната река, и изпразни филтъра. Изсипа се шепа кафява кал, пречистена от речната мътилка.

— Уф! — гнусливо се намръщи Толи и предпазливо погледна в контейнера с вода. Изглеждаше чиста и миришеше нормално. Тя отпи малко, но по-голямата част запази, за да си приготви вечеря, или пък закуска — каквото и да се падаше сега. Толи имаше намерение по-голямата част от пътя да измине нощем, за да може сърфът ѝ да се зарежда през деня от слънчевата светлина и да не се налага да губи време.

Бръкна във водонепромокаемата си раница и наслуки извади един пакет с храна. „СпагБол“, прочете тя на етикета и равнодушно сви рамене. Когато разкъса опаковката, отдолу се появи нещо като възел прежда с дебелината на пръст. Тя го пусна в пречиствателя, който започна да гъргори и след малко завря.

Когато отново вдигна поглед към пламтящия хоризонт, очите ѝ се ококориха. Никога досега не беше виждала зазоряване извън града. Както и повечето грозни, тя рядко ставаше по това време, пък и тогава хоризонтът винаги беше скрит зад очертанията на „Града на новите красиви“. Видът на едно истинско утро я смая.

Огнена лента в оранжево и жълто беше подпалила небето, грандиозна и неочаквана, бляскава като фойерверк, но много по-величествена и недоловимо променяща се. Ето какво било да си сред природата, каза си Толи. Веднъж е опасно, друг път красиво. А понякога и двете.

Пречиствателят изписука. Толи отвори капака и погледна вътре. Там имаше спагети с червен сос и малки соеви кюфтенца, при това ухаеше вкусно. Толи отново погледна етикета. „СпагБол... Спагети болонезе!“.

Изрови една вилица от раницата и лакомо започна да яде. Изгряващото слънце я затопли, а шумът на прибоя превърна това в най-великолепната гощавка от години насам.

Зарядът на сърфа все още не беше напълно изтощен и след закуската тя реши да продължи напред. Преди да тръгне отново, пробяга с поглед по първите няколко стиха.

*Следвай релсата и след празнината в нея,
докато не стигнеш една друга — права и без
въртележка.*

*Студено е морето и пукнатини там зеят.
На втората направи най-голямата грешка.*

Ако „втората“ означаваше втори порутен мост, Толи предпочиташе да стигне там на дневна светлина. Ако беше забелязала дупката в моста само секунда по-късно, сега щеше да е във вид на спагети болонезе долу в урвата.

Но най-важната ѝ задача сега бе да премине през пропастта. Тя беше много по-голяма от дупката в релсата на скоростното влакче и определено не можеше да я преодолее със скок. Изглежда единственият изход бе да я заобиколи пеша. Затова тя закрачи през ниската трева, доволна, че може да раздвижи краката си след дългата

нощ върху сърфа. Не след дълго пукнатината в скалите се затвори и след около час тя вече крачеше от другата страна на урвата.

Продължи да лети много по-бавно, с очи вперени само напред, позволявайки си единствено бегли погледи встрани, за да разучи околността.

От дясната ѝ страна се издигаше планина, толкова висока, че дори в ранната есен върховете ѝ бяха със снежни шапки. Толи винаги беше приемала града като една безкрайна вселена, но мащабът на всичко извън него ѝ се видя несравнимо по-голям. И беше толкова красиво. Чак сега разбираше защо хората някога са живели сред природата. Можеше да приеме дори липсата на парти-кули. Даже на общежития.

Мисълта за цивилизацията ѝ напомни какво облекчение за изтощените ѝ мускули би била една гореща баня. Представи си огромна вана, каквито имаха в „Града на новите красиви“, с джакузи и пълна с масажирани тялото балончета. Зачуди се дали пречиствателят би могъл да осигури достатъчно топла вода за една вана, макар да беше малко вероятно да попадне на баня в тази пустош. Как ли се миеха в Мъглата? Толи се зачуди на какво ли ще мирише, когато пристигне там, некъпана от дни. Дали в раницата ѝ имаше сапун? Или пък шампоан? Със сигурност обаче нямаше кърпи. Тя чак сега си даде сметка колко много вещи са ѝ били необходими в предишния живот.

Второто прекъсване на релсата се появи след час: още един порутен мост над река, която се спускаше плавно от планината.

Толи овладя скоростта, спря и впи поглед напред. Този път пропастта не беше толкова страшна като предишната, но въпреки това беше достатъчно дълбока, за да е смъртоносна. И твърде широка, за да я прескочи. За заобикаляне и дума не можеше да става. Речната клисура се простираше чак до хоризонта, без нито едно проходимо място в нея.

„На втората направи най-голямата грешка“, промърмори Толи. Ама че упътване. Каквото и да направеше сега, щеше да е грешка. Чувстваше се твърде уморена, за да се справи с тая загадка, пък и зарядът на сърфа отиваше към края.

Беше късно утро, значи съвсем навреме, за да поспи.

Преди това обаче трябваше да разгъне сърфа. Инструкторът от „Извънредни ситуации“ ѝ беше обяснил, че при зареждане на слънце

трябва да е изложена максимална площ. Тя натисна освобождаващите бутони. Дъската се отвори като книга в ръцете ѝ и се превърна в две дъски, после всяка от тях се удвои, а половинките на свой ред се разтвориха на две, също като фигури, изрязани от нагъната хартия. Накрая пред Толи лежаха осем сърфа, не по-дебели от лист хартия, съединени по дължина един за друг. Цялото това нещо се поклащаше на утринния бриз като огромен кит, защото магнитите го удържаха да не отлети.

Толи просна сърфа на земята под топлите лъчи и металният му корпус заблестя като черен кехлибар, щом той започна да пие от слънчевата енергия. След няколко часа щеше да е зареден и готов за полет. Тя само можеше да се надява, че ще ѝ служи така вярно и на връщане от мисията.

Толи извади от раницата спалния си чувал, измъкна го от калъфа му и се намърда вътре направо с дрехите. „Пижама“, допълни тя наум списъка с неща, които ѝ липсваха от града.

Направи си възглавница от якето, изхлузи се от ризата си и покри главата си с нея. Усети, че носят ѝ е изгорял на слънцето и сега боцка, защото беше забравила да го покрие със слънцезащитен крем след загоряване. Страхотно. Един зачервен и олющен нос много щеше да отива на изподраното от клоните грозно лице.

Така и не успя да заспи. Денят ставаше все по-горещ и се чувстваше странно да лежи на открито. Крясъците на морските птици пронизваха слуха ѝ. Тя въздъхна и седна. Дали пък няма да е добре да хапне още нещо.

Извади един по един пакетите с храна от раницата. Етикетите гласяха:

СпагБол

СпагБол

СпагБол

СпагБол

СпагБол...

Толи преброи четиридесет и един еднакви пакета, достатъчни за три порции СпагБол дневно две седмици подред. Тя се тръшна със затворени очи на земята, почувствала внезапно изтощение. „Благодаря, д-р Кейбъл.“

Няколко минути по-късно вече спеше.

НАЙ-ГОЛЯМАТА ГРЕШКА

Летеше, преодолявайки земното притегляне, без да вижда под краката си релсата, без сърфа дори; носеше се по въздуха единствено благодарение силата на своята воля и на вятъра, който издуваше разпереното ѝ яке. Стрелна се покрай ръба на масивна скала, надвесена над огромния черен океан. Ято морски птици я преследваха, а дивите им крясъци режиха слуха ѝ като острия бръснач в гласа на д-р Кейбъл.

Внезапно скалите под нея се нацепиха. Отвори се дълбока пукнатина и океанът с рев нахлу в нея, поглъщайки крясъците на птиците. Тя се праметна във въздуха и полетя стремглаво към черната повърхност на водата.

Океанът я погълна, изпълни дробовете ѝ, скова сърцето ѝ, така че не можеше дори да извика...

— Не! — изкрещя Толи и седна вдървено.

Студеният вятър откъм океана я перна през лицето и проясни главата ѝ. Толи се огледа и осъзна, че все още е на скалите, омотана в спалния чувал. Изтощена, гладна и изпитваща отчаяна нужда да се изпишка, но не и потънала в бездната.

Пое си дълбоко въздух. Птиците все още крещяха наоколо, но отдалече.

Този сън беше поредният от многото нощни кошмари, в които пропадеше в някаква бездна.

Нощта приближаваше, слънцето потъваше в океана, обагряйки водата в кървавочервено. Толи навлече ризата и якето, преди да посмее да се подаде извън спалния чувал. Температурата сякаш спадаше с всяка изминала минута, а светлината гаснеше буквално пред очите ѝ. Тя побърза да се приготви за път.

Сърфът беше най-сложната част от подготовката. Разгънатата му повърхност беше влажна, покрита с фин слой морски пръски и капчици роса. Толи се опита да го подсуши с ръкавите на якето си, но се оказа, че има твърде много влага и твърде малко плат. Мокрият сърф се сгъна леко, но сега ѝ се стори по-тежък, сякаш между пластове му

имаше още вода. Операционните светлини станаха наситеножълти и Толи огледа дъската отблизо. От двете ѝ страни бавно се отцеждаше вода.

— Чудесно! Така ще ми остане време да се нахраня.

Толи извади пакет СпагБол и едва тогава осъзна, че пречиствателят беше празен. Единственият източник на вода в околността се намираше в подножието на скалите, а тя нямаше как да стигне дотам. Толи изстиска якето си, което пусна няколко солидни капки, после събра водата, изтичаща от сърфа, и напълни до половина пречиствателя. В резултат се получи хавици и прекалено пикантни спагети, които искаха усилено дъвчене.

Докато приключи с мъчителното хранене, светлините на сърфа вече бяха станали зелени.

— Е, вече сме готови за път — каза си Толи. — Но накъде?

Постоя неподвижно, замислена, с единия крак върху дъската, а с другия — на земята.

Бележката на Шай гласеше: „На втората направи най-голямата грешка“.

Не изглеждаше особено трудно да направи грешка. Но коя беше най-голямата? Веднъж вече едва не се беше убила.

Толи си припомни своя сън. Да се провалиш в бездната можеше да мине за доста неприятна грешка. Тя стъпи върху сърфа и го насочи към пропадналия мост, взряна към мястото, където реката се вливаше в океана.

Ако се спуснеше по скалата, единственият възможен път беше да следва реката срещу течението. Може би точно натам я водеше загадката. Само че по скалата не се виждаше никаква пътека, нито дори дупки и издатини, за които да се залови.

Естествено оставаше възможността в скалата да има желязна рудна жила, която да ѝ помогне да се спусне безопасно. Толи внимателно огледа стените на клисурата, търсейки червеникавия цвят на желязото. Едно-две петна изглеждаха обнадеждаващо, но тъмнината не ѝ позволяваше да е напълно сигурна.

„Страхотно!“. Толи си даде сметка, че е спала твърде дълго. Ако изчакаше да съмне, щеше да е загубила още дванайсет часа и нямаше да има даже капка вода.

Единственият друг път бе да върви пеша по платото срещу течението на реката. Но това означаваше, че могат да минат дни, преди да открие подходящо място да се спусне долу до водата. А и как би могла да види това място през нощта?

Имаше да навакса изгубено време, а не да се скита слепешката из тъмното.

Преглътна мъчително, когато най-накрая взе решение. Трябваше да има начин да се спусне до долу със сърфа. Може и да беше грешка, но нали тъкмо това ѝ казваше бележката. Тя докара сърфа до самия край на пропадналия мост и продължи напред, докато дъската не започна да губи тяга. Взе да се спуска между скалите, пропадайки все по-бързо и по-бързо, колкото повече се отдалечаваше от железопътната линия.

Толи отчаяно се заоглежда за следи от желязо в скалите. Насочи сърфа към каменната стена пред себе си, но пак не видя нищо. Няколко от светлините на металния детектор пак започнаха да примигват. Още малко по-надолу и сърфът щеше да падне.

Явно така нямаше да стане. Толи плесна с ръце. Сърфът намали за секунда, опитвайки се да се издигне, но после се разтресе и отново взе да пропада.

Твърде късно.

Толи разпери якето, но въздухът в клисурата беше напълно неподвижен. Зърна ръждива ивица върху скалата и насочи сърфа към нея, но се оказа, че е петно лишеи. Дъската продължаваше да лети право надолу, все по-бързо и по-бързо, а светлините на металния детектор гаснеха една след друга.

Накрая сърфът напълно отказа.

Толи осъзна, че тази грешка може да ѝ е последната в живота. Почувства се като камък, който лети към бурните вълни. И също като в съня гласът заседна в скованото ѝ гърло, сякаш дробовете вече бяха пълни с вода. Дъската се тресеше под краката ѝ, въртейки се като падащо листо.

Толи стисна очи, очаквайки да се разбие в ледената вода.

Внезапно нещо я хвана здраво за китките и грубо я изтегли нагоре. Пареща болка преряза раменете ѝ и тя се преметна като гимнастик на халки.

Отвори очи и примигна. Беше отново върху дъската на сърфа, която стоеше непоклатимо на педя от водата.

— Какво по...? — каза гласно Толи. Чак когато се закрепил върху сърфа, си даде сметка какво се беше случило.

Реката ѝ беше попречила да падне. Нейното течение векове наред беше трупало в устието нанаси със съдържание на метал и сърфът беше усетил тяхното притегляне точно навреме.

„Може да се каже, че съм спасена“, промърмори Толи. Потри рамене, които продължаваха да пулсират от болка след задействането на противоударните гривни, и се зачуди колко ли дълго може да пада, преди гривните да извадят ръцете ѝ от ставите.

Но така или иначе вече беше долу. Реката се разливаше пред нея, сочейки пътя към заснежените планински върхове. Толи потрепери на студения вятър откъм океана и се уви още по-плътено с влажното си яке.

„В ден четвърти вземи презряната страна“, цитира бележката на Шай тя. „Четири дни. Може би е време да тръгвам.“

След първото изгаряне вече всяка сутрин се мажеше с крем. Но дори само за няколко часа на слънчева светлина дневно нейните и без това мургави ръце ставаха все потъмни.

СпагБол никога вече не ѝ се услади така, както онзи първи ден на скалите. Сега яденето от необходимост се превърна в досадно задължение. Най-зле беше закуската със СпагБол по залез-слънце, когато само мисълта за още една порция спагети я караше да се откаже от храна завинаги. Дори за миг си пожела запасите ѝ да свършат, за да се наложи да улови риба и да я сготви, или просто да продължи да гладува и така да свали грозните си тлъстини по най-трудния начин.

Но онова, което най-силно ужасяваше Толи, беше намаляващата тоалетна хартия. Последната ролка беше изразходвана наполовина и сега тя я използваше много пестеливо, броейки оставащите парчета. На всичко отгоре с всеки изминал ден започваше да мирише все по-лошо.

На третия ден нагоре по реката реши да се изкъпе.

Събуди се както обикновено по залез и се почувства цялата лепкава в спалния чувал. Беше изпрала дрехите си същата сутрин и ги беше проснала да се сушат върху скалата. От мисълта да напъха мръсното си тяло в чистите дрехи я полазиха тръпки.

Тук течението на реката беше бързо и водата не оставяше почти никаква утайка във филтъра на пречиствателя, значи беше чиста. Затова пък беше ледена, идваща право от топящия се сняг в близките планини. Толи се надяваше поне в края на деня да не е толкова студена, след като слънцето я беше топило цял ден.

Оказа се, че в раницата има сапун — няколко пакета, натикани на самото дъно. Толи стисна един в юмрук и застана на брега на реката чисто гола, само със сензора на корема, трепереща на студения вятър.

„Давай“, каза си, опитвайки се да не трака със зъби.

После потопи едното си стъпало, но веднага отскочи назад, подгонена от режещата болка. Очевидно нямаше да може да влезе постепенно във водата. Трябваше направо да скочи.

Започна да обикаля покрай брега в търсене на подходящо място, събирайки бавно кураж да се хвърли в ледената вода. Осъзна, че никога досега не се е разхождала гола навън. В града всички открити площи бяха публични, но тук не бе виждала човешко лице дни наред. Сякаш светът принадлежеше единствено на нея. И въпреки студения въздух почувства топлите лъчи на слънцето върху кожата си.

Накрая стисна зъби и застана с лице към реката. От разходките по брега нямаше да стане по-чиста. Просто трябваше да направи няколко крачки и да скочи, гравитацията щеше да свърши останалото.

Тя преброи до пет, после до десет, но и това не помогна. След това осъзна, че изстива дори само като стои на брега.

Най-после се реши.

Ледената вода я стисна в юмрук. Мускулите ѝ се парализираха, пръстите ѝ се сковаха и се свиха като птичи крака. За миг Толи се изплаши, че няма да успее да изплува. А защо просто не потъне, оставайки за вечни времена в тази ледена прегръдка.

Въпреки това направи усилие, пое дъх с тракащи зъби и си напомни, че хората преди ръждивите сигурно са се къпали само в ледените води на потоците. После стисна челюсти, за да спре тракането на зъбите, потопи глава под водата и рязко я извади, отмятайки мократа коса на гърба.

Няколко секунди по-късно неочаквано почувства в стомаха си топло ядро, сякаш ледената вода беше отключила някакъв неподозирен енергиен резерв в тялото ѝ. Тя разтвори широко очи, замаяна от вълнение. След три нощи навътре в сушата най-после видя издигащите

се над нея планини кристално ясно, със снежните върхове, които ловяха последните слънчеви лъчи. Сърцето на Толи тупкаше бясно, кръвта разнасяше изненадваща топлина по цялото ѝ тяло.

Но приливът на енергия се изчерпа бързо. Тя отвори опипом пакета сапун, стисна го между пръстите си и разнесе съдържанието му по тялото и косата си. Още едно гмурване и щеше да е готова.

Когато погледна отново към сушата, Толи видя, че водата я е отнесла далече от бивака ѝ. Тя направи няколко загребвания срещу течението и мъчително запристъпя по камъните към скалистия бряг.

Потопена до кръста в реката, трепереща на студения вятър, Толи дочу звук, от който сърцето ѝ спря.

Към нея се приближаваше нещо. Нещо голямо.

ПРЕЗРЯНАТА СТРАНА

Бумтежът идваше откъм небето, подобно на гигантски барабан, който думкаше бързо и ожесточено, пронизвайки главата и гърдите ѝ. От ритъма му сякаш се тресеше целият хоризонт, а повърхността на реката потръпваше при всеки удар.

Толи приклепна във водата, потапяйки се чак до шията, миг преди машината да се появи.

Идваше откъм планините, летеше ниско и вдигаше пепел от земята, предизвиквайки поредица малки вихрушки с движението си. Беше много по-голяма от обикновените автолети и стотина пъти по-шумна. Очевидно не притежаваше магнити и се придвижваше с помощта на въздушна струя, задвижвана от диск, който проблясваше на слънцето.

Когато стигна до реката, машината направи завой. Това разпени водата и образува концентрични кръгове, сякаш някой беше запратил голям камък в дълбокото. Толи забеляза вътре хора, които гледаха надолу към нейния бивак. Разгънатият сърф се поклащаше на вятъра, а магнитите се опитваха да го задържат близо до земята. Раницата ѝ изчезна в облак прах и тя видя дрехите, спалния чувал и пакети СпагБол да се разпръскват от образуваната от машината вихрушка.

Толи се потопи още по-дълбоко в непоносимо студената вода, парализирана от мисълта, че ще остане тук, гола и сама, без никакви вещи. А вече почти беше замръзнала.

Но машината се наклони напред, подобно на автолет, и продължи по пътя си. Отпрати се към океана, като изчезна също толкова бързо, колкото се беше появила, оставяйки Толи със заглъхнали уши, а реката — с разпенена повърхност.

Толи зъзнеца се измъкна от водата. Тялото ѝ беше леденостудено, а пръстите ѝ отказваха да се свият в юмрук. Едва се добра до бивака и трескаво навлече дрехите, преди още последните слънчеви лъчи да изсушат кожата ѝ. После седна и уви ръце около себе си, за да спре треперенето, поглеждайки страхливо към аления хоризонт на всеки няколко секунди.

Щетите бяха по-малко от очакваното. Светлините на сърфа вече бяха зелени, а раницата ѝ — прашна, но невредима. Когато събра разпилените пакетчета СпагБол и ги преброи, Толи установи, че са се загубили само две. Спалният чувал обаче беше унищожен. Някаква сила го беше разкъсало на малки парчета.

Толи преглътна мъчително. От спалния чувал не беше останало късче, по-голямо от носна кърпичка. Какво ли щеше да стане, ако беше вътре в него, когато се появи машината?

Тя бързо събра сърфа и опакова всичко. Сърфът беше готов за тръгване почти веднага. Вихрушката от непознатата машина поне го беше изсушила.

„Много съм ви задължена“, каза си Толи, стъпвайки върху дъската, докато слънцето изчезваше зад хоризонта. Нямаше търпение да се махне от това място колкото се може по-бързо — онези можеше пак да се върнат.

Но кои всъщност бяха те? Летящата машина беше точно такава, както Толи си представяше съоръженията на ръждивите, изучавани в училище: портативно торнадо, което унищожава всичко по пътя си. Тя беше чела за летателни апарати, от чийто полет са дрънчали прозорците на къщите, и за бронирани военни превозни средства, които са можели да минават право през стените.

Но ръждивите бяха изчезнали преди много години. И кой е този луд, който ще възстанови техните безумни машини?

Толи се носеше сред сгъстяващия се мрак, а очите ѝ следяха зорко за някакъв знак, който да ѝ подсказва отговора на поредната загадка — „На четвъртия ден вземи презряната страна“ — или за поредната изненада, която може да ѝ поднесе нощта.

Едно нещо обаче беше сигурно: тя не беше сама тук.

Около полунощ реката се раздели на две.

Толи направи плавен завой и спря, изучавайки мястото на разклонението. Един от ръкавите беше видимо по-широк, другият приличаше повече на голям поток. Тя си припомни, че думата за по-малка река, която подхранва по-пълноводна, е приток.

Може би просто трябваше да следва главната река. Досега беше пътувала само три дни, но пък и сърфът ѝ беше по-бърз от останалите. Дали не беше дошло време за поредната загадка?

„На четвъртия ден вземи презряната страна“, промърмори Толи. И впери очи в двете реки, огрени от луната, която отново беше почти пълна. Коя от двете реки трябваше да презира? И двете ѝ се виждаха съвсем обикновени. Тя присви очи и се взря напред. Може би едната водеше към нещо омразно, което се виждаше на дневна светлина.

Ако трябваше да чака утрото обаче, щеше да се забави с една нощ и да спи на студа без спален чувал.

После си каза, че загадката може и да не се отнася до речното разклонение. Дали не трябва да следва по-голямата река, докато нещо по-недвусмислено се изпречи на пътя ѝ? И защо Шай наричаше двете реки „страни“? Ако е имала предвид това разклонение, не трябваше ли просто да каже: „поеми в посоката, която мразиш“?

„Презряната страна“, промърмори Толи, припомняйки си нещо.

Пръстите на ръката ѝ се стрелнаха към лицето. Когато показваше на Шай своите морфинги, Толи беше споменала, че винаги започва с удвояване на лявата страна на лицето си, защото мрази дясната. Точно такова нещо би запомнила Шай.

Дали по този начин нейната приятелка не ѝ подсказваше да поеме надясно?

Надясно се отклоняваше по-малката река, притокът. В тази посока планината беше по-близо. Може би тъкмо тя щеше да я отведе до Мъглата.

Толи продължи да се взира към двете реки в мрака, едната широка, другата малка и си припомни думите на Шай, че симетричната красота е глупаво нещо, затова предпочита да има лице с две различни половини.

Тогава Толи не си беше дала сметка, че разговорът е много важен за Шай — приятелката ѝ за първи път беше споменала, че иска да остане грозна. Ако тогава Толи беше слушала по-внимателно, може би щеше да убеди Шай да остане. И сега щяха да са на върха на някоя парти-кула, заедно и красиви.

„Нека да е надясно тогава“, въздъхна Толи и насочи сърфа към по-малката река.

При изгрев-слънце Толи вече знаеше, че е взела правилното решение.

Докато следваше притока нагоре по склона, полетата около нея се покриха с цветя. Скоро ослепително белите им камбанки станаха

по-гъсти от тревата, обагряйки в снежнобяло хълмовете. В сиянието на разпукващата се зора земята сякаш светеше отвътре.

„И търси сред цветята очи на светулка“, напомни си Толи, чудейки се дали не трябва да слезе от сърфа. Може пък по тези места да имаше някакви насекоми, които светят и които трябваше да търси. Ето защо тя се приближи до брега и тръгна пеша.

Цветният килим стигаше чак до самата вода. Толи се наведе, за да разгледа растенията отблизо. Петте дълги листенца нежно се извиваха от ствола към върха и обгръщаха тичинките, които бяха единственото жълто петно. Едното листо беше по-дълго от останалите и стигаше почти до земята. Някакво движение привлече погледа ѝ и Толи зърна малка птичка да кръжи сред цветята, прелитайки от едно на друго, като кацаше на най-дългото листо и пъхаше дългия си клюн в чашката.

„Толкова са красиви!“, каза си Толи. А наоколо беше пълно с тях. Прииска ѝ се да се отпусне върху мекия килим и да заспи.

Но все още не беше видяла нищо, което да прилича на „очи на светулка“. Толи се изправи и огледа хоризонта. Нищо не спря погледа ѝ, освен хълмове, ослепително бели под наметките си от цветя и извиващата се по склона река. Всичко изглеждаше толкова мирно и спокойно, свят, напълно различен от онзи, който се тресеше под летящата машина миналата нощ.

Толи стъпи отново на сърфа и продължи напред, този път по-бавно, търсейки около себе си ключа към загадката на Шай, като при това не забрави да се намаже със слънцезащитен крем щом слънцето се издигна високо над хоризонта.

Реката продължаваше да пълзи нагоре по хълмовете. От мястото си Толи забеляза голи ивици сред цветята, петна суха песъчлива почва. Този неравен пейзаж ѝ изглеждаше странно, сякаш някой беше изстъргал с шкурка части от боята на красива картина.

Тя на няколко пъти слиза от сърфа, за да оглежда цветята отблизо, търсейки насекоми или каквото и да е друго нещо, което да отговаря на думите „очи на светулка“ от бележката. Но с напредването на деня така и не откри нищо.

Към обед притокът вече се беше превърнал в малко поточе. Рано или късно щеше да стигне до самото му начало, планински извор или

топяща се снежна пряспа, след което трябваше да продължи пеша. Изморена от дългата нощ, тя реши да си направи лагер.

Най-напред внимателно огледа небето, притеснена дали някоя от летящите машини на ръждивите не е наблизо. Мисълта за едно такова посещение докато спи я изпълваше с ужас. Кой знае какво искаха онези вътре. Какво ли биха й сторили, ако не беше се скрила във водата предишната нощ?

Едно беше ясно: разгънатият сърф лесно се забелязваше от въздуха. Толи провери батерията — беше изтощена едва на половина, благодарение на ниската скорост, с която летя и яркото слънце над главата ѝ. Тя отново разгъна сърфа, но не целия и го скри сред най-високите цветя, които успя да открие. После се изкачи пеша до върха на близкия хълм. От тук можеше да държи под око сърфа и да види или чуе всяко нещо, което се приближава по въздуха. Реши да сложи всичко в раницата, за да е готова за бягство и при най-малката тревога.

Това засега беше единственото, което можеше да направи.

След поносимо неприятния вкус на поредния пакет СпагБол Толи се сви на кълбо сред най-високите цветя. Вятърът люлееше дългите стебла и сенките им танцуваха върху спуснатите ѝ клепахи.

Без спалния си чувал Толи се чувстваше беззащитна и уязвима, единствената преграда между нея и земята бяха дрехите ѝ, но топлото слънце и умората от дългия нощен преход бързо я приспаха.

Когато се събуди, светът около нея беше в пламъци.

ОГНЕНА БУРЯ

Отначало чу само звук като бученето на вятъра от нейния сън. После яростен шум раздра въздуха, пукане на пламнали сухи шубраци и мирис на дим се разнесоха над Толи и това окончателно я разбуди. Обкръжаваха я гъсти облаци дим и закриваха небето.

Неравна огнена стена настъпваше към нея през цветята, предхождана от унищожителна жегга. Толи грабна раницата и препъвайки се, заслиза по хълма, колкото се може по-далече от огъня.

Нямаше ни най-малка представа в коя посока се пада реката. Нищо не се виждаше през гъстите кълба дим. Дробовите ѝ се бореха за всяка глътка въздух в задушливия кафяв пушек.

После зърна лъчите на залязващото слънце, пробиха облака дим, и успя да се ориентира. Реката беше зад огнената стена, от другата страна на хълма.

Толи се върна обратно на билото и се взря надолу през димната завеса. Пожарът ставаше все по-яростен. Огнените езици облизваха хълма, прехвърляйки се от едно цвете на друго, като ги оставяха сгърчени и черни след себе си. Тя мерна проблясването на реката през дима, но жегата я блъсна назад.

Отново се запрепъва надолу по хълма, кашляйки и давейки се, с една-единствена мисъл в главата — дали сърфът ѝ вече беше погълнат от огъня.

Трябваше да се добере до реката. Водата беше единственото укритие пред вилнеещия пожар. Щом не можеше да превали хълма, тогава щеше да го заобиколи.

Тя се спусна по склона с пълна скорост. От тази страна имаше само няколко огнища на пожара, но това бе нищо в сравнение с бушуващия огнен ад зад гърба ѝ. Най-после слезе от хълма и тръгна да го заобикаля, превита ниско над земята, за да избегне задушливия дим.

На половината път се натъкна на обгоряло парче земя, където огънят вече беше минал. Овъглените стебла на цветята се разпадаха под подметките ѝ, а вдигащата се от изгорената земя жегга ѝ подлюти очите.

Нейните стъпки разбудиха утихналите пламъци, сякаш мушкаше с ръжен в жарава. Почувства как очите ѝ съхнат, а лицето ѝ се покрива с мехури.

Миг по-късно Толи зърна реката. Огънят се простираше като плътна стена по продължение на целия, бряг, пришпорван напред от бушуващия вятър, който носеше из въздуха живи въглини, запращайки ги чак на отсрещния бряг. Кълба задушлив дим пълзяха към нея, давеха я и я заслепяваха в черната си прегръдка.

Когато най-после успя отново да отвори очи, Толи зърна лъскавата соларна повърхност на сърфа. Втурна се към него, без да обръща внимание на огнените цветя, които никнеха под стъпките ѝ.

Сърфът изглеждаше недокоснат от огъня, съхранен донякъде случайно, донякъде заради росата, която го покриваше всяка нощ.

Бързо сгъна сърфа и стъпи отгоре, без да дочака жълтите сигнални светлини да станат зелени. Жегата почти напълно го беше изсушила и той послушно се издиша във въздуха по нейна команда. Толи го насочи срещу течението на реката, като се придържаше ниско над водата, търсейки пролука в огнената стена от лявата ѝ страна.

Сърф обувките ѝ бяха унищожени от огъня, подметките им се бяха напукали като засъхнала кал под жарко слънце, затова летеше бавно, загребвайки от време на време вода от реката, за да разхлади пламтящата кожа на лицето и ръцете си.

Отляво отново се надигна гръмотевичен тътен, не можеше да го сбърка дори сред рева на огъня. Внезапен вихър подхвана нея и сърфа ѝ и ги запрати към отсрещния бряг. Толи се наклони силно напред и потопа единия си крак във водата, за да забави движението на сърфа. Държеше се здраво за дъската и с двете ръце, борейки се отчаяно да не падне в реката.

Димът внезапно се разсея и от мрака постепенно изплува познат силует. Беше летателният апарат, а оглушителният му тътен сега се долавяше съвсем ясно, надмогнал бученето на пожара. През реката взеха да прехвърчат искри, защото огънят доби нова мощ от завихрения от перките въздух.

„Какво правят тези?“, смая се Толи. Не си ли даваха сметка, че така подклаждат пожара?

Въпросът ѝ получи отговор миг по-късно, когато от машината изригна пламък, прехвърли реката и изпепели още една поляна с цветя.

Те бяха подпалили пожара и сега го разпространяваха във всички посоки!

Боботещата машина се приближи и Толи успя да мерне лице с нечовешки черти, което я гледаше през стъклото на пилотската кабина. Тя обърна сърфа с намерението да се изплъзне, но летателният апарат се издигна във въздуха и мина точно над нея, образувайки вихрушка, на която не можа да устои.

Толи загуби равновесие и падна в реката. Противоударните ѝ гривни я задържаха за миг над разбушувалата се вода, но после вятърът подхвана сърфа, олекнал още повече без тежестта на тялото ѝ, и го запремята като есенно листо.

Тя потъна в дълбоката вода наред реката, повличайки и раницата със себе си.

Долу под врящата водна повърхност беше спокойно и тихо.

В продължение на няколко секунди Толи изпита облекчение, че се е отървала от горещия вятър, от грохота на летящата машина, от непоносимата жегата на пожара. Но тежестта на противоударните гривни и раницата бързо я теглеха надолу и в смазаните ѝ от водното налягане гърди се надигна паника.

Тя започна да се мятта във водата, устремена към проблясващите светлини на повърхността. Мокрите дрехи и товарът ѝ я теглеха към дъното, но тъкмо дробовете ѝ да се пръснат, тя най-накрая разби с глава водната повърхност наред водовъртежа. Пое жадно няколко глътки дим, преди една вълна да я удари през лицето. Задави се и взе да плюе вода, борейки се да остане на повърхността.

Над главата ѝ премина сянка и закри цялото небе. После ръката ѝ докосна нещо — позната грапава повърхност...

Сърфът ѝ се беше върнал за нея! Всеки път се връщаше да я прибере, когато се подхлъзнеше и изпаднаше от него. Противоударните гривни я издигнаха над водата, тя успя да се покати върху дъската и ръцете ѝ се вкопчиха в неравната повърхност, докато отчаяно си поемаше въздух.

Рязък вой се разнесе от близкия бряг. Толи примигна, за да прочисти очите си от водата и видя, че машината на ръждивите беше кацнала. От нея наизскачаха някакви фигури и разпръснаха бяла пана по земята наоколо, проправяйки си път през овъглените цветя към водата. Идваха за нея.

Тя трескаво се изправи върху сърфа, готова да отлети.

— Чакай! — извика най-близката фигура.

Толи неуверено се залюля, опитвайки се да запази равновесие върху мократа повърхност на сърфа. Обгорелите ѝ обувки се хлъзгаха, а подгизналата ѝ раница сякаш тежеше цял тон. В мига, в който се наклони, за да излети напред, една ръка в ръкавица сграбчи носа на сърфа. От водата се подаде нечия глава с маска върху лицето. Насреща ѝ се блещеха огромни очи.

Тя стъпи върху ръката, премазвайки пръстите. Ръката се изплъзна и изчезна, но тежестта на тялото ѝ вече беше пренесена много напред и сърфът потопи нос във водата.

Толи отново се прекатури в реката.

Някакви ръце я стиснаха, отдалечавайки я от сърфа. После я издигнаха над водата и я поставиха върху нечие широко рамо. Срещна погледите на маскираните лица: огромни нечовешки очи, които се взираха в нея без да мигнат.

Очи на насекоми.

ОЧИ НА СВЕТУЛКА

Изтеглиха я към брега, извадиха я от водата и я помъкнаха към летателната машина.

Дробовете на Толи бяха пълни с вода и пушек. Не можеше да си поеме дъх, без да се задави от кашлица, която разтърсваше цялото ѝ тяло.

— Сложете я долу!

— Откъде се взе тя, по дяволите?

— Дайте ѝ кислород.

Стовариха Толи по гръб на земята, покрита с дебел слой бяла пяна. Този, който я дотътри от водата, свали маската с огромните изцъклени очи на насекомо и Толи примигна недоумяващо.

Той беше красив. От новите красиви, също толкова пленителен, колкото беше и Перис.

Мъжът сложи маската върху лицето ѝ. Толи слабо се опита да се съпротивлява, но после чист и прохладен въздух нахлу в дробовете ѝ. С всяка глътка главата ѝ постепенно се проясняваше и тя с благодарност вдишваше свежата струя.

Мъжът свали маската от лицето ѝ.

— Не прекалявай! Има опасност да се хипервентилираш.

Тя се опита да каже нещо, но само се закашля отново.

— Положението се влошава — обади се една от другите фигури.

— Дженкс иска да се върнем обратно.

— Дженкс може и да почака.

Толи прочисти гърлото си.

— Сърфът ми.

Мъжът се усмихна красиво и вдигна поглед нагоре.

— Виси над нас. Ей! Я някой да привърже това нещо към вертолета. Как се казваш, дете?

— Толи. — Кашляне.

— Добре, Толи, можеш ли вече да ходиш? Пожарът няма да ни чака.

Тя прочисти гърлото си и пак се закашля.

— Мисля, че мога.

— Добре тогава, хайде. — Мъжът ѝ помогна да се изправи и я побутна към летателната машина. Тя се озова вътре, където шумът беше много по-приглушен, притисната от други трима с маски с очи на насекоми. Вратата се затвори зад нея.

Машината забоботи и Толи усети как се издига над земята.

— Сърфът ми!

— Спокойно, дете. С нас е. — Жената свали маската си. Тя също беше от новите красиви.

Толи се зачуди дали това не бяха хората от загатката. Онези с „очи на светулка“. Дали пък не трябваше да търси точно тях?

— Тя ще се оправи ли? — прогърмя глас в кабината.

— Ще оживее, Дженкс. Направи обичайната обиколка и поработи върху пожара на път за вкъщи.

Толи погледна надолу, докато машината се издигаше. Полетът следваше речното корито и тя видя как пламъците се прехвърлят и на отсрещния бряг, подхранвани от вятъра при движението на летателния апарат. Нищо чудно именно перката на машината да беше раздухала огъня.

Тя огледа лицата на екипажа. Изглеждаха твърде решителни и целенасочени за нови красиви. Затова пък действията им бяха чиста лудост.

— Какво правите, бе, хора? — попита тя.

— Малко пожарче.

— Това и сама го виждам. Но защо?

— За да спасим света, дете. И наистина страшно съжаляваме, че ти се озова на пътя ни.

Наричаха себе си рейнджъри.

Онзи, който я измъкна от реката, се казваше Тонк. Всички говореха с акцент и идваха от град, за който Толи никога не беше чувала.

— Не е далече от тук — каза Тонк. — Но ние, рейнджърите, прекарваме повечето време сред природата. Пожарните хеликоптери са разположени в планините.

— Пожарните какво?!

— Хеликоптери. Това нещо, в което седиш в момента.

Тя огледа търбуха на тътнещата машина и се опита да надвика боботенето ѝ.

— Тук всичко изглежда толкова ръждиво.

— Аха. Древна работа, някои парчета от него са почти на по двеста години. Правим копие на всяка от частите, когато се износи.

— Но защо?

— С него можеш да летиш навсякъде, независимо дали има или няма магнитно поле. Освен това е отличното средство за разпространяване на пожари. Ръждивите със сигурност са знаели как да създадат хаос.

Толи поклати глава.

— А вие разпалвате пожари, защото...

Той се усмихна и повдигна едната ѝ обувка, сочейки смачканото, но незасегнато от огъня цвете върху подметката.

— Заради *phragmipedium panther* — отговори той.

— Моля?!

— Това цвете е било едно от най-редките растения на земята. Орхидеята бял тигър. Във времената на ръждивите само една нейна луковица е струвала повече от къща.

— Повече от къща ли? Но тук е пълно с тях.

— Значи си ги видяла. — Той повдигна стеблото, загледан в нежния му цвят. — Преди около триста години някакъв ръждив намерил начин да приспособи това растение към дивата природа. Той модифицирал генния му код, за да може по-лесно да се размножава.

— Защо?

— Поради обичайната причина — да ги продаде за луди пари. Само дето се справил прекалено добре със задачата. Виж долу.

Толи надзърна през прозореца. Машината набираше височина и пожарът беше останал далече назад. Под тях сега се простираха безкрайни полета, чиято белота само тук-там беше накърнена от голи петна.

— На мен ми се струва, че е свършил добра работа. Цветята са прекрасни.

— Едно от най-красивите растения на земята. Но е прекалено устойчиво. Превърнало се е в същински плевел. Наричаме го монокултура. То измества всички други видове, задушавя дърветата и

тревата и нищо не го яде, освен един вид колибри, което се храни с нектара му. Само че колибриите гнезди в дърветата.

— Долу няма никакви дървета — каза Толи. — Само орхидеи.

— Точно така. Именно това означава монокултура: навсякъде е едно и също. Когато в даден район има прекалено много орхидеи, тогава няма достатъчно колибри, за да ги опрашат всичките. Нали разбираш, да разпръснат семената им.

— Аха — каза Толи. — Знам за птичките и пчеличките.

— Сигурен съм, дете. Та по тая причина орхидеите измират заради собствената си устойчивост, оставайки след себе си пуста земя. Биологична пустош. Ние, рейнджърите, се опитваме да ограничим разпространението им. Пробвахме с отрова, създадохме зарази, хищници, които да преследват колибриите... Но се оказа, че огънят е единственото ефективно средство. — Той обърна орхидеята надолу с цвета и щракна запалката си, оставяйки пламъкът да овъгли тичинките. — Нали разбираш, че трябва много да внимаваме.

Толи забеляза, че и останалите рейнджъри почистват обувките и униформите си, внимавайки да не оставят нито едно стръкче в калта и пяната, полепнали по подметките им. Тя погледна отново надолу към безкрайната бяла шир.

— И вие правите това от...

— Почти триста години. Започнали са ръждивите, когато са си дали сметка каква са я свършили. Но така и не успяхме да победим. Единственото, на което можем да се надяваме, е да ограничим този плевел.

Толи се облегна назад, разтърси глава и пак се закашля. Цветята бяха толкова красиви, нежни и безобидни, но въпреки това задушаваша всичко около себе си.

Рейнджърът се протегна напред, подавайки ѝ своята манерка. Тя я пие и с благодарност отпи от нея.

— Тръгнала си към Мъглата, нали?

Толи се задави и изломоти:

— Ами, да. Ти как разбра?

— Хайде пък и ти. Грозна, която се спотайва при цветята със сърф и раница с всичко необходимо за оцеляване на открито.

— А, да.

Толи си припомни упътването: „И търси сред цветята очи на светулка.“ Явно и друг път бяха срещали грозни.

— Помагали сме на мъглияните да отърват кожата, те също са ни помагали — каза Тонк. — Мен ако питаш, те са доста откачени — да предпочетат да останат грозни и да живеят такъв суров живот. Затова пък знаят много повече за дивата природа, отколкото който и да е от градските красиви. Наистина са достойни за възхищение.

— Предполагам, че е така — отговори тя.

Той се намръщи.

— Предполагаш? Но нали отиваш при тях — не си ли сигурна?

Толи си даде сметка, че от тук нататък ще трябва да лъже. Едва ли можеше да признае истината на рейнджърите — че е шпионин, внедрен при бунтарите.

— Естествено, че съм сигурна.

— Е, скоро ще те свалим на земята.

— В Мъглата ли?

Той пак се намръщи.

— Не знаеше ли? Нейното местоположение е пълна тайна. Мъглияните нямат доверие на красивите. Дори на нас, рейнджърите. Ще те заведем до обичайното място, а ти си знаеш от там нататък.

Тя кимна.

— Точно така. Само те изпитвах.

Хеликоптерът се приземи в облак от прах, а белите цветя направиха дълбок поклон в широк кръг около площадката за кацане.

— Благодаря за возенето — каза Толи.

— Късмет — отговори Тонк. — Дано Мъглата ти хареса.

— Аз също се надявам да стане така.

— Но ако промениш решението си, Толи, при нас винаги има място за рейнджър доброволец.

Толи се намръщи.

— Какво е доброволец?

Рейнджърът се усмихна в отговор.

— Това е когато сама избираш работата си.

— А, ясно. — Толи беше чувала, че в някои градове това е позволено. — Може. А вие междувременно продължавайте да се трудите здравата. И като стана дума за това, нали не сте подпалили някой пожар наблизко?

Рейнджърите се разсмяха и Тонк каза:

— Ние обработваме само границите на полетата с плевели, за да не позволим на цветята да се разсеят по-надалече. Това място тук е точно по средата. За него няма никаква надежда.

Толи се огледа. Наоколо не се виждаше и петънце от друг цвят, освен бяло. Слънцето беше залязло преди час, но орхидеите продължаваха да сияят като призрачни пламъчета на лунната светлина. Сега, когато знаеше що за цветя са, тази гледка я накара да потръпне. Как го беше нарекъл той? Биологична пустош.

— Страхотно.

Тя изскочи от хеликоптера и дръпна сърфа си от магнитната рамка край вратата. После заотстъпва внимателно заднешком, приведена ниско към земята, както я бяха предупредили рейнджърите.

Машината отново забоботи и тя вдигна очи нагоре към блестящия диск. Тонк и беше обяснил, че благодарение на двойката тънки перки, които се въртяха толкова бързо, че се сливаха в едно цяло, екипажът може да лети. Тя се зачуди дали той не се беше пошегувал. Това си приличаше на типично енергийно поле.

Въздухът около нея отново бясно се завихри при излитането и тя здраво стисна сърфа, махайки с другата ръка, докато летателният апарат не се изгуби в тъмното небе. После въздъхна.

Отново остана сама.

Огледа се и се зачуди как би могла да открие Мъглата след тая еднообразна пустиня от орхидеи.

„А после чакай при лисата глава, дорде не съмне най-накрая“, гласеше последният ред от бележката на Шай. Толи обходи хоризонта с поглед и усмивка на облекчение се разля по лицето ѝ.

Недалече от нея се издигаше висок заоблен хълм. Това трябва да е било едно от първите места, завоювани от генно модифицираните цветя. Горната част на хълма беше мъртва зона, покрита единствено с гола пръст, унищожена от орхидеите.

Оголеният връх на хълма досущ приличаше на плешива глава.

Тя стигна лисия връх на хълма след няколко часа.

Сърфът ѝ беше напълно неизползваем по тези места, но изкачването вървеше леко с новите обувки, които ѝ дадоха рейнджърите; нейните бяха така обгорели, че се разпаднаха в хеликоптера. Тонк напълни и пречиствателя ѝ с вода.

По време на пътуването с хеликоптера дрехите ѝ почти се бяха изсушили, а изкачването свърши останалото. Съдържанието на раницата ѝ оцеля при гмуркането, даже СпагБолът остана сух в непромокаемите си пакети.

Единствено бележката на Шай пострада в реката и сега представляваше разкашкана топка хартия в джоба ѝ.

Но тя почти стигна края на своето пътуване. Когато погледна от върха на хълма, си даде сметка, че ако не се броят мехурите от изгорено по ръцете и краката ѝ, насинените колене и няколкото кичури коса, загубени в жегата на пожара, все пак беше оцеляла. Мъгляните знаеха къде да я намерят и ако повярваха на нейната история, че е грозна, дошла да се присъедини към тях, без да се досетят, че всъщност е шпионин, тогава всичко щеше да е наред.

Умората я повали на върха на хълма, но въпреки това дълго не можа да заспи заради тревогата дали ще успее да изпълни онова, което д-р Кейбъл искаше от нея. Медальонът около врата ѝ също беше издържал всички изпитания. Толи се съмняваше, че малко вода би могла да навреди на устройството, но щеше да разбере със сигурност това едва когато стигне Мъглата и го активира.

За миг ѝ се прииска медальонът да се е развалил. Може пък някое от сътресенията по пътя да е повредило неговия малък ирисов скенер и той никога да не изпрати съобщение на д-р Кейбъл. Не си заслужаваше обаче да се надява на това. Без медальона Толи щеше да е обречена на вечно заточение в тази пустош. И да остане грозна до живот.

Единственият начин да се върне обратно бе да предаде приятелката си.

ЛЪЖИ

Няколко часа след зазоряване те дойдоха за нея.

Толи ги забеляза да се катерят нагоре сред орхидеите, четири фигури, които носеха сърфове и бяха облечени целите в бяло. Широките бели шапки със странни форми криеха лицата им и Толи осъзна, че ако се снишат сред цветята, стават незабележими.

Тези хора бяха минали през много изпитания, за да останат невидими.

Когато групата я наближи, Толи разпозна плитчиците на Шай, които се подаваха изпод една от шапките и започна лудешки да маха с ръце. Отначало реши да приеме указанията в бележката съвсем буквално и да чака на върха, но при вида на приятелката си грабна сърфа и се втурна надолу да ги посрещне.

Внедрена или не, тя нямаше търпение пак да види Шай.

Високата върлинеста фигура се откъсна от останалите, втурна се насреща ѝ и скоро двете се прегръщаха със смях.

— Това си ти. Знаех си!

— Разбира се, че съм аз, Шай. Не можех да понеса раздялата ни.
— Кое то си беше самата истина.

Шай не можеше да събере усмивката си.

— Когато забелязахме хеликоптера снощи, повечето хора решиха, че това трябва да е някоя друга група. Казаха, че е минало твърде много време и трябва най-после да се откажа.

Толи се насили да ѝ се усмихне в отговор, чудейки се дали не се е забавила твърде много. Не можеше да признае, че е тръгнала четири дни след шестнайсетия си рожден ден.

— Всеки момент щях да тръгна обратно. Бележката ти не можеше ли да е още по-мъглява?

— О — лицето на Шай помръкна. — Мислех си, че ще я разбереш.

Толи се засрами, като видя как Шай се обвинява и разтърси глава.

— Всъщност бележката си беше съвсем наред. Аз съм тъпата. А най-страшно стана, когато стигнах до цветята. Рейнджърите отначало не ме забелязаха и за малко жива да ме опекат.

Очите на Шай се ококориха, когато се вгледа в загорялото и изподраскано лице на Толи, в мехурите по ръцете ѝ, в нейната рошава опърлена коса.

— О, Толи, изглеждаш така, сякаш си минала през военна зона.

— Доста приличаше на война.

Другите трима грозни също тръгнаха към тях. Спряха на известно разстояние и едното от момчетата вдигна някакво устройство високо над себе си.

— Тя носи бръмбар — каза то.

Толи замръзна.

— Какво?

Шай внимателно измъкна сърфа от ръцете на Толи и го подаде на момчето. То прокара устройството по него, кимна и извади един от стабилизаторите.

— Ето го.

— Понякога слагат проследяващи устройства в сърфове за дълги разстояния — каза Шай. — Опитват се да открият Мъглата.

— О, аз наистина... Нямах представа, кълна се.

— Спокойно, Толи — каза момчето. — Вината не е твоя. И сърфът на Шай имаше такова нещо. Затова посрещаме новите тук. — Той ѝ показа бръмбара. — Ще го прикрепим към някоя мигрираща птица. Да видим дали на извънредните ще им хареса в Южна Америка.

Мъгляните се разсмяха в един глас.

После момчето пристъпи към Толи и прекара устройството по цялото ѝ тяло. Толи потръпна, когато то мина близо до медальона. Но той се усмихна.

— Всичко е наред. Чиста си.

Толи въздъхна облекчено. Вярно, че още не беше активирала медальона, затова и устройството не можа да го засече. Другият бръмбар просто беше примамка, поставена от д-р Кейбъл за заблуда на мъгляните. Всъщност истинската заплаха беше самата Толи.

Шай застана до момчето и взе ръката му в своята.

— Толи, това е Давид.

Момчето отново се усмихна. Беше от грозните, но имаше хубава усмивка. В изражението му имаше увереност, каквато Толи не беше срещала преди у грозен. Може би беше няколко години по-голям от нея. Досега не познаваше човек, съзрял по естествен начин след шестнайсетата си година. Тя се запита до каква степен това да си грозен се определяше и от пубертета.

Е, Давид беше далече от представата за красив. Усмивката му беше крива, а челото — прекалено високо. Но грозни или не, беше хубаво да ги види — Шай, Давид и всички останали. С изключение на двата часа, прекарани с рейнджърите, тя сякаш не беше виждала човешко лице от години.

— Е, какво носиш?

— Ъ?

Крой беше един от грозните, дошли да я посрещнат. Той също изглеждаше по-голям от шестнайсетгодишен, но за разлика от Давид това не му отиваше. Явно някои хора се нуждаят от операция повече от други.

Той протегна ръка към раницата ѝ.

— О, благодаря. — Раменете ѝ се бяха разранили от ремъците, които непрекъснато се връзваха в тялото ѝ през последната седмица.

Крой отвори раницата още докато се спускаха по склона и надникна вътре.

— Пречиствател. Джипиес навигатор. — Той измъкна непромокаемата торба и пхна ръка вътре. — СпагБол! Уха!

Толи изпъшка.

— Можеш да ги вземеш.

Очите му се ококориха.

— Наистина ли?

Шай издърпа раницата от ръцете му.

— Не, не можеш.

— Виж какво, ядях това нещо три пъти дневно през последните... от цяла вечност — каза Толи.

— Сигурно, но в Мъглата много трудно се намира дехидратирана храна — обясни ѝ Шай. — Запази я, за да я продадеш.

— Да я продам ли? — сбърчи вежди Толи. — Какво искаш да кажеш? — В града грозните обикновено продаваха дреболии, които бяха откраднали, но да търгуват с храна?

Шай се разсмя.

— Скоро ще свикнеш с тази мисъл. В Мъглата нещата не се появяват просто от въздуха. Ще ти се наложи да разчиташ на онова, което си донесла със себе си. И не раздавай вещите си на първия, който те помоли за това. — Шай стрелна с очи Крой, който смутено заби поглед в земята.

— Щях да ѝ дам нещо в замяна — увери я той.

— Не се и съмнявам — каза Давид.

Толи забеляза как праметнатата му през раменете на Шай ръка докосва нежно приятелката ѝ, докато се спускаха надолу. Тя си спомни как Шай говореше за Давид, в нещо като мечтателен унес. Явно не само поривът към свободата я беше довел тук.

Стигнаха края на полето с цветя, в подножието на планината, където растяха гъсти дървета и храсталаци.

— Как пречите на орхидеите да се разпространяват? — попита Толи.

Очите на Давид светнаха, сякаш беше подхванала любимата му тема.

— Тази стара гора ги спира. Издига се тук от векове, най-вероятно още отпреди времето на ръждивите.

— В нея има много и разнообразни растителни видове — допълни Шай. — Достатъчно силна е, за да държи бурените настрана. — И тя се обърна към Давид за одобрение.

— Останалото е било земеделска земя или пасища — продължи той, сочейки с ръка към бялата шир зад тях. — Ръждивите достатъчно са я унищожили, още преди да дойдат плевелите.

Само след няколко минути в леса Толи разбра защо орхидеите нямат място тук. Гъстият шубрак и дебелите стволоче на дърветата така се бяха вплели едни в други, че образуваха непроходима стена. Даже докато вървеше по тясната пътека, тя трябваше непрекъснато да си побива път сред надвисналите клони и вейки, като се препъваше в коренища и камънаци. Не беше виждала досега толкова див и негостоприемен лес. Пълзящи растения, обсипани с жестоки бодли, се виеха в полумрака като бодлива тел.

— Ама вие наистина ли живеете на това място?

Шай се разсмя.

— Не се безпокой. Имаме си начини за придвижване. Сега просто искаме да се уверим, че не са те проследили. Мъглата е много по-високо и там дърветата не са така нагъсто. Скоро ще стигнем потоците. Тогава пак ще си на сърфа.

— Хубаво — въздъхна Толи. Новите обувки вече бяха протрили краката ѝ. Поне са по-топли от обувките за сърф, каза си тя, и стават за катерене. Зачуди се как ли щеше да върви, ако рейнджърите не ѝ ги бяха дали. Как изобщо човек можеше да се сдобие с нови обувки в Мъглата? Да ги размени срещу всичката си храна? Или сам да си ги направи? Тя сведе поглед към краката пред нея, тези на Давид, и забеляза, че обувките му наистина изглеждат правени на ръка, сякаш няколко парчета кожа бяха грубо съшити едно с друго. Странно, въпреки това той се движеше грациозно през храсталака, тихо и уверено, докато останалите вдигаха шум като стадо слонове.

Мисълта, че сама ще трябва да си прави обувките, не на шега я стресна.

Това не е важно сега, напомни си Толи, поемайки дълбоко въздух. Попадне ли веднъж в Мъглата, тя ще активира медальона и само след един ден ще си е отново у дома, а защо не и след няколко часа. Ще има дрехи и храна, каквито пожелае. Лицето ѝ ще бъде завинаги красиво, а Перис и старите ѝ приятели ще са около нея.

И този кошмар най-накрая ще е свършил.

Скоро звук на течаща вода изпълни леса и групата стигна малко сечище. Давид отново извади своето устройство, насочвайки го към пътеката зад тях.

— Няма никой. — Той се ухили на Толи. — Поздравления, сега си една от нас.

Шай се изкикоти и прегърна Толи, докато останалите подготвяха сърфовете си.

— Още не мога да повярвам, че дойде. Мислех, че всичко съм оплела, като толкова късно ти казах за бягството. Бях глупачка да споря с теб, вместо просто да обясня какво се каня да направя.

Толи поклати глава.

— Ти още преди това ми беше казала всичко, просто аз не те слушах внимателно. Но след като разбрах, че си сериозна, имах нужда от време, за да го обмисля. Това ми отне известно... буквално всяка минута до нощта преди рождения ми ден. — Тя си пое дълбоко въздух,

чудейки се защо лъже Шай, когато всъщност не ѝ се налага. Можеше просто да си замълчи, да пристигне в Мъглата и да приключи с всичко веднъж завинаги. Но въпреки това се чу да продължава: — После си дадох сметка, че никога повече няма да те видя, ако не дойда тук. И щях вечно да съжалявам.

Е, поне последната част беше истина.

Колкото по-нависоко се издигаха в планината, толкова по-широк ставаше потокът, проправяйки криволичещ път през гъсталака. Възлестите и криви дървета се превърнаха в стройни ели, храсталакът орedia, а потокът постепенно премина в отделни бързеи. Шай крещеше всеки път, когато се гмурваше в облака от пръски над разпенената бяла вода.

— Умирах от нетърпение да ти покажа всичко това! Но истински добрите бързеи са от другата страна.

По едно време изоставиха потока и последваха една желязна рудна жила през билото. От върха се откри гледка към малка долчинка, в която почти нямаше дървета.

Шай стисна ръката на Толи.

— Ето го. Нашият дом.

Мъглата лежеше под тях.

МОДЕЛЪТ

Мъглата — наистина място, потънало в мъглявина.

Цялата долина беше гъсто обсипана с накладени огньове, заобиколени от малки групи хора. Ароматът на дим от изгорели дървета и готвено достигна до Толи и ѝ припомни къмпингуването сред природата. Освен с дим въздухът наоколо беше пропит и от утринна влага, а един бял пръст сочеше надолу откъм купчината облаци, струпани около най-високите върхове на планината. Няколко соларни панела просветваха слабо, събирайки случайните слънчеви лъчи, пречупени през влажния въздух. Отделни парчета земя бяха произволно засадени между сградите, двайсетина еднотажни постройки, изградени от дълги дървени трупи. Дърво имаше навсякъде: по стоборите, като шишове за печене; положено като пътеки над калните участъци и във вид на големи пирамиди край огньовете. Толи се зачуди откъде са намерили толкова много дървесина.

После забеляза дънерите по края на селището и ахна.

— Дърветата... — ужасено прошепна тя. — Вие сечете дървета.

Шай стисна ръката ѝ.

— Само в тази долина. Отначало ни се виждаше доста нередно, но така са живели и хората отпреди времената на ръждивите, както знаеш. Освен това засаждаме повече от другата страна на билото, за да отблъскват орхидеите.

— Хубаво — неуверено каза Толи. Зърна как група грозни пренасят едно повалено дърво, бутайки го върху два сърфа. — Тук има ли магнитно поле?

Шай кимна с щастливо изражение.

— Само на някои места. Домъкнахме тук цяла купчина метал от железопътната линия — това е релсата, която следваше до брега. С тези релси направихме няколко трасета за сърфовете в Мъглата, а по-нататък може да покрием цялата долина. Работя по този проект. Заравяме парче метал на всеки няколко крачки. Както и всичко друго

тук, това се оказа по-трудно, отколкото си го мислехме. Представа нямаш колко тежи една раница, пълна с желязо.

Давид и останалите вече се спускаха надолу, носейки се плавно над единствената просека между два реда скали, боядисана в ярко оранжево.

— Това ли е трасето за сърфовете? — попита Толи.

— Да, ела с мен. Ще те отведе долу до библиотеката. Трябва да се запознаеш с Шефа.

Шефът всъщност не е главният тук, обясни й Шай. Просто се държи като началник, особено пред новодошлите. Затова пък се разпорежда в библиотеката, най-голямата от сградите на централния площад в селището.

На вратата на библиотеката Толи усети позната миризма на прашни книги, а когато се огледа, видя, че книгите са почти единственото притежание на библиотеката. Нямаше огромни видео екрани, нито дори по-малки монитори за индивидуална работа. Само несъразмерни маси и столове и поредица от книги.

Шай я поведе навътре, където в кръгла будка седеше дребна фигура и разговаряше по старомоден клетъчен телефон. Когато приближиха, сърцето на Толи заблъска в гърдите. Боеше се от онова, което предстои да види.

Шефът беше стар грозен. Толи зърна отдалече неколцина възрастни грозни по пътя насам, но успя навреме да отклони поглед. И ето че сега, точно пред очите ѝ, застана сбръчканата, пожълтяла, покрита с жили, тътреща се, ужасяваща истина. Очите, чието бяло имаше цвят на прокиснало мляко, гледаха право в тях, докато старецът гълчеше някого по телефона със скърцащ глас и с едната си извита като птичи крак ръка им махаше да се разкарат.

Шай се изкиска и я повлече към лавиците с книги.

— После ще ни намери. Сега искам да ти покажа нещо друго.

— Този беден човек...

— Шефа ли? Доста е див, а? Той е някъде около четиридесетте! Чакай само да поговорите с него!

Толи преглътна, опитвайки се да заличи спомена за увисналите му черти. Тия хора са луди да търпят подобно нещо, нещо повече — да го искат.

— Но лицето му... — започна Толи.

— Това е нищо. Я виж тук. — Шай я настани край една от масите, обърната към лавиците, и измъкна цяла купчина книги с подвързани корици. После ги бухна пред Толи.

— Книги от хартия? Какво толкова.

— Не са книги. Викат им „списания“ — каза Шай. Тя отвори едно от тях и посочи. Странните лъскави страници бяха покрити със снимки. На хора.

Грозни.

Очите на Толи ставаха все по-ококорени, докато Шай разгръщаше страниците, сочеше и се кикотеше. Никога дотогава не беше виждала толкова много влудяващо различни едно от друго лица. Устни, очи и носове в най-различни форми, всички те комбинирани по кошмарен начин по лицата на хора от различни възрасти. Ами телата. Някои бяха уродливо дебели или неестествено мускулести, или смуцаващо слаби и почти всички имаха неправилни, грозни пропорции. Но вместо да се срамуват от своите деформации, тези хора се смееха, целуваха се и позираха пред обектива, сякаш всички снимки бяха правени по време на някаква голяма забава.

— Кои са тия изроди?

— Те не са изроди — отговори Шай. — Най-щурото е, че това са все известни хора.

— С какво са известни? С това, че са ужасно грозни ли?

— Не. Това са спортни знаменитости, актьори и актриси. Мъжете със занизаната коса са музиканти, предполагам. Най-грозните са политици, а някой ми беше казал, че дебелите били комици.

— Много странно — каза Толи. — Значи така са изглеждали хората преди първите красиви. Тогава как са могли изобщо да стоят с отворени очи.

— Да, отначало си е страшно. Най-странното е, че колкото повече ги гледаш, толкова повече свикваш с тях.

Шай обърна на една снимка, която заемаше цяла страница — жена, облечена с нещо като бельо, което подчертаваше формите ѝ.

— Какво по... — заекна Толи.

— Аха.

Жената изглеждаше така, сякаш умира от глад, ребрата ѝ стърчаха болезнено, а краката ѝ бяха толкова тънки, че Толи се запита как още не са се прекършили под тежестта на тялото ѝ. Лактите и

тазовите ѝ кости бяха остри като игли. Но въпреки това тя се усмихваше и гордо излагаше тялото си на показ, от което сякаш току-що са изсмукали и последната мазнина. А най-чудното бе, че лицето ѝ почти отговаряше на канона за красота. Имаше големи очи, мургава кожа, малък нос, но скулите ѝ бяха твърде високи и очертанията на черепа се виждаха ясно под плътта.

— Коя е тази, по дяволите?

— Модел.

— Какво значи това?

— Нещо като професионална красавица. Предполагам, че когато всички останали са толкова грозни, да си красив е нещо като... професия.

— И тя е по бельо, защото...? — започна Толи, но после един спомен проблесна в паметта ѝ. — Тя е хванала оная болест! Тая, дето учителите постоянно говорят за нея.

— Може. Винаги съм смятала, че си го измислят, за да ни плашат.

Във времената преди операцията, спомни си Толи, много хора, особено млади момичета, толкова се срамували да са дебели, че преставали да се хранят. Губели тегло прекалено бързо и някои така се пристрастявали към това, че накрая започвали да приличат на този „модел“. В училище им бяха казали, че някои от тях дори умирали. Това било една от причините да се стигне до операцията. Вече никой не боледуваше от тази болест, тъй като всички знаеха, че навършат ли шестнадесет, ще станат красиви. Даже някои надебеляваха като прасета точно преди да се преобразят, уверени, че всичко това после ще бъде изсмукано.

Толи се втренчи в снимката и потрепери. Защо трябва да се връща към всичко това?

— Гадно, а? — Шай се извърна. — Ще проверя дали Шефа вече е готов.

Преди приятелката ѝ да завие зад ъгъла, Толи забеляза колко кльощава е Шай. Не болезнено слаба, просто грозно слаба — тя никога не ядеше достатъчно. Толи се зачуди дали тук, в Мъглата, проблемът с недояждането на Шай не се е влошил още повече, докато накрая тя не се довърши от глад.

Толи докосна с пръст медальона. Това беше нейният шанс. Да приключва с това още сега.

Мъглярите явно са забравили какъв е бил старият свят. Сигурно много се забавляваха да живеят като на къмпинг и да си играят на криеница с градовете. Голям номер, няма що. Но те забравяха, че ръждивите са били ненормални и че навремето почти са успели да унищожат света по милион различни начини. Гладуващата почти-красива беше само един от тези начини. Тогава защо им е да се връщат към всичко това?

Ето че вече сечаха и дърветата тук.

Толи открехна медальона и се взря в малкия светец отвор, където лазерът чакаше да снее отпечатък от ириса ѝ. Приблужи го до окото си с трепереща ръка. Беше глупаво да чака. Само щеше да стане още по-зле.

Пък и какъв избор имаше?

— Толи? Той е почти.

Толи хлопна капачето на медальона и го пхна под ризата си.

Шай лукаво се усмихна.

— Забелязах го още в началото. От кого ти е подарък?

— Какво искаш да кажеш?

— О, я стига! Ти никога не си носила нещо подобно. Оставям те за две седмици и ти изведнъж ставаш романтична.

Толи преглътна, свела очи към сребърното сърце.

— Искам да кажа, че огърлицата е наистина много хубава. Красива е. Но кой ти я даде, Толи?

Толи усети, че не може повече да лъже.

— Един човек. Просто един човек.

Шай завъртя очи.

— Флирт като за последно, а? А пък аз винаги съм си мислела, че се пазиш за Перис.

— Не е каквото си мислиш. Това е... — Защо да не ѝ кажа още сега, запита се Толи. Тя така или иначе ще се досети, когато извънредните пристигнат с гръм и трясък. Ако знаеше предварително, Шай ще има време да се подготви, преди този измислен свят да се сгромоляса. — Трябва да ти призная нещо.

— Дадено.

— Идването ми тук е нещо като... Работата е там, че когато трябваше да направя...

— Какво правите?!

Толи подскочи при звука на скърцащия глас. Приличаше на стара повредена версия на д-р Кейбъл, ръждиво острие, пилящо нервите ѝ.

— Тия списания са на повече от три века, а вие дори не носите ръкавици! — Шефа се затътри към мястото, където седеше Толи, извади бели памучни ръкавици и си ги нахлузи. После протегна ръка и сграбчи списанието, което тя разглеждаше. — Пръстите ти са покрити с ужасни киселини, млада госпожице. Ще съсипеш списанията, ако не внимаваш. И преди да започнеш да си вреш носа из колекцията, трябваше най-напред да дойдеш при мен!

— Съжалявам, Шефе — обади се Шай. — Вината е моя.

— Не се и съмнявам — изсумтя той, връщайки списанията обратно по рафтовете с меки елегантни движения, пълна противоположност на стържещия му глас. — А сега, млада госпожице, предполагам, че си тук за назначаване на работа.

— Работа? — повтори Толи.

Те и двамата погледнаха изуменото ѝ лице и Шай избухна в смях.

РАБОТА

Мъглярите обядваха всички заедно, както правеха и грозните в общежитието.

Личеше си, че дългите маси са изработени от съвсем скоро отсечени дървета. По цялата им дължина се виждаха следи от чепове, рисунък на пръстените на растежните години, структурата на влакната. Дъските бяха груби и красиви, но Толи не можеше да се отърси от мисълта, че е отнет животът на дърветата.

Зарадва се, когато Шай и Давид я изведоха навън при група помлади грозни, струпани около огъня, на който се приготвяше храната. За нея беше същинско облекчение да е по-далече от отсечените дървета и от потискащия вид на старите грозни. Толи нямаше кой знае какъв опит при определяне възрастта на грозните, но се оказа, че в повечето случаи е близко до истината. Двама току-що бяха пристигнали от друг град и още нямаха шестнайсет. Други трима — Крой, Райд и Астрикс — бяха приятели на Шай, избягали заедно преди нея, с тях Толи се запозна най-напред.

Макар да живееха в Мъглата само от пет месеца, приятелите на Шай имаха същото самоуверено излъчване като Давид. Някак успяваха да изглеждат авторитетни като красиви втора степен, въпреки че нямаха челюсти с решителна извивка, изкусно оформени очи и елегантни дрехи. Докато обядваха, те обсъждаха проектите, с които се занимават в момента. Канал, по който да доведат водата от потока по-близо до Мъглата; нови шарки и десени за овчата вълна, от която плетяха пуловери; ново отходно място (Толи се зачуди какво ли е „отходно място“). Всички изглеждаха страшно сериозни, сякаш животът е сложно нещо, което трябва да се планира и проектира всеки ден.

Храната също беше сериозен въпрос и пълнеше чиниите им на внушителни купчини. Оказа се по-тежка от тази, с която беше свикнала Толи, и много по-богата на вкусове, сякаш класът по история на храненето в училище пак се беше опитал да приготви сам яденето. Тук ягодите бяха сладки и без захар и колкото и да беше необичайно да

яде обикновен хляб, той имаше собствен вкус, без помощта на добавки. Но Толи би погълнала охотно всичко, което е различно от СпагБол.

Въпреки това не попита какво е месото в задушеното. Мисълта за мъртвите дървета ѝ стигаше за този ден.

Когато ометоха съдържанието на чиниите, приятелите на Шай започнаха да разпитват Толи за новини от града. Резултатите от спортните състезания между общежитията, докъде е стигнала историята в сапунения сериал, градската политика. А дали е чувала за още някой избягал? Толи се опита да отговори на всички въпроси най-пълно и с подробности, колкото беше по силите ѝ. Никой от тях не се опитваше да крие носталгията по дома. Лицата им изведнъж подмладяваха с по няколко години, когато си спомнеха старите приятели и общите лудории.

После Астрикс разпитва за пътуването ѝ до Мъглата.

— Не беше много трудно, честно. Естествено, след като най-после схванах указанията на Шай.

— Явно не е било чак толкова лесно. Колко време ти трябваше, за да стигнеш дотук, десет дни, а? — попита Давид.

— Тръгнала си в нощта преди рождения ни ден, нали така? — обади се Шай.

— Точно в полунощ — потвърди Толи. — Девет дни... и половина.

Крой се намръщи.

— Май е минало доста време, докато рейнджърите те открият, а?

— Сигурно. А когато ме намериха, едва не ме опекоха жива. Бяха предизвикали огромен пожар, който излезе от контрол.

— Наистина ли? Еха! — Приятелите на Шай изглеждаха истински впечатлени.

— Сърфът ми едва не изгоря. Трябваше да го спасявам и скочих в реката.

— Затова ли лицето ти е такова? — попита Райд.

Толи попила обеления си нос.

— Ами, това е нещо като... — Слънчево изгаряне, едва не изтърси тя. Но всички очакваха с притаен дъх какво ще каже. Беше прекарала толкова време съвсем сама, че сега ѝ доставяше удоволствие да е в центъра на вниманието. — Пламъците бяха навсякъде около мен

— продължи Толи. — Обувките ми се разтопиха, докато пресичах поляните с овъглени цветя.

— Невероятно! — подсвирна Шай.

— Странно. Рейнджърите обикновено внимават за нас — каза Давид.

— Ами, предполагам, че са ме пропуснали. — Толи реши да не се издава, че умишлено е скрила сърфа си. — Пък и аз бях по това време в реката и никога не бях виждала хеликоптер, освен предишния ден, а това нещо изскочи с гръм и трясък от дима и насочваше огъня право към мен. Представа нямах, че рейнджърите са от добрите. Помислих, че това са ръждиви пиромани, надигнали се от гроба.

Всички се разсмяха, а Толи се радваше на топлината от общото внимание. Чувстваше се така, сякаш разказва на всички в общежитието за някой особено успешен номер, но сега беше още по-хубаво, защото наистина оцеля в ситуация на живот и смърт. Давид и Шай поглъщаха всяка нейна дума. И тя беше доволна, че още не е активирала медальона. Едва ли би могла да седи тук и да се къпе във възхищението на мъглярите, ако миг по-рано ги беше предала. Реши да изчака настъпването на нощта, когато ще е сама и ще трябва да направи онова, което така или иначе трябваше да свърши.

— Трябва да е било доста гадно — каза Давид й гласът му я откъсна от неприятните мисли, — през всичките тези дни да седиш съвсем сама сред орхидеите и само да чакаш.

Тя сви рамене.

— Мислех, че са просто красиви цветя. И съвсем не бях наясно за тоя суперплевел.

Давид се обърна намръщен към Шай.

— Съвсем нищо ли не й спомена за това в бележката си?

Шай се изчерви.

— Нали ми каза да не споменавам нищо, което би издало Мъглата, затова написах бележката с нещо като шифър.

— Излиза, че твоят шифър едва не я е убил — каза Давид и лицето на Шай помръкна. Той се обърна към Толи: — Едва ли някой е предприемал такова пътуване сам. Не и при първото си излизане от града.

— Аз съм излизала от града и преди това. — Толи утешително обгърна раменете на Шай. — Освен това се чувствах чудесно. За мен

това бяха просто красиви цветя и имах запас от храна за две седмици.

— Защо си задигнала само СпагБол? — попита Крой. — Явно страшно ги обичаш. — Останалите се присъединиха към смеха му.

Толи направи опит да се усмихне.

— Даже не съм забелязала, когато ги свих. Три пъти СпагБол дневно цели девет дни поред. Едва можех да ги погледна още в края на втория ден, но човек огладнява зверски понякога.

Те закимаха с глава. Явно всички знаеха от собствен опит какво е едно опасно пътуване и тежка работа. Толи вече беше забелязала колко много храна погълнаха на обед. Може би Шай все пак не страдаше от оная болест с гладуването. Беше изяла до последното късче камарата храна в чинията си.

— Радвам се, че въпреки всичко си успяла — каза Давид. После протегна ръка и докосна внимателно драскотините по лицето ѝ. — Май излиза, че си имала повече приключения от тези, за които ни разказа.

Толи преглътна смутено и сви рамене с надеждата, че има вид на скромна.

Шай се усмихна и прегърна Давид.

— Знаех си, че и ти ще се съ согласиш — Толи е велика!

Над тях се разнесе камбанен звън и всички побързаха да довършат обедата си.

— Какво беше това? — попита Толи.

Давид се ухили.

— Трябва да се връщаме на работа.

— Ти идваш с нас — каза Шай. — Не се безпокой, това няма да те убие.

По пътя към работното място Шай ѝ разказа подробности за дългите прави релси, наричани железопътна линия. Някои се простирали през целия континент, малка част от наследството на ръждивите, което все още мъчи земята. За разлика от повечето руини обаче железните пътища бяха полезни, при това не само за придвижването по въздуха. Релсите се бяха превърнали в основен източник на метал за мъглярите.

Давид беше открил нова железопътна линия преди около година. Тя не водеше до никое полезно за тях място, ето защо той имаше план да използват нейния метал и да построят още трасета за сърфовете из

долината. Шай се беше включила към този проект още с пристигането си в Мъглата преди десет дни.

Шестима от тях вдигнаха сърфове във въздуха и полетяха към противоположния край над потока, който се пенеше и кипеше, та чак до остро като бръснач било, богато на желязна руда. Чак сега Толи си даде сметка колко високо в планината беше стигнала, откакто напусна океанския бряг. Целият континент сякаш се беше проснал пред тях. Тънък слой облаци под билото сякаш бяха огледален образ на плътната облачност над главите им, но през техния воал лесовите, пасищата и проблясващите извивки на реките се виждаха ясно. Морето от бели орхидеи личеше и от тази страна на планината, ослепително като нажежена пустиня.

— Всичко е толкова голямо — промърмори Толи.

— Това никога не можеш да го разбереш, когато си на закрито — каза Шай — Градът всъщност е много малък. И колко малки ни карат да се чувстваме, за да ни държат затворени в него като в капан.

Толи кимна, но си представи какво би се случило, ако всички тези хора нахлуеха в полето под нея, започнеха да секат дърветата и да избиват, за да си набавят храна, прегазвайки природата като някоя възкръснала машина на ръждивите.

Въпреки това тя не би разменила за нищо този миг на върха и гледката на полята, проснали се в краката ѝ. Беше прекарала последните четири години взряна в очертанията на „Града на новите красиви“ с вярата, че няма по-хубаво нещо на света, но вече не мислеше така.

Малко по-надолу, на половината път около планината, една друга река пресичаше железопътната линия на Давид. На това място пътят откъм Мъглата се разклоняваше във всички посоки, възползвайки се от богатите залежи на желязо в земята, от реките и пресъхналите речни корита. Това беше добре, защото сърфове им трябваха. Ходенето пеша не беше за предпочитане, обясни Шай, особено когато си натоварен с тежкия метал на връщане.

Старата железопътна линия беше обрасла с пълзящи растения и уродливи дървета, а всяка дървена траверса беше хваната в здравата прегръдка на гъсти зелени ластари и пипала. Гората беше отстъпила единствено на няколкото места, където липсваха части от релсите, но иначе държеше цялата линия в хватката си.

— И как изобщо ще успеем да вземем нещо от тук? — попита Толи и ритна един възлест корен, усещайки се безсилна пред дивата природа.

— Ти само гледай — каза Шай. Тя измъкна някакъв инструмент от раницата си, пръчка с дължината на ръката ѝ, която се разгъна и почти стигна ръста на Толи. Шай завъртя единия ѝ край, а от другата страна като спиците на чадър изскочиха четири къси остриета. — На това му се казва автоматичен лост и с него може да премести почти всичко.

Шай отново завъртя дръжката и ребрата се прибраха. После заби края на инструмента под една от траверсите. С още едно завъртане на дръжката пръчката взе да се тресе и дървото започна да скърца. Шай се подхлъзна назад от усилието, но след това пренесе цялата си тежест върху лоста, забивайки го все по-дълбоко в земята под траверсата. Постепенно старото дърво взе да се надига, като отърсваше от себе си пръст и растителност и огъваше релсата, която лежеше отгоре. Толи видя как ребрата постепенно се разтварят под сглобката между релсата и траверсата, разкъсвайки я постепенно, докато релсата не се освободи от своите окови.

Шай се ухили насреща ѝ.

— Нали ти казах.

— Дай и аз да опитам — предложи Толи и протегна ръка.

Шай се засмя и извади още една пръчка от раницата си.

— Ти се погрижи за другата страна, докато аз довърша тази.

Пръчката беше по-тежка, отколкото изглеждаше, затова пък управлението ѝ беше съвсем просто. Толи я разгъна и заби края под сглобката, която ѝ посочи Шай. После бавно завъртя дръжката, докато инструментът не започна да се тресе в ръцете ѝ.

Дървото започна да се отмества и тя усети съпротивата на метал и земя, която разтърси ръцете ѝ. Корените изскочиха над земята и тя усети недоволството им като далечен земен трус даже през подметките на обувките. Скърцане на метал прониза въздуха, когато релсата започна да се огъва, освобождавайки се от увивните растения и ръждивите болтове, държали я в плен в продължение на векове. Най-накрая лостът отвори ребрата си до краен предел, но релсата бе извадена едва наполовина от старите спойки. Двете с Шай сега дърпаха с всички сили лостовете, за да ги извадят от земята.

— Забавляваш ли се? — попита Шай, отривайки потта от челото си.

Толи кимна ухилена.

— Тогава стига си стояла със скръстени ръце, давай да довършим работата.

ДАВИД

Няколко часа по-късно в единия край на сечището вече се издигаше купчина старо желязо. Отне им близо час да освободят всеки отделен къс от релсата, а за да го отнесат до купчината, се събираха и шестимата. Траверсите бяха събрани в отделна купчина; все пак запасите на мъглияните не се попълваха единствено от отсечени живи дървета. Толи едва можеше да повярва какво голямо количество метал бяха събрали, буквално изтръгвайки го от хватката на дивия лес.

Тя едва не извика, когато погледна към дланите си. Бяха зачервени и груби, треперещи от умора и покрити с мехури.

— Положението изглежда доста зле — подметна Давид, надничайки през нейното рамо, докато тя продължаваше да се взира смаяна в дланите си.

— Положението наистина е доста зле — отговори тя, — но досега не го бях усетила.

Давид се разсмя.

— Тежката работа е добър начин да се разсееш. Но май е време да направиш почивка. Тъкмо се канех да проуча друг участък за набавяне на старо желязо. Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се — с благодарност се отзова тя. Само при мисълта да хване отново лоста, ръцете ѝ започваха да пулсират от болка.

Оставяйки другите от групата на сечището, те полетяха със сърфове над възлестите дървета, следвайки едва забележимата релса долу в гъсталака. Давид се придвижваше ниско под зеления балдахин, като гъвкаво избягваше клоните и оплетените в тях диви лози, сякаш отлично познаваше пътя. Толи забеляза, че и дрехите му, както и обувките, бяха изцяло ръчно изработени. В градските дрехи шевовете и бодовете се използваша само за декорация. Неговата горна дреха изглеждаше съшита от дузина парчета кожа, всичките с различна форма и размер. Нейният вид ѝ напомни за чудовището на Франкенщайн, което я отведе към друга ужасяваща мисъл.

Ами ако дрехите бяха съшити от истинска кожа, като в древните времена? Нечия кожа.

Тя потрепери. Възможно е той да носеше сега на гърба си цял куп мъртви животни. Но мъгляните не бяха варвари все пак. Освен това трябваше да признае, че дрехата му стои много добре и кожата обгръща раменете му като стар приятел. И го предпазва от ударите на вейките много по-добре, отколкото микрофибъра на униформените якета.

Давид намали скоростта, когато навлязоха в ново сечище и Толи забеляза, че са стигнали непроходима скална маса. „Това не е за вярване“, каза си тя. Железопътната линия сякаш продължаваше направо през скалата, потънала в купчина каменни отломки.

— Ръждивите много са държали на правата линия — каза Давид.
— Когато са строяли железопътни линии, никак не са обичали да заобикалят каквото и да било.

— Значи са минавали през препятствието, така ли?

Давид кимна.

— Точно така. Това някога е било тунел, прокопан право през планината. Сигурно се е срутил по някое време след голямата паника на ръждивите.

— Мислиш ли, че в този момент е имало някой... вътре? Когато се е случило това, искам да кажа.

— Най-вероятно не. Но човек никога не знае. Възможно е вътре да има и цял вагон, пълен със скелети на ръждиви.

Толи преглътна мъчително, опитвайки се да си представи какво биха открили в тунела, премазано и погребано в мрака от векове.

— Гората е много по-лесно проходима в тази част — каза Давид.
— Тук е по-лесно и да се работи. Безпокои ме само тези скални отломъци да не се срутят пак, ако се опитаме да измъкнем релсите.

— Изглеждат доста стабилни.

— Така ли мислиш? Я погледни тук — каза Давид. Той слезе от сърфа върху един от скалните блокове и сръчно се покатери до място, останало в сянка под залязващото слънце.

Толи приближи сърфа си и скочи върху скалата до Давид. Когато очите ѝ свикнаха с мрака, тя забеляза, че между скалните блокове има голямо разстояние. Давид се спусна в цепнатината и изчезна от погледа ѝ.

— Хайде, идваш ли? — разнесе се гласът му отвътре.

— Хм, нали там няма вагон, пълен със скелети на ръждиви?

— Поне досега не съм го открил. Но кой знае, днес може да ни излезе късметът.

Толи драматично извъртя очи и легна по корем. После се промъкна вътре, усещайки тежестта на заплашително надвисналата над нея скала.

Някъде отпред проблесна светлина. Видя Давид да седи в тясна ниша със запалено джобно фенерче в ръка. Тя се оттласна от скалата и се настани до него на малкия равен участък. Гигантските скали се бяха скупчили над тях.

— Значи тунелът не е срутен изцяло.

— Съвсем не. Скалата се е раздробила на отделни късове, едни по-малки, други — по-големи. — Давид насочи светлината на фенерчето надолу през цепнатината между каменните отломки. Толи се взря в мрака и различи много по-голямо свободно пространство под тях. Проблясване на метал ѝ показва къде е железопътната релса.

— Представи си само, ако можехме да слезем долу — каза Давид. — Тогава няма да ни се налага да се борим с всичките тия дървета и коренища. Релсите само нас чакат.

— Просто между тях и нас има стотици тонове скала, това е всичко.

Той кимна.

— Да, обаче си заслужава. — Той насочи светлината на фенерчето отдолу към лицето си и доби страховит вид. — Долу не е стъпвал човешки крак от стотици години.

— Страхотно. — Кожата на Толи настръхна, а очите ѝ трескаво започнаха да оглеждат тъмните пукнатини наоколо.

Може тук от дълго време да не са стъпвали хора, затова пък на много други създания им харесваше да живеят в студени и тъмни пещери.

— Като се замисля — продължаваше Давид, — цялата тая грамада може да падне наведнъж, ако преместим подходящия камък.

— Стига да не е погрешният камък, който ще срути всичко върху нас и ще ни смаже.

Давид се разсмя и насочи лъча на фенерчето към нейното лице.

— Помислих си, че точно това ще кажеш.

Толи се взираше в мрака пред себе си, опитвайки се да отгатне изражението му.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждам, че все още се съпротивляваш срещу всичко това.

— Да се съпротивлявам? Срещу всичко?

— Че си тук, в Мъглата. Изобщо не си сигурна, че го искаш.

Кожата на Толи отново настръхна, но този път не заради мисълта за змии, прилепи и скелети на отдавна умрели ръждиви. Сега се питаше дали Давид не се беше досетил някак, че тя е шпионин.

— Така е, мисля, че още не съм сигурна — отговори спокойно тя.

Улови проблясване на отразена светлина в очите на Давид, когато той кимна.

— Това е добре. Значи го приемаш съвсем сериозно. Много деца дойдоха тук с намерението само да играят и да се забавляват.

— И за минута не съм си помисляла такова нещо — тихо каза тя.

— И аз мисля така. Това не е просто поредният номер за теб, както е за повечето бегълци. Даже Шай, която е напълно убедена, че операцията е нещо погрешно, все още не си дава сметка колко сериозно нещо е Мъглата.

Толи замълча.

След дълго мълчание в мрака Давид продължи:

— Тук навън е опасно. Градовете са като тези скални отломъци. Може и да изглеждат стабилни, но ако преместиш само едно камъче, всичко може да се стовари върху теб.

— Мисля, че те разбирам — каза Толи. В деня, когато отложиха операцията ѝ, тя почувства как огромната тежест на града се стоварва върху нейните рамене и успя да разбере от първа ръка до каква степен места като Мъглата заплашват хора като д-р Кейбъл. — Но аз наистина не схващам защо онези толкова са се загрижили за вас.

— Това е дълга история. Но част от нея е...

Толи изчака малко, преди да попита:

— Какво?

— Ами, това е тайна. Обикновено не я казвам на хората, преди да са прекарвали известно време с нас. Поне няколко години. Но ти ми приличаш на човек... достатъчно сериозен, за да може да го понесе.

— Можеш да ми се довериш — прошепна Толи и миг след това се запита защо го каза. Та тя беше шпионин, внедрена сред тях. Беше последният човек, на когото Давид можеше да има доверие.

— Дано да е така, Толи — каза той и протегна ръка към нея. — Пипни дланите ми.

Тя пое ръката му и прокара пръсти по неговата длан. Беше груба като дървото на масите в трапезарията, а около палеца имаше мазоли и грапавини, подобно на напукана от времето кожа. Не беше чудно, че е способен да работи неуморно по цял ден, без да се оплаче.

— Леле! Колко време е необходимо, за да се сдобиеш с такива мазоли?

— Около осемнайсет години.

— Около... — Тя млъкна в недоумение, после сравни загрубялата и твърда кожа на неговата длан със собствената си мека и покрита с мехури плът. Толи можеше да разпознае в неговата ръка последиците от изтощителната работа, които сама усети този следобед, само че умножени по един живот време. — Но как така?

— Аз не съм беглец, Толи.

— Не те разбирам.

— Моите родители бяха бегълци, не и аз.

— О! — Тя се почувства ужасно глупава, но това наистина никога не ѝ беше хрумвало. Щом като можеш да живееш в Мъглата, значи можеш и да отглеждаш децата си на това място. Само дето още не беше видяла никакви деца наоколо. Пък и целият този бивак изглеждаше толкова беден и оскъден, като временно убежище. Все едно да родиш дете по време на излет. — Как са успели? Без помощта на лекари, искам да кажа.

— Те самите са лекари.

— Аха. Но... Я чакай! Лекари ли каза? Тогава на каква възраст са били, когато са избягали?

— Достатъчно зрели. И не са били грозни. Мисля, че на това му казват красив от втора степен.

— Ясно. — Новите красиви можеха да работят или учат, стига да искат, но малцина от тях се отнасяха сериозно към заниманията си, докато не станат красиви от втора степен. — Един момент, какво искаш да кажеш с това, че родителите ти не са били грозни?

— Не са били, но сега вече са.

Толи се опита да проумее последните му думи.

— Да не казваш, че не са преминали през третата операция? И че все още изглеждат от втора степен, въпреки че са трошливи?

— Не, Толи, нали ти казах — те са лекари.

Мисълта я порази като мълния. Това беше още по-смайващо от отсечените дървета или жестоките красиви; и също толкова съкрушително, както когато Перис си тръгна.

— Те са възстановили промененото от операцията.

— Да.

— Нарязали са се един друг?! Тук, в тая дивотия? За да станат пак... — Гърлото ѝ се сви при тази дума, сякаш тя щеше да я задави.

— Не. Не са използвали хирургическа намеса.

Толи внезапно се усети така, сякаш мрачната пещера се сгромолясва отгоре ѝ и въздухът излиза от смазаните ѝ гърди. Наложил си с усилие на волята да продължи да диша.

Давид си дръпнал ръката и с частица от парализираното си от ужас съзнание тя си даде сметка, че през цялото време я беше държала.

— Не трябваше да ти го казвам.

— Напротив, Давид. Аз съжалявам. Не биваше да допускам да се хипервентилирам.

— Вината е моя. Ти току-що пристигна, а аз ти наговорих всичко това.

— Нали аз те помолих... — Тя трудно се насили да каже това — ... да ми се довериш. Да ми разкажеш всичко. Наистина го приемам много сериозно. — Поне това последното беше истина.

— Така е, Толи, но може би засега това е достатъчно. Трябва да се връщаме.

Той се обърна и се закатери обратно по посока на слънчевата светлина.

Докато го следваше, Толи размишляваше над онова, което Давид беше казал за скалните блокове. Колкото и огромни да бяха, те можеха да се срутят, ако поместиш неправилния камък. И да те смажат.

Тя усещаше как медальонът се люлее на врата ѝ, упорито напомняйки за себе си. Д-р Кейбъл сигурно вече ставаше нетърпелива в очакване на сигнала. Но разкритията на Давид направиха всичко много сложно и объркано. Тя вече знаеше, че Мъглата не е просто скривалище на избрани бегълци. Това беше истинско селище, град със свои собствени закони. Ако сега Толи активираше медальона, това нямаше да означава само край на голямото приключение на Шай. Давид щеше да остане без дом, целият му живот щеше да е унищожен.

Толи почувства смазваща тежест върху раменете си, сякаш носеше планината на гръб и продължи да се бори за всяка глътка въздух, дори когато излезе на слънце.

СЪРДЕЧНИ ТРЕПЕТИ

По време на вечерята същия ден Толи разказа на насядалите около огъня как се беше скрила в реката при първата поява на хеликоптера с рейнджърите. И отново видя ококорените от почуда очи наоколо. По всичко личеше, че нейното пътуване до Мъглата беше едно от най-вълнуващите в историята на селището.

— Представете си само — аз съм гола и съм се потопила цялата във водата, а машината на ръждивите унищожавя моя бивак.

— Те защо не са кацнали? — попита Астрикс. — Не забелязаха ли нещата ти на брега?

— Мислех, че са ги видели.

— Рейнджърите вземат бегълци само от ливадите с орхидеи — обясни Давид. — Това е мястото за среща, което сме им посочили и за което бегълците знаят. Те не могат да приберат всеки, който им се изпречи, защото така неволно ще докарат шпионин при нас.

— Предполагам, че точно това не бихте искали — тихо се обади Толи.

— Все пак може да са по-внимателни с тези хеликоптери — каза Шай. — Един ден ще накълцат някой на парчета.

— На мен ли го казваш. Вихрушката от перката им едва не ми издуха сърфа — каза Толи. Освен това вдигна от земята спалния ми чувал и го запрати право във витлото. Стана на парчета. — Достави й удоволствие да види изумлението по лицата на слушателите си.

— Тогава къде спеше? — попита Крой.

— Не беше чак толкова лошо. Беше само за... — Толи спря точно навреме. В действителност прекара само една нощ без спален чувал, но в официалната версия беше живяла четири дни на поляните с орхидеи. — Беше доста топло.

— Тогава е най-добре да си вземеш нов чувал, преди да е станало време за лягане — каза Давид. — Тук е много по-студено, отколкото в полето с плевелите.

— Ще я заведа до търговския пункт — каза Шай. — Това е нашето място за обмяна на стоки, Толи. В случай че вземеш нещо,

трябва да оставиш друго вместо заплащане.

Толи се размърда смутено на мястото си. Тя все още не можеше да свикне с мисълта, че тук за всяко нещо се плаща.

— Единственото, което имам, е СпагБол — каза тя.

Шай се усмихна.

— Това е отлично средство за размяна. Тук не можем да правим дехидратирана храна, освен сушени плодове, а да си на път с обикновена храна си е жива мъка. Затова СпагБол е като чисто злато.

След вечеря Шай я заведе до голяма барака близо до центъра на селището. Рафтовете вътре бяха пълни с неща, произведени в Мъглата, с изключение на един-два предмета, донесени от различни градове. Повечето градски вещи бяха износени и захабени, поправяни неведнъж, затова пък ръчно изработените стоки очароваха Толи. Тя прокара все още незаздравелите си пръсти по глинените гърнета, дървените сечива, смаяна, че всяко едно от тях има различна структура и тежест. Всичко тук изглеждаше толкова тежко и... внушително.

Един възрастен грозен държеше това място, но не изглеждаше толкова страшен като Шефа. Той извади всякакви вълнени завивки, одеяла и няколко сребристи спални чувала. Одеядата, шаловите и ръкавиците бяха красиви, боядисани в пастелни тонове и с прости шарки, но Шай настоя Толи да си вземе един от градските спални чували.

— По-леки са и лесно се сгъват. Много по-удобни са за експедиции.

— Естествено — каза Толи, опитвайки да се засмее. — Този ще свърши работа.

Тя размени дванайсет пакета СпагБол срещу спалния чувал, даде още шест за един ръчно плетен пуловер и остана с осем пакета. Не можеше да повярва, че пуловерът, кафяв с бледочервени райета и зелени точки, струва два пъти по-евтино от спалния чувал, който беше протрит и с кръпки.

— Имаш късмет, че не си загубила пречиствателя — каза Шай, докато се връщаха обратно. — Такова нещо е невъзможно дори да купиш тук.

Толи ококори очи.

— А какво става, когато се развалят?

— Ами тук казват, че водата от потоците може да се пие и без да се пречиства.

— Ти се шегуваш.

— Хич. Много от по-възрастните мъгляни го правят — отговори Шай. — И даже да имат пречиствател, не ги е грижа за него.

— Пфу!

Шай се изкиска.

— Да бе, без майтап. Но ти винаги можеш да използваш моя.

Толи сложи ръка на рамото на Шай.

— Същото важи и за моя.

Шай забави крачка.

— Толи...

— Какво?

— Ти се канеше да ми кажеш нещо в библиотеката, преди Шефа да ти се развика.

Стомахът на Толи се сви. Тя се дръпна назад и ръката ѝ инстинктивно посегна към медальона на врата ѝ.

— Аха — каза Шай. — Явно става дума за колието.

Толи кимна, но не знаеше как да започне. Тя все още не беше активирала медальона, а след разговора с Давид вече се съмняваше, че е способна да го направи. Може би ако се върне след месец в града, прегладняла и с празни ръце, д-р Кейбъл щеше да се смили над нея.

Но какво ще стане, ако жестоката жена спази своята закана и Толи не получи операция до края на живота си? След двайсет и няколко години тя вече ще е сбръчкана и отпусната, грозна като Шефа, отхвърлена от останалите. Ако остане в Мъглата, цял живот ще спи в стари спални чували и с ужас ще очаква деня, когато нейният пречиствател ще спре да работи.

Така се беше уморила да лъже всички.

— Не съм ти казала всичко — започна тя.

— Знам. Но май започвам да се досещам.

Толи погледна приятелката си, страхувайки се да продължи.

— Искам да кажа, че е съвсем очевидно, нали така? Ти си разстроена, че не спази обещанието си към мен. Не си запазила тайната за Мъглата.

Толи зяпна насреща ѝ.

Шай се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Колкото повече е наближавал рожденият ти ден, толкова повече ти се е искало да избягаш. Но през това време си срещнала някого. Някой важен за теб. Същият, който ти е дал това колие. И ти си нарушила обещанието, което ми даде. Казала си му къде отиваш.

— Нещо такова — едва отрони Толи.

Шай се изкиска.

— Знаех си. Затова си толкова нервна през цялото време. Искаш да си с нас, но в същото време те тегли и на друго място. За да си с някой друг. А преди да избягаш, си оставила указания, копие от моята бележка, в случай че твоят любим пожелае да дойде тук. Права ли съм, или да?

Толи прехапа устни. Лицето на Шай сияеше на лунната светлина, тя очевидно беше страшно доволна от себе си, че е разгадала голямата тайна на Толи.

— Така е, донякъде си права.

— О, Толи! — Шай я прегърна през раменете. — Не разбираш ли, че всичко е наред? Нали и аз направих същото.

Толи се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Не биваше да казвам на никого, че идвам тук. Давид ме накара да обеща, че дори ти няма да знаеш.

— Защо?

Шай тръсна глава.

— Не те познаваше и не беше сигурен, че може да ти се довери. Обикновено бягствата се правят заедно със стари приятели, с които имате много общи спомени и сте правили заедно номера години наред. А аз те познавах едва от началото на лятото. И не бях ти говорила за Мъглата до деня преди да замина. Не посмях от страх, че ще ми откажеш.

— Значи не е трябвало да ми казваш, така ли?

— За нищо на света. Затова, когато се появи, всички станаха доста нервни. Не бяха сигурни дали могат да ти се доверят. Даже Давид взе да откача.

— Съжалявам, Шай.

— Вината не е твоя! — Шай разтърси енергично глава. — Аз съм виновна. Аз прецаках работата. И какво от това. Сега, когато те опознах, всички са съгласни, че наистина си страхотна.

— Аха — тихо каза Толи. — Много мило от тяхна страна.

Искаше ѝ се да беше активирала медальона още в мига, когато пристигна. Само след един ден в Мъглата тя започна да си дава сметка, че няма да предаде само мечтата на Шай. Животът на стотици хора беше свързан с Мъглата.

— А аз съм сигурна, че и твоят човек ще е страхотен — продължи Шай. — Нямам търпение да се съберем всички заедно.

— Не съм сигурна... че това някога ще стане. — Трябваше да има някакъв начин да се измъкне от тази ситуация. Дали ако отиде в някой друг град... Или се върне при рейнджърите и им каже, че се наема доброволец, стига да я направят красива. Но тя не знаеше нищо за техния град, освен едно — че не познава никого там.

Шай вдиша рамене.

— Може и така да е. Аз също не бях съвсем сигурна, че ще дойдеш. — Тя стисна ръката на Толи. — Затова пък съм страшно доволна, че си тук.

Толи се насили да се усмихне.

— Въпреки че ти навлякох неприятности ли?

— Голяма работа! Според мен всички тук са малко нещо параноици. През цялото време са заети да измислят маскировка за селището, така че да не го забележат сателитите; вземат мерки да не прихванат и телефонните разговори. А всички тия предпазни мерки с бегълците са излишни. Даже опасни. Помисли само — ако не беше достатъчно умна да разгадаеш насоките в бележката ми, сега да си на половината път към Аляска!

— Знам ли, Шай. Сигурно знаят какво правят. Градските власти са безкомпромисни.

Шай се разсмя.

— Не ми казвай, че и ти вярваш в съществуването на „Извънредни ситуации“.

— Аз... — Толи затвори очи. — Просто казвам, че мъгляните наистина трябва да внимават.

— Добре, де, така е. Не казвам, че трябва да шумим и да привличаме вниманието. Но защо хора като мен и теб, които искат да живеят по различен начин, да не могат да дойдат тук? Никой няма правото да ни задължава да ставаме красиви, нали така?

— Може би се тревожат за нас, защото сме още деца.

— Ето това е проблемът на градовете, Толи. Всички там са деца, обгрижвани, зависими и красиви. Точно както ни учат в училище: големите очи означават уязвимост. Но нали ти сама ми каза, че един ден човек все пак трябва да порасне.

Толи кимна.

— Разбирам какво искаш да кажеш — грозните тук са много по-зрели. По лицата им си личи.

Шай дръпна Толи да спре и се втренчи в лицето ѝ за миг.

— Чувстваш се виновна, нали?

Толи отвърна на погледа ѝ, но не можа да проговори. Внезапно се почувства като гола в студения нощен въздух, сякаш Шай можеше да прозре лъжите ѝ.

— Какво? — едва успя да произнесе тя.

— Виновна. И то не само защото си казала на още някого за Мъглата, а защото има опасност и онези да дойдат дотук. Сега, когато видя Мъглата, вече не си сигурна, че това ще е за наше добро. — Шай въздъхна. — Знам, че на пръв поглед тук нищо не е както трябва, пък и се иска много здрава работа. Но мисля, че един ден и на теб ще ти хареса.

Толи сведе поглед, чувствайки как в очите ѝ напират сълзи.

— Не е това. Е, може и донякъде да си права. Просто не знам дали ще мога... — Гърлото ѝ се стегна и тя не успя да продължи. Ако произнесе само още една дума, трябва да признае цялата истина на Шай: че е шпионин, предател, изпратен тук, за да разруши всичко.

И че Шай е била глупачката, която ѝ е показала пътя.

— Ей, всичко е наред! — Шай взе Толи в прегръдките си и нежно я залюля, когато тя се разплака. — Извинявай. Нямах намерение да ти стоваря всичко това наведнъж. Но усещам, че между нас не е същото, откакто си дошла. Имам чувството, че даже не искаш да ме погледнеш.

— Трябва да ти разкажа всичко.

— Шшт! — Толи почувства пръстите на Шай, които галеха косата ѝ. — Радвам се, че си тук.

Толи остави сълзите да текат свободно и зарови лице в грубия вълнен ръкав на новия си пуловер, търсейки закрила в топлата прегръдка на Шай и в същото време изгаряйки от вина при всеки жест на внимание от нейна страна.

Една част от Толи беше доволна, че е дошла тук и е видяла всичко това. Можеше да прекара целия си живот в града и изобщо да не разбере за този различен свят. Другата ѝ половина обаче продължаваше да съжاليا, че не е активирала медальона още с идването си в Мъглата. Така всичко щеше да е много по-лесно.

Но вече няма връщане назад. Трябваше да избира дали да предаде хората от Мъглата, или не, осъзнавайки какво ще причини това на Шай, на Давид, на всички останали.

— Всичко е наред, Толи — прошепна Шай. — Всичко с теб ще бъде наред.

ПОДОЗРЕНИЯ

С течение на времето Толи влезе в ритъма на Мъглата.

Имаше нещо успокоително в изтощителната физическа работа. През целия си живот Толи беше страдала от безсъние, прекарвайки будна по цели нощи, докато обмисляше реални и въображаеми аргументи срещу нещата, които искаше да промени. Но тук, в Мъглата, съзнанието ѝ се изключваше в мига, в който главата ѝ докосне възглавницата, която дори не беше възглавница, а новият ѝ пуловер, натъпкан в памучна калъфка.

Толи все още не знаеше колко дълго ще остане. Все още не беше взела решение дали да активира медальона, но знаеше, че ако непрекъснато мисли за това, накрая ще полудее. Ето защо реши да освободи съзнанието си от този въпрос. Един ден ще се събуди и ще си даде сметка, че не може да прекара целия си живот като грозна, независимо какво ще ѝ коства това и дали ще нарани някого с решението си... Но засега д-р Кейбъл можеше да почака.

В Мъглата не беше никак трудно да забрави проблемите си. Животът тук се оказа много по-интензивен от този в града. Къпеше се в толкова студена река, че всеки път скачаше с вик в нея; храната, която взимаше направо от огъня, беше толкова гореща, че на езика ѝ излизаха мехури, което в града никога не можеше да ѝ се случи. Освен това ѝ липсват шампоанът, който не лъти на очите, тоалетната (за свой ужас вече знаеше какво е „отходно място“), но най-вече усещаше липсата на медицински спрей. Независимо от мехурите по ръцете обаче, сега Толи се чувстваше по-силна от всякога. Вече можеше цял ден да се труди здравата на железопътната линия, а после да се състезава с Шай и Давид, сърфирайки обратно към селището с раница на гърба, която е така натъпкана със старо желязо, че допреди месец дори не би си помислила да я вдигне! От Давид се научи как да си кърпи дрехите с игла и конец, как да различава влечугите от тяхната плячка и даже как се чисти риба, което се оказа не толкова неприятно, колкото да я режеш в часовете по биология.

Красотата на Мъглата също проясни ума ѝ от тревогите. Всеки нов ден променяше планината, небето и долината, като ги правеше завладяващи по един съвсем нов и различен начин. Поне природата не се нуждаеше от операция, за да стане красива. Тя просто си беше такава.

Един ден на път към железопътната линия Давид приближи сърфа си до нейния. Летя мълчаливо така известно време, вземайки познатите завои с присъщата си грация. Преди две седмици тя беше разбрала, че дрехата му наистина е направена от животински кожи, от кожата на мъртви животни, но постепенно свикна с тази мисъл. Мъгляните ловуваха, но постъпваха като рейнджърите, убивайки само онези видове, които не бяха естествена популация в тази част на света, или пък не подлежаха на контрол благодарение намесата на ръждивите. Дрехата сигурно би изглеждала нелепо върху всеки друг заради произволно подбраните парчета. Но тя по странен начин отиваше на Давид, сякаш животът му сред дивата природа го беше превърнал в част от нейната фауна и дивите животни му бяха дарили кожата си за дреха. И сигурно не беше чак толкова лошо, че сам си я е ушил.

Той внезапно проговори.

— Имам подарък за теб.

— Подарък ли? Наистина?

Толи вече беше научила, че тук, в Мъглата, нищо не губи стойността си с времето. Нито една вещь не се изхвърля или изоставя, независимо дали е стара или счупена. Всичко се поправяше, ремонтираше и рециклираше и ако някой от мъгляните вече не можеше да го използва, то се продаваше на друг. Малко бяха нещата, с които мъгляните се разделяха с лека ръка.

— Да, наистина. — Давид се приближи още повече и ѝ подаде малко пакетче.

Тя го разгъна, следвайки познатия път над потока почти без да гледа. Вътре имаше чифт ръкавици, ръчно направени от светлокафява гладка кожа.

Тя пхна в джоба си ярката градска опаковъчна хартия, после надяна ръкавиците на изранените си ръце.

— Благодаря ти! Идеални са!

Той кимна.

— Направих ги, когато бях горе-долу на твоите години. Сега обаче са ми малко тесни.

Толи се усмихна и ѝ се прищя да го прегърне. Когато и двамата разпериха ръце, за да вземат един остър завой, тя стисна за секунда неговата.

Щом ги сложи, Толи установи, че ръкавиците са меки и еластични, а кожата по дланите е износена от дългогодишна употреба. Белите линии на пръстите сочеха къде точно са се падали фалангите на Давид.

— Прекрасни са!

— Хайде, стига — каза Давид. — Не е като да са вълшебни.

— Така е, но в тях има... нещо. — История, внезапно прозря Толи. В града тя притежаваше много неща, на практика всичко, което пожелаеше, идваше от стената. Но градските вещи бяха за еднократна употреба, лесно заменими, също толкова лесни за комбиниране, както бяха тениската, самото и полата от униформата на общежитието. Тук, в Мъглата, вещите остаряваха и разказваха своята история чрез драскотините, петната и протритите места по тях.

Давид се засмя тихичко, увеличи скоростта и настигна сърфа на Шай в началото на групата.

Когато стигнаха железопътната линия, Давид обяви, че този ден ще работят на по-голям участък с вибротриони, за да си разчистят път през гъстата растителност, покрила металните релси.

— Ами дърветата? — попита Крой.

— Какво за дърветата?

— Тях да сечем ли? — запита Толи.

Давид сви рамене.

— Шубраци като тези не стават за нищо, но въпреки това няма да ги оставим неизползвани. Ще ги отнесем в Мъглата за подпалки на огъня.

— За огъня? — повтори Толи. Обикновено мъгляните сечаха дървета само в долината, не и в другите части на планината. Дърветата растяха тук от десетилетия, а Давид искаше да ги използва, само за да си приготви храна! Тя погледна към Шай за подкрепа, но приятелката ѝ благоразумно запази неутралитет. Вероятно беше съгласна с Толи, но не искаше да спори пред всички с Давид за това как да ръководи собствения си проект.

— Точно така, за огъня — отговори той. — А когато отнесем релсите, пак ще залесим. Този път обаче ще засадим редици с полезни дървета на мястото на железопътната линия.

Останалите петима го гледаха мълчаливо. Той развъртя триона в ръце, нетърпелив да започне работа, но си даваше сметка, че все още няма пълната им подкрепа.

— Ти и сам знаеш, Давид — обади се Крой, — че тези дървета не са безполезни. Те предпазват по-ниските храсти от слънцето, което на свой ред пази почвата от ерозия.

— Добре, де, ти печелиш. Вместо да засаждаме полезни видове дървета, ще оставим леса да се върне в старите си владения.

— Но трябва ли да обезлесяваме преди това? — попита Астрикс.

Давид бавно си пое въздух. „Обезлесяване“ беше дума от речника на ръждивите, онова, което те бяха причинили на старите лесове: изсичане на дърветата, избиване на всяко живо същество в горите и превръщането на цели държави в пасища за добитъка. Цели джунгли били унищожени, а милиони дървесни и животински видове изгубени заради стадо тревопасни крави, широко разпространен вид, от който се правели евтини хамбургери.

— Вижте какво, ние не обезлесяваме. Единствената ни задача е да разчистим боклука, който ръждивите са оставили след себе си — отговори Давид. — Просто се налага да направим малка операция, за да си свършим работата.

— Можем да разчистим само около дърветата — каза Толи. — Важното е да се доберем до релсите. Точно както ти каза — малка операция.

— Добре, чудесно. — Той се засмя. — Нека видим какво ще мислиш за тези дървета, когато ти се наложи да изкорениш няколко от земята.

Той беше прав.

Вибротрионът разчистваше с лекота гъстите увивни растения, минаваше през храсталака като гребен през мокра коса и режеше метала като меко масло, когато случаен замах насочеше по погрешка острието към релсата. Но щом попаднеше на възлестите коренища и оплетените клони на шубраците, тогава нещата се променяха.

Толи се намръщи, когато трионът за пореден път попадна на твърдото стебло, пръскайки в лицето ѝ остри дървени стърготини, а

тихото му жужене се превърна в остър писък. Трябваша й доста усилия, докато отреже старото дърво. Оставаше още малко работа, докато разчисти просека до релсите.

— Добре върви. Почти успя, Толи.

Тя забеляза, че Крой стои на благоразумно разстояние от нея, готов да отскочи, ако тя изпусне триона. Сега вече й беше ясно защо Давид искаше да нареже тези дървета за подпалки. Щеше да е много по-лесно, отколкото да си проправят път през гъсталака от корени и клони, опитвайки се да овладеят вибротрионите, за да не излизат от границите на точно определената просека.

— Глупави дървета — помърмори Толи, стискайки зъби, докато забиваше отново острието в стеблото.

Върхът на триона най-накрая успя да се забие в дървото и зави пронизително, навлизайки все по-дълбоко в клона. Когато го отрязва, за миг се оказа на свобода, преди да се забие с фучене и пронизителен писък в земята отдолу.

— Еха! — Толи отстъпи назад, вдигна предпазните очила и изключи триона.

Крой пристъпи напред и отмести отрязания клон от пътеката.

— Идеален хирургически разрез, докторе — каза той.

— Май започвам да се справям с тая работа — отговори Толи, отривайки чело.

Беше почти обед и слънцето немилостиво напичаше сечището. Тя смъкна пуловера си, почувствала едва сега, че утринният мраз отдавна си е отишъл.

— Беше прав, че тези дървета пазят сянка.

— Ти го казваш — отговори Крой. — Хубав пуловер, между другото.

Тя се усмихна. Заедно с ръкавиците това беше най-ценният й трофей.

— Благодаря.

— Колко ти струваше?

— Шест пакета СпагБол.

— Малко скъпичко, но пък е хубав. — Крой срещна погледа й. — Толи, помниш ли първия си ден, когато почти грабнах раницата ти? Нямах намерение да ти заграбвам нещата. Не и без да ти предлага

нещо в замяна. Просто много се изненадах, когато ми каза, че мога да прибера всичко.

— Всичко е наред, не се безпокой — каза тя. Сега, когато работеше заедно с Крой, той й се виждаше доста приятно момче. Предпочиташе да е в екип с Давид или Шай, но днес те двамата работеха заедно. А и беше крайно време да опознае по-добре някой от останалите мъгляни.

— Надавам се, вече имаш и нов спален чувал.

— Аха, дванайсет пакета СпагБол.

— Сигурно вече не ти е останало с какво да пазаруваш. Тя кимна.

— Имам само осем.

— Не е зле. Бас ловя, че на път за насам не си осъзнавала как всеки ден изяждаш бъдещото си богатство.

Толи се засмя. Двамата се наведоха под окастреното дърво и започнаха да дърпат с ръце корените на пълзящите растения, увити около релсите.

— Ако знаех, че пакетите суха храна са толкова ценни, не бих изяла много от тях, независимо дали умирам от глад, или не. СпагБол даже не ми харесват вече. Най-зле беше, когато трябваше да ги ям на закуска.

— На мен пък ми звучи много вкусно — изкиска се Крой.

— Тук изглежда ли ти вече разчистено?

— Определено. Хайде да минаваме на следващия участък.

— И тя му подаде триона.

Крой най-напред приключи с лесната част, атакувайки храстите с бръмчащия трион.

— И въпреки всичко, Толи, в тази работа има нещо, което не ми е ясно.

— Какво е то?

Трионът стигна метал и посипа наоколо огнени искри.

— Когато дойде тук, ти каза, че си тръгнала от града с храна за две седмици.

— Тъхъ.

— Ако пътуването ти е отнело девет дни, трябва да ти е останала храна за пет дни. Някъде около петнайсет пакета общо. Но си

спомням, че когато погледнах в раницата ти тогава, си казах: „Тук сигурно има тонове храна!“.

Толи преглътна, стараяйки се да не издава чувствата си.

— Излиза, че съм бил прав. Дванайсет плюс шест плюс осем е... двайсет и шест!

— Аха.

Той кимна, обработвайки внимателно с триона един нисък клон.

— Така излиза. Значи си напуснала града преди рождения си ден, прав ли съм?

Толи трескаво размишляваше.

— Сигурно. Но предполагам, че не всеки път съм яла по три пъти на ден, Крой. Както вече казах, още в началото ми писна от СпагБол.

— Оказва се, че изобщо не си яла много за толкова дълго пътуване.

Толи усилено пресмяташе наум, за да прецени каква би трябвало да е правилната бройка пакети суха храна. Припомни си какво ѝ беше казала Шай първата вечер — че някои мъгляни са доста подозрителни към нея, опасявайки се да не е шпионин. Толи си мислеше, че вече са я приели за своя. Очевидно не беше така.

Пое дълбоко въздух и овладя гласа си, за да не издаде, че я е страх.

— Виж какво, Крой, нека ти издам една тайна.

— Каква?

— Най-вероятно съм тръгнала от града с повече храна, отколкото би ми трябвала за две седмици. Всъщност никога не съм броила пакетите.

— Но нали все казваше...

— Да, сигурно съм преувеличила малко, за да изглежда пътуването ми по-възнуващо. Все едно е имало риск да остана без храна, преди рейнджърите да ме открият. Но ти си прав, винаги съм имала в изобилие какво да ям.

— Ясно. — Той вдигна очи към нея леко усмихнат. — И аз така си помислих. Историята ти за пътуването изглеждаше малко... прекалено интересна, за да е истинска.

— Но повечето от това, което разказах...

— Естествено. — Трионът изрева за последно и спря. — Сигурен съм, че по-голямата част от разказа ти е истина. Въпросът е колко голяма е тази част.

Толи срещна пронизващия му поглед, премисляйки усилено какво да каже. Това бяха само няколко пакета храна повече, което едва ли доказваше, че е шпионин. Просто трябваше да приеме със смях думите му. Но фактът, че той беше абсолютно прав, не й позволяваше да каже каквото и да е.

— Искаш ли да ме заместиш малко с триона — меко предложи той. — Разчистването тук е тежка работа.

Тъй като днес беше ден за разчистване и не трябваше да носят събрания метал по пладне, те бяха взели обедата със себе си: картофена супа и хляб със солени маслини в него. Толи се зарадва, когато видя, че Шай се отделя с храната си от останалите и тръгва към гъстия храсталак в края на гората. Тя я последва и се настани до приятелката си в пъстрата сянка на клоните.

— Трябва да говоря с теб, Шай.

Шай въздъхна тихо без да я поглежда и разкъса хляба си на парчета.

— Така и предполагам.

— О! Той и с теб ли говори?

Шай поклати глава.

— Не е нужно да казва каквото и да било.

Толи се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, че всичко е повече от очевидно. Още откакто дойде тук. Трябваше да се досетя още тогава.

— Аз никога... — започна Толи, но гласът ѝ изневери. — Какво намекаваш, че Крой е прав, така ли?

Шай въздъхна.

— Казвам просто, че... — Тя замълча и се обърна към Толи. — Крой ли? Какво общо има пък Крой?

— Двамата с него разговаряхме преди обед, той забеляза новия ми пуловер и ме попита дали съм си намерила спален чувал. После изчисли, че ако съм пътувала дотук девет дни, са ми останали повече пакети СпагБол от очакваното.

— Имаш повече от очакваното какво? — Изражението на Шай показваше пълното ѝ объркване. — За какво говориш, по дяволите?

— Не помниш ли, че когато дойдох тук, казах на всички... — И Толи пак повтори всичко, забелязвайки за първи път очите на Шай. Бяха зачервени, сякаш не е спала. — Я чакай малко, ти за какво мислеше, че говоря?

Шай протегна ръка с разперени пръсти.

— За това.

— Кое?

— Покажи си дланта.

Толи разпери пръсти като нея.

— Същият размер — каза Шай. После обърна ръце с дланите нагоре. — Същите мехури и мазоли.

Толи погледна надолу и примигна. Ръцете на Шай бяха в още по-окаяно състояние от нейните, зачервени и напукани, покрити с незараснали рани от спуканите мехури. Шай винаги работеше най-много, хвърляйки се първа на най-тежката работа.

Толи посегна към ръкавиците, затъкнати в колана ѝ.

— Шай, сигурна съм, че Давид не е искал да...

— Напротив. Хората в Мъглата много дълго и внимателно обмислят подаръците си.

Толи прехапа устни. Вярно беше. Тя измъкна ръкавиците от колана.

— Ти трябва да ги вземеш.

— Аз... не ги... искам.

Толи се облегна назад, смаяна. Първо Крой, сега и това.

— Да, предполагам, че не ги искаш. — Тя пусна ръкавиците. — Но не трябваше ли най-напред да говориш с Давид, преди да откачаш?

Шай загриза нокътя си, клатейки глава.

— Той вече не говори с мен като преди. Не и откакто ти си тук. Не и за важните неща. Имал много работа, така каза.

— О! — Толи стисна зъби. — Аз никога... Харесвам Давид, но...

— Вината не е твоя, разбра ли? Знам това. — Шай протегна ръка и леко залюля сърцето на медальона около врата на Толи. — Пък и твоят мистериозен приятел може да се появи и всичко това вече няма да има никакво значение.

Толи кимна. Съвсем вярно, пристигнат ли извънредните, романтичните трепети на Шай ще са последна грижа.

— Говорила ли си за това с Давид? Май си заслужава да го обсъдите.

— Не, не съм.

— Защо?

— Просто не е имало подходящ случай.

Шай сви устни.

— Просто така е по-удобно.

Толи изпъшка.

— Но, Шай, ти сама го каза: аз не трябваше да издавам местоположението на Мъглата. Наистина се чувствам ужасно, че го направих. Но няма да се оплаквам и да привличам вниманието.

— Да, с изключение на това нещо около врата ти. Но и то не е от особена полза, след като Давид не му е обърнал внимание.

Толи въздъхна.

— Може пък и да не му пука, защото всичко това е само в твоето... — Тя не успя да довърши. Не, това не беше плод на въображението на Шай; тя чак сега го разбра, а и го почувства. Когато Давид ѝ показа срутения тунел на железопътната линия и сподели тайната за своите родители, той ѝ се довери, въпреки че не трябваше да го прави. А сега и този подарък. В такъв случай дали Шай само си въобразяваше?

Някъде дълбоко в подсъзнанието си Толи се надяваше да не е така.

Накрая си пое дълбоко дъх, прогонвайки тази мисъл.

— Шай, кажи ми какво искаш да направя.

— Просто му кажи.

— Какво да му кажа?

— Причината да носиш това сърце. Кажи му за твоя загадъчен приятел.

Твърде късно е — Толи почувства, че точно това казва изразът на лицето ѝ.

Шай кимна.

— Не искаш да му го кажеш, нали? Повече от ясно е.

— Напротив, ще го направя. Честно.

— Сигурна ли си? — Шай се извърна, потопа залък хляб в супата си и лакомо го ухапа.

— Сигурна съм. — Толи докосна рамото на приятелката си и вместо да се отдръпне, Шай се обърна към нея, а лицето ѝ светеше обнадеждено.

Толи преглътна мъчително.

— Ще му разкажа всичко, обещавам.

ХРАБРОСТ

Същата вечер тя яде сама.

Сега, след като цял ден беше кастрила дървета със собствените си ръце, дървената маса в трапезарията вече не я ужасяваше. Грапавата повърхност на дървото вдъхваше доверие със солидния си вид, а беше по-лесно да следи извивките на дървесните кръгове, отколкото да мисли.

Този ден Толи за първи път си даде сметка колко еднообразна е храната. Пак хляб и пак задушено. Преди два дни Шай ѝ беше обяснила, че тлъстото месо е от заек. Не соев продукт, какъвто беше дехидратираното месо в СпагБол, а истинско животно от претъпканата кошара в края на Мъглата. Мисълта как убиват, одират и готвят зайците напълно отговаряше на настроението ѝ. Както и всичко този ден, вкусът на храната беше брутален, животински и обсебващ.

Шай не ѝ продума цял следобед и Толи не знаеше какво да каже на Крой, затова двамата работиха мълчаливо до края на деня. Медальонът на д-р Кейбъл сякаш ставаше все по-тежък и стягаше врата ѝ като пълзящите растения, корените и храстите, запушили железопътната линия. Имаше чувството, че всички в Мъглата разбираха значението му: символ на нейното предателство.

Толи се запита дали би могла да остане след всичко това. Крой вече подозираше каква е всъщност и беше само въпрос на време всички останали да се досетят. Цял ден една ужасяваща мисъл не ѝ даваше мира: може би Мъглата беше нейният истински дом, но тя го загуби, защото дойде тук като шпионин.

А сега на всичко отгоре се озова между Давид и Шай. Без дори да прави усилие, тя нарани най-добрата си приятелка. Беше като ходеща отрова и убиваше всичко, до което се докоснеше.

Сети се за орхидеите, превзели поляните в долината, които изцеждаха живота от останалите растения и изсмукваха силите на почвата, егоистични и неудържими. Толи Янгблъд беше плевел. Но за разлика от орхидеите дори не беше красива.

Тъкмо привършваше вечерята си, когато Давид седна срещу нея на масата.

— Здравсти.

— Здравсти. — Тя някак успя да се усмихне. Въпреки всичко за нея беше облекчение да го види. Докато се хранеше сама на масата, си припомни дните след рождения си ден, хваната в капана на грозотата, когато всички очакваха да е вече красива. Днес за първи път, откакто беше дошла в Мъглата, се почувства отново грозна.

Давид се протегна през масата и докосна ръката ѝ.

— Толи, съжалявам.

— Ти съжаляваш?

Той обърна ръката ѝ с дланта нагоре, за да разгледа новите мехури.

— Забелязах, че не носиш ръкавиците. Не и след обяда с Шай. Не ми беше трудно да се досетя защо.

— А, това ли. Не е защото не ги харесвам. Просто не мога повече да ги нося.

— Да, знам. Вината е моя. — Той огледа препълнената трапезария. — Може ли да излезем от тук? Имам да ти кажа нещо.

Толи кимна, усети студенината на медальона около врата си и си спомни обещаното пред Шай.

— Добре. Аз също имам да ти казвам нещо.

Тръгнаха през Мъглата, покрай готварските огньове, сега потушени с лопати пръст; прозорците грейваха един след друг, осветени от пламъка на свещи и електрически крушки, а няколко млади грозни преследваха едно избягало пиле. Двамата изкачиха баира, откъдето Толи за първи път видя селището, и Давид я заведе до една гола равна скала с хубава гледка надолу през стволовете на дърветата. Толи за пореден път отбеляза колко грациозни са движенията му, как уверено върви, сякаш познава всяко парче земя наоколо. Даже красивите, чиито тела бяха съвършено балансирани и създадени да изглеждат елегантно в каквато и да е дреха, не се движеха с такава естествена грация.

Толи с усилие откъсна очи от него. Ниско в долината орхидеите излъчваха бледо заплашително сияние под сребърния диск на луната, вледенено море край тъмния бряг на леса.

Давид пръв започна да говори.

— Знаеш ли, че си първият беглец, стигнал дотук съвсем сам?

— Наистина ли?

Той кимна, все още вперил поглед в бялата шир на цветята.

— В повечето случаи аз ги водя.

Толи си припомни Шай и последната им вечер в града, когато приятелката ѝ каза, че мистериозният Давид ще я отведе в Мъглата. Тогава Толи изобщо не вярваше, че съществува такъв човек. Сега, седнал край нея, Давид изглеждаше съвсем реален. Той приемаше света около себе си много по-отговорно от който и да е грозен, когото тя познаваше, даже по-сериозно и от красивите втора степен, каквито бяха родителите и. Колкото и да е странно, очите му притежаваха решителността на жестоките красиви, само че без тяхната студенина.

— Преди го правеше мама — продължи той, — но сега е вече много стара.

Толи преглътна сухо. В училище винаги подчертаваха колко немощни и недъгави стават грозните, на които не е направена операция.

— О, много съжалявам. На колко години е тя?

Той се разсмя.

— Тя си е съвсем здрава, но грозните много по-лесно се доверяват на някой като мен, някой на техните години.

— Е, разбира се. — Толи си припомни как самата тя бе реагирала при вида на Шефа първия ден. Но само за две седмици привикна към разнообразието от лица, което възрастта създава.

— Понякога група грозни успяват да се доберат дотук с помощта на кодирани указания, също както дойде и ти. Но те обикновено са по трима — четирима. Никой досега не е стигал дотук сам.

— Сигурно ме мислиш за пълен идиот.

— Напротив. — Той взе ръката ѝ. — Мисля, че това е истинска храброст.

Тя вдигна рамене.

— Пътуването не беше чак толкова лошо, наистина.

— Не пътуването изисква смелост, Толи. Аз самият съм правил много по-дълги преходи съвсем сам. Въпросът е, че се иска кураж да напуснеш дома си. — Той прокара пръст по изранената ѝ длан. — Не мога да си представя как бих напуснал Мъглата и всичко свързано с

нея. Никога не бих го направил, ако знаех, че няма да мога да се върна обратно.

Толи преглътна мъчително. Наистина, на нея не ѝ беше никак леко. Но тя, разбира се, нямаше избор.

— А ти си напуснала града, единственото място, което познаваш, и то съвсем сама — продължи Давид. — Без някога да си срещала човек, който да те убеди, че Мъглата най-малкото е реално място. Направила си всичко на доверие, защото твоята приятелка те е помолила. Ето защо мисля, че мога да ти се доверя.

Толи се взираше в красивите плевели долу и след всяка дума на Давид се чувстваше все по-зле. Само ако знаеше истинската причина защо тя е тук!

— Когато Шай ми каза, че идваш, аз наистина ѝ се ядосах.

— Защото бих могла да издам къде е Мъглата ли?

— И заради това. И защото наистина е опасно едно шестнайсетгодишно градско дете да прекоси стотици мили съвсем само. Но най-вече защото според мен това е излишен риск — не очаквах да успееш да излезеш и от прозореца на общежитието. — Той я погледна в очите и нежно стисна ръката ѝ. — Ето защо бях смаян, когато те видях да тичаш надолу по хълма.

Толи се усмихна.

— Тогава наистина бях жалка гледка.

— Беше цялата изподрана, с обгоряла коса и дрехи, но на лицето ти грееше най-широката усмивка на света. — Лицето на Давид сякаш излъчваше собствено сияние на меката лунна светлина.

Толи затвори очи и тръсна глава. Страхотно. Май щеше да бъде възнаградена за храбростта си, когато трябваше с ритници да я изхвърлят от Мъглата за предателство.

— За съжаление вече не изглеждаш толкова щастлива каза нежно той.

— Не всички мислят, че идването ми тук е такова голямо събитие.

Той се разсмя.

— А, да. Крой ми разказа за голямото си откритие.

— Така ли? — Тя отвори очи.

— Не го слушай. Той те гледа с недоверие още откакто пристигна, защото дойде сама. Според него някой ти е помагал по

време на пътуването. По-точно, че си имала подкрепата на града. Но аз му казах, че подозренията му са чиста лудост.

— Благодаря.

Той вдигна рамене.

— Когато двете с Шай се срещнахте, ти беше толкова щастлива. Личеше си, че истински ти е липсвала.

— Така е. Тревожех се за нея.

— Разбира се, че си се тревожела. Но си била достатъчно храбра да дойдеш и лично да се увериш как е тя; въпреки че е трябвало да напуснеш всичко близко и познато, и то съвсем сама. Не си дошла тук, защото искаш да живееш в Мъглата, нали?

— Хм... Какво искаш да кажеш?

— Дошла си, за да видиш дали Шай е добре.

Толи погледна Давид в очите. Макар и мнението му за нея да беше напълно погрешно, неговите думи я стоплиха. До този момент целият ден беше белязан от подозрения и колебания, но сега лицето на Давид беше озарено от възхищение му пред онова, което беше направила. По тялото ѝ се разля топлина, която прогони студения вятър, бръснещ билото.

В следващия миг Толи цялата се разтрепери, защото осъзна какво е това чувство. Беше същата топлина, която почувства, докато говореше с Перис след операцията, или когато някой учител я погледнеше одобрително. Не беше изпитвала подобно чувство към някой грозен преди. Лишени от огромните свършени очи, лицата на грозните не могат да те накарат да се почувстваш по този начин. Дали заради лунната светлина, или заради онова, което каза, но нещо превърна Давид в красив. Само за миг.

Но цялата тая магия лежеше върху лъжи. Тя не заслужаваше да погледне Давид в очите.

И Толи отново извърна лице към морето от орхидеи.

— Обзалагам се, че сега Шай съжалява, задето ми е казала за Мъглата.

— Точно сега сигурно е така. И това вероятно ще продължи известно време — каза Давид. — Но няма да трае вечно.

— Но ти и тя, вие двамата...

— Тя и аз — въздъхна той. — Трябва да знаеш, че Шай доста бързо си променя мнението.

— Какво искаш да кажеш?

— Първият път, когато пожела да дойде в Мъглата, беше през пролетта. Тогава пристигнаха Крой и останалите.

— Каза ми за това. Тогава се е уплашила, нали?

Давид кимна.

— Очаквах така да стане. Искаше да избяга само защото и приятелите ѝ заминават. Щеше да е съвсем сама, ако остане в града.

Толи си спомни за самотните дни след операцията на Перис.

— Да, това чувство ми е познато.

— Но тя така и не се появи онази нощ. Случвало се е и друг път. Затова бях много изненадан да я срещна в руините преди няколко седмици, при това решена да напусне града завинаги. На всичкото отгоре каза, че ще доведе и приятелката си, без изобщо да е говорила с теб за това. — Той поклати глава. — Едва не ѝ казах да забрави всичко, да остане в града и да се превърне в красива.

Толи въздъхна дълбоко. Всичко би било много по-лесно, ако Давид беше постъпил точно така. Толи вече щеше да е красива и точно в този момент да се намира на върха на някоя от парти-кулите заедно с Перис, Шай и куп нови приятели. Но сега тази картина не предизвиква у нея обичайния трепет; стори ѝ се блудкава и скучна като песен, която си слушал много пъти.

Давид стисна ръката ѝ.

— Радвам се, че не го направих.

Нещо накара Толи да каже:

— Аз също.

Тези думи стреснаха и нея самата, защото звучаха като истина. Тя погледна Давид отблизо, но чувството продължаваше да е същото. Даваше си сметка, че челото му е твърде високо и виждаше малкия белег, който разполовяваше веждата му. А и усмивката му наистина беше доста крива. Но нещо в главата ѝ сякаш се преобърна и лицето му вече ѝ се виждаше красиво. Топлината на неговото тяло гонеше есенния хлад и тя се приближи още повече.

— Шай положи големи усилия да забравим, че се е уплашила първия път и че ти е посочила пътя до тук въпреки обещанието — каза той. — Сега пък реши, че Мъглата е най-великото място на света. А аз съм най-добрият човек на земята, щом съм я довел тук.

— Тя наистина те харесва, Давид.

— Аз също я харесвам. Но тя просто не е...

— Какво?

— Не е сериозна. Не си ти.

Толи се извърна, главата ѝ се замая. Знаеше, че ако сега не спази обещанието си, никога няма да го направи. Пръстите ѝ посегнаха към медальона.

— Давид...

— Да, забелязах колието ти. След усмивката ти това беше второто нещо, което забелязах у теб.

— И знаеш, че някой ми го е дал.

— Предположих.

— И аз... Аз им казах за Мъглата.

Той кимна.

— И за това се досетих.

— И не си ми бесен?

Той сви рамене.

— Ти никога нищо не си ми обещавала. Аз дори не те познавах.

— Но ти все още...

Давид се взираше в очите ѝ и лицето му отново сияеше. Толи извърна глава, опитвайки се да удави смущаващото красиво чувство в гледката на морето от бели плевели.

Давид тихо въздъхна.

— Оставила си много неща зад себе си, когато дойде тук — родителите, града, целия си живот. Но усещам, че вече започва да ти харесва в Мъглата. Ти много по-добре разбра какво правим тук, отколкото повечето бегълци.

— Харесва ми как се чувствам тук. Но може би... няма да остана.

Той се усмихна.

— Знам това. Виж, аз не те карам да прибързваш. Може този, който ти е дал сърцето, да дойде тук, а може и да не пристигне. Може пък ти да се върнеш при тях. Но дотогава би ли направила нещо за мен?

— Разбира се. Какво?

Той се изправи и ѝ подаде ръка.

— Искам да те запозная с нашите.

ТАЙНАТА

Спуснаха се по склона от противоположната страна, следвайки стръмна и тясна пътека. Давид я водеше бързо и уверено в тъмното, откривайки почти невидимата просека без ни най-малко колебание. Толи просто трябваше да го следва.

Целият ден беше поредица от сътресения, а сега като капак на всичко преживяно отиваше да се запознае с родителите на Давид. Това беше последното, което можеше да очаква, след като му показва медальона и призна, че е издала тайната за Мъглата. На всичко той реагираше по съвсем различен начин от всичките ѝ познати досега. Причината за това може би беше, че е отраснал тук, далече от порядките на града. А може би просто... беше различен.

Познатото било остана далече зад гърба им и сега от едната страна стръмно се извисяваше планината.

— Родителите ти не живеят ли в Мъглата?

— Не. Прекалено опасно е.

— Как така опасно?

— То е част от онова, за което ти разказах онзи ден в пещерата при железопътната линия.

— За твоята тайна ли? И как си бил отгледан в дивата природа?

Давид спря за миг в мрака и се обърна с лице към нея.

— Има много повече от това.

— Какво?

— Нека те сами ти разкажат. Ела.

Няколко минути по-късно от страната на планината се появи малко квадратче мъждукаща светлина, което сякаш се носеше във въздуха. Толи различи прозорец, а светлината струеше през него наситено червена заради спуснатото перденце. Къщата изглеждаше наполовина вкопана в планината, сякаш някой я е посадил там.

На хвърлей камък от къщата Давид спря.

— Не искам да ги изненадам. Понякога са доста нервни — каза той, после извика: — Ехо!

Миг по-късно вратата се отвори, пропускайки лъч светлина.

— Давид? — извика в отговор женски глас. Вратата се отвори по-широко и светлината ги заля. — Аз, Давид е дошъл!

Когато приближиха, Толи различи лицето на възрастна грозна. Не можеше да определи дали е по-млада или по-стара от Шефа, но със сигурно видът ѝ не беше ужасяващ. Очите ѝ грееха като на красивите, а чертите на лицето ѝ бяха озарени от приветлива усмивка, когато прегърна сина си.

— Здравей, мамо!

— А ти сигурно си Толи.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя се зачуди дали трябва да си стиснат ръцете, или пък да направят нещо друго за поздрав. В училище не беше общувала много с родителите на другите грозни, освен когато прекарваше част от ваканциите в домовете на приятелите си.

Къщата беше много по-топла от бараките в Мъглата, а дъските по пода, макар и грубо изсечени, се бяха изгладили от стъпките на обитателите през дългите години. По някаква причина този дом изглеждаше много по-здрав и стабилен от която и да е къща в Мъглата. Той наистина беше изсечен в планината, Толи лично се убеди в това. Едната от стените беше гола скала, покрита с някакъв прозрачен изолиращ материал.

— Приятно ми е да се запознаем, Толи — каза майката на Давид. Толи се запита как ли е името ѝ. Давид наричаше родителите си „мама“ и „татко“, обръщения, които тя не беше използвала към Сол и Ели от малка.

Появи се един мъж и се здрависа с Давид, преди да се обърне към нея.

— Радвам се да се запознаем, Толи.

Тя примигна и за миг изгуби дар слово. Давид и неговият баща... си приличаха.

Но това не подлежеше на никаква логика! Разликата във възрастта им трябва да беше повече от трийсет години, ако баща му наистина е бил лекар, когато Давид се е родил. Въпреки това линията на челюстта, челото, даже леко несиметричната усмивка бяха едни и същи и при двамата.

— Толи? — извърна се към нея Давид.

— Извинете. Но вие просто... изглеждате еднакви!

Родителите на Давид избухнаха в смях, а Толи почувства, че се изчервява.

— Често ни го казват — каза баща му. — Това винаги шокира вас, градските деца. Но вие знаете за генетиката, нали?

— Разбира се, знам всичко за гените. Познавам две сестри, грозни, които изглеждат почти еднакво. Но родители и деца — това е толкова странно!

Майката на Давид се насили да си върне сериозното изражение, но очите ѝ все още се смееха.

— Чертите, които наследяваме от родителите си, са онова, което ни прави различни от останалите. Голям нос, тънки устни, високо чело — всичко онова, което операцията заличава.

— Защото така е много по-удобно — добави бащата.

Толи кимна, припомняйки си уроците в училище. Сборът от най-често срещаните човешки черти беше основен шаблон при операцията.

— Разбира се, хората най-напред търсят в лицето на другия нещо познато.

— Но така се губят характерните черти на различните семейства. Като нашите големи носове например. — Мъжът пощипна носа на Давид и той извъртя шеговито очи. Толи си даде сметка, че носът на Давид е доста по-голям от носовете на красивите. Как не го беше забелязала досега!

— Това е едно от нещата, от които се отказваш, когато станеш красив. Фамилният нос — каза майката. — Защо не засилиш малко отоплението, Аз?

Толи чак сега си даде сметка, че трепери, но причина за това не беше студът навън. И това също беше много странно. Тя все още не можеше да се съвземе от шока колко много си приличаха Давид и баща му.

— Всичко е наред. Тук вътре е чудесно...

— Няма ли най-после да седнем, Мади? — каза мъжът.

По всичко личеше, че Аз и Мади ги бяха очаквали. В предната стая имаше четири старинни чаши с чинийки. Скоро металният чайник започна тихо да свири на електрическия котлон, Аз наля вряла вода в старинен порцеланов съд и в стаята се разнесе аромат на цветя.

Толи се огледа. Домът не приличаше на нито една от къщите в Мъглата. По-скоро имаше вид на антикварен магазин, пълен с куп

непрактични вещи. В единия ъгъл стоеше мраморна статуя, а по стените бяха провесени пъстри килими, които оцветяваха стаята с багрите си и омекотяваха всички ъгли и извивки. Мади и Аз сигурно бяха взели със себе си доста неща при бягството от града. За разлика от грозните, които притежаваха единствено униформите от общежитието и малко вещи за еднократна употреба, те двамата бяха прекарвали половината си живот в колекциониране на предмети, преди да избягат от града.

Толи си спомни своето детство сред дървените скулптури на Сол, изработени от счупени клони със странна форма, които тя събираше в парка като малка. Сигурно детството на Давид не се различаваше много от нейното.

— Всичко тук ми изглежда толкова познато — каза тя.

— Давид не ти ли каза? — обади се Мади. — Двамата с Аз сме от същия град, откъдето си и ти. Ако бяхме останали, може би точно ние щяхме да те направим красива.

— А, разбирам — промърмори Толи. Ако бяха останали в града, сега Мъглата нямаше да съществува и Шай нямаше да има къде да избяга.

— Давид казва, че ти си изминала целия път дотук съвсем сама — продължи Мади.

Толи кимна.

— Следвах една приятелка. Тя ми беше оставила указания.

— И ти реши да тръгнеш сама? Защо не изчака Давид да дойде да те вземе?

Нямало е време да чака — обясни ѝ Давид. — Тръгнала е през нощта преди шестнайсетия си рожден ден.

— Така е, когато нещата се оставят за последния момент — каза Аз.

— Затова пък всичко е много по-вълнуващо — одобрително рече Мади.

— Всъщност аз нямах голям избор. Даже не бях чувала за Мъглата, докато Шай, моята приятелка, не ми каза, че заминава. Това се случи близо седмица преди рождения ми ден.

— Шай ли? Не си спомням да сме се запознавали с нея — каза Аз.

Толи погледна Давид и той сви рамене. Нима наистина нито веднъж не беше водил Шай тук? Тя за миг се зачуди какво всъщност става между Шай и него.

— В Такъв случай излиза, че доста бързо си взела решение — каза Мади.

Толи се опита да се съсредоточи отново върху разговора.

— Налагаше се. Имах само един шанс.

— Говори като истински мъглянин — каза Аз, разливайки по чашите тъмна течност от чайника. — Чай?

— Да, благодаря. — Толи пое чинийката и усети парещата топлина, която се просмукваше през тънките стени на чашката от бял минерал. Даде си сметка, че това е една от ония мъглянски отвари, които парят езика и сръбна предпазливо. Лицето ѝ се изкриви от горчивия вкус.

— О! Искам да кажа... извинете. Всъщност никога досега не съм пила чай.

Аз опули очи.

— Наистина ли? Но той беше много популярен, когато ние живеехме в града.

— Чувала съм. Но той е напитка за трошливите. Пият го само красивите от последна степен — отговори Толи, надявайки се да не се изчерви.

Мади се разсмя.

— Е, ние сме доста трошливи, така че за нас е съвсем подходящ.

— Говори само за себе си, скъпа.

— Опитай с това — каза Давид. После пусна в чая ѝ бяло кубче. При следващата глътка сладкият вкус беше успял да смекчи донякъде горчивината. Сега вече можеше да пие без гримаси.

— Предполагам, че Давид не ти е разказал много за нас — каза Мади.

— Каза ми само, че сте избягали преди много време. Преди той да се роди.

— Така ли? — попита Аз. Изражението му беше същото като на Давид, когато някой от екипа по разчистване на железопътната линия направи нещо необмислено или опасно с вибротриона.

— Не съм ѝ казал всичко, татко — каза Давид. — Само че съм отрасъл сред дивата природа.

— Изоставила си всичко заради нас? — малко надутото каза Аз. — Много похвално.

Давид издържа погледа на баща си.

— Толи дойде тук, за да се увери, че приятелката ѝ е добре. Изминала е целия път сама. Но не е сигурна дали ще остане завинаги.

— Никого не държим тук насила — каза Мади.

— Не това исках да кажа — отговори Давид. — Но мисля, че трябва да знае всичко, преди да се върне обратно в града.

Толи стъписана местеше очи от Давид към родителите му и обратно. Начинът, по който те общуваха, беше толкова странен, съвсем различен от отношенията между грозните и трошливите красиви. По-скоро приличаше на караница между грозни. Говореха като равни.

— Какво трябва да знам? — тихо попита тя.

Тримата се обърнаха към нея, Мади и Аз я измериха с поглед.

— Голямата тайна — отговори Аз, — заради която избягахме навремето, преди повече от двайсет години.

— Същата, която обикновено не споделяме, а пазим само за себе си — спокойно продължи Мади, гледайки Давид.

— Толи заслужава да знае — каза Давид с впит в майка си поглед. — Тя ще разбере колко важно е това.

— Тя е дете. Градско дете.

— И въпреки това е стигнала дотук сама, ръководейки се от някакви неясни указания, които са ѝ били оставени.

— Ти никога не си бил в града, Давид — навъси се Мади. — Представа нямаш колко изнежени и разглезени са там. И пропиляват безсмислено целия си живот.

— Тя е оцеляла сама в продължение на десет дни, мамо. Минала е дори през санитарния пожар.

— Я престанете и двамата — намеси се Аз. — Тя седи точно до вас. Нали така, Толи?

— Аха, тук съм — тихо каза Толи. — И много ми се иска да разбере за какво говорите.

— Съжалявам, Толи — каза Мади. — Но тази тайна е много важна. И много опасна.

Толи кимна, вперила очи в пода.

— Всичко тук е опасно.

Тримата замълчаха. Единственият звук беше подрънкването на лъжичката на Аз, докато разбърква чая.

— Ето, виждаш ли — каза Давид най-накрая. — Тя всичко разбира. Можеш да ѝ се довериш. Заслужава да знае истината.

— Всички заслужават да я научат — каза Мадри. — Рано или късно.

— И така — започна Аз, но направи пауза, за да отпие от чая си, — предполагам, че трябва да ти кажем всичко, Толи.

— Да ми кажете какво?

Давид си пое дълбоко въздух.

— Истината за това какво е да си красив.

КРАСИВИ УМОВЕ

— Ние сме лекари — започна Аз.

— Пластични хирурзи, за да бъдем съвсем точни — добави Мади. — Правили сме операцията стотици пъти. А когато се запознахме, аз тъкмо бях избрана в Комитета за морфологични стандарти.

Толи се ококори.

— Комитетът по красотата?

Мади се засмя при това име. Градовете правеха всичко възможно да са независими едни от други, но Комитетът по красотата беше институция със световен авторитет, която се грижеше всички красиви да изглеждат приблизително по един и същ начин. Смисълът на всичко щеше да рухне, ако хората от един град изведнъж се окажеха по-красиви от всички останали.

Подобно на повечето грозни, Толи също се блазнеше от мисълта, че един ден ще бъде в този комитет и ще взема участие в решенията как да изглежда следващото поколение. В училище много се стараеха всичко това да изглежда ужасно досадно, с всичките графики и средни стойности и определянето на мерките на съучениците ти, само като ги погледнеш в лицето.

— По същото време аз работех върху собствени изследвания в областта на анестезиологията — каза Аз. — Опитвах се да направя операцията колкото се може по-безопасна.

— По-безопасна ли? — обади се Толи.

— Все още няколко души умират годишно по време на операция — каза той.

Толи прехапа устни. Никога не беше чувала за това.

— О!

— Установих, че се получават някои усложнения при използването на анестезия по време на операцията. Нарушават се най-миниатюрните връзки в мозъка. Те са почти невидими дори с помощта на съвършена техника.

С риск да я помислят за глупава, Толи попита:

— Какви връзки?

— Обикновено това са група клетки, които не са като останалите — обясни Аз. — Нещо като рана или раково образуване, нещо, на което мястото не му е там.

— Но ти не можеш със сигурност да определиш какво точно е това — каза Давид и демонстративно извърна очи към Толи. — Лекарите.

Мади не обърна внимание на думите на сина си.

— Когато Аз ми показва резултатите, започнах разследване. Местният комитет имаше милиони метрични анализи в архива си. Не онова, което се пише по учебниците и медицинските книги, а необработени данни от красиви по цял свят. Аномалията с мозъчните връзки изскачаше отвсякъде.

Толи се намръщи.

— Искате да кажете, че хората се разболяват, така ли?

— На пръв поглед не би трябвало да е така. Пък и тази аномалия не е рак, защото не се разраства и не се разпространява. Почти всички я имат и тя винаги е на едно и също място. — И Мади посочи върха на главата си.

— Малко по-наляво, скъпа — каза Аз, пускайки едно бяло кубче в чая си.

Мади му благодари и продължи:

— Най-същественото е, че хората по цял свят имат тази аномалия. Ако тя представляваше опасност за здравето, симптомите щяха да се проявят при деветдесет и девет процента от населението.

— Но тази аномалия не е по рождение, нали? — попита Толи.

— Не. Само постоперативните — искам да кажа красивите — я имат — уточни Аз. — И не се среща при нито един от грозните. От което следва, че със сигурност е резултат от операцията.

Толи неспокойно се размърда на стола си. Гадеше й се от мисълта, че в мозъка на всички има нещо странно и мистериозно.

— Открихте ли какво я причинява?

Мади въздъхна.

— В определен смисъл, да. Двамата с Аз много внимателно проучихме негативните — тези малцина красиви, при които не се появила аномалия — и се опитахме да разберем защо се различават от останалите. Какво ги е имунизирило срещу аномалията? Изследвахме

кръвната група, пола, физическите размери, нивото на интелигентност, генетичния код, но нищо от това не беше общо за всички. Те не се различаваха с нищо друго от останалите.

— Докато не открихме едно странно съвпадение — каза Аз.

— Техните професии — допълни Мади.

— Професията ли?

— Всички негативни имаха един общ професионален показател — каза Аз. — Пожарникари, охранители, лекари, политици и всички останали, които работят за „Извънредни ситуации“. Тези хора нямаха аномалия, при всички останали красиви тя се проявяваше.

— Значи поне вие сте били добре.

Аз кимна.

— Прегледахме се и се оказахме негативни.

— В противен случай сега нямаше да сме тук — тихо каза Мади.

— Какво искате да кажете?

Тогава заговори Давид.

— Аномалията не е била инцидент, Толи. Тя е част от операцията, също като скулптирането на костите и кожния пилинг. Операцията те променя и в тази посока.

— Но нали казахте, че не всички имат аномалия.

Мади кимна.

— При някои красиви аномалията или просто изчезва, или се лекува — отнася се за всички професии, при които се изисква бърза реакция, като работата в спешното отделение или гасенето на пожар. Всички онези, които се сблъскват с конфликт или опасност.

— Хората, които трябва да приемат различни предизвикателства — каза Давид.

Толи изпъшка тихо, припомняйки си пътуването насам.

— Ами рейнджърите?

Аз кимна.

— Мисля, че в моите данни имаше и няколко рейнджъри. Всичките негативни.

Толи си припомни изражението върху лицата на рейнджърите, които я спасиха. Те излъчваха несрещана увереност и сигурност, също като Давид, и бяха съвсем различни от новите красиви, на които двамата с Перис се присмиваха.

Перис...

Толи преглътна и усети в устата си горчивина, много по-силна от тази на чая. Опита се да си припомни как се държеше Перис, когато се натъкна на него на купона в „Къщата на Гарбо“. Но тогава толкова се срамуваше от собственото си лице, че не ѝ беше останал никакъв конкретен спомен от поведението на Перис. Тогава той изглеждаше толкова променен, във всяко отношение, и изглеждаше много по-голям и зрял.

Но двамата така и не успяха да установят връзка... Все едно се беше превърнал в съвсем различен човек. Дали единствената причината за това беше, че след операцията двамата вече живеяха в различни светове? Или имаше и нещо друго? Тя се опита да си представи Перис тук, в Мъглата, как работи тежък ръчен труд и сам си шие дрехите. Предишният, грозният Перис би се зарадвал на това предизвикателство. Но дали и с красивия Перис щеше да е така?

Главата ѝ се замая, сякаш бързо се спускаше с асансьор надолу.

— Какво причинява тази аномалия? — попита тя.

— Не сме съвсем наясно — отговори Аз.

— Но имаме няколко доста сериозни теории — каза Давид.

— Само подозрения — поправи го Мади. Аз неспокойно се взираше в чая си.

— Но тези подозрения са били достатъчно силни, за да ви накарат да избягате от града — каза Толи.

— Нямахме избор — каза Мади. — Малко след нашето откритие ни посетиха от „Извънредни ситуации“. Иззеха всичките ни архиви и казаха, че ако продължим изследванията, ще ни отнемат правата. Имахме избор или да избягаме, или да забравим какво сме открили.

— А това не беше нещо, което бихме могли да забравим — каза Аз.

Толи се обърна към Давид. Седеше до майка си със сурово изражение, а чашата чай стоеше недокосната пред него. Родителите му все още не се решаваха да разкрият подозренията си. Но по всичко личеше, че той намираше тази предпазливост за излишна.

— Ти какво мислиш? — попита го тя.

— Ти знаеш как са живели ръждивите, нали? — започна той. — С всичките тези войни, престъпления и бунтове.

— Разбира се. Били са напълно откачени. Едва не са унищожили света.

— Именно това убедило хората да зарежат градовете и да се върнат сред дивата природа, да заживеят природосъобразно — изрецитира Давид. — И сега всички са щастливи, защото всички изглеждат еднакво: те са красиви. Няма повече ръждиви, няма и войни. Така ли е?

— Аха. В училище казваха, че историята е малко по-сложна, но в общи линии това е основното.

Той се усмихна сурово.

— Може и да не е толкова сложно. Може причината войните, конфликтите и противоречията да изчезнат да е в това, че няма хора, които да искат някаква промяна. Има само тълпи от усмихнати красиви и шепа управници, които ги ръководят.

Толи си спомни как пресичаше реката до „Града на новите красиви“, за да наблюдава безкрайните им забавления. Тогава двамата с Перис се хвалеха, че никога няма да се държат така идиотски, толкова повърхностно. Но когато после го видя...

— Да се превърнеш в красив не означава да се промениш само външно — каза тя.

— Така е — отговори Давид. — Това променя и начина ти на мислене.

ИЗГАРЯНЕТО НА МОСТОВЕТЕ

Останаха до късно през нощта, разговаряйки с Аз и Мади за техните разкрития, за бягството им сред дивата природа и основаването на Мъглата. Най-накрая Толи се престаши да зададе въпроса, който занимаваше ума ѝ още откакто се запозна с тях.

— А как двамата сами върнахте предишния си вид? Искам да кажа, били сте красиви, а сега...

— Сега сме грозни, така ли? — усмихна се Аз. — Това беше лесно. Ние сме специалисти, що се отнася до физическата част на операцията. Когато хирургът оформя красивото лице, той използва специален вид интелигентни импланти, за да скулптира костната структура. Когато превръщаме новите красиви в красиви от втора или трета степен, ние добавяме високореактивен химикал към тези импланти и те стават меки като восък.

— Ъф! — гнусливо извика Толи, представяйки си как лицето ѝ внезапно омеква, за да може да се огъне в различна форма.

— При всекидневно добавяне на определени дози от този високореактивен химикал, имплантите постепенно се разтварят и се абсорбират от тялото. А лицето връща първоначалния си вид. В по-голяма или в по-малка степен.

Толи вдигна вежди въпросително.

— В по-голяма или в по-малка степен?

— Можем само приблизително да определим зоните, където костта е била изпилена. А и не ни е по силите да правим генерални промени, като да променим височината на някого, без да прибегнем до операция. Двамата с Мади запазихме всички предимства на операцията, които не касаят козметичните промени: здрави зъби, идеално зрение, устойчивост на болести и зарази. Но пък на външен вид сме доста близко до това, което бяхме преди операцията. Поне що се отнася до тлъстините, които бяха изсмукали — той се потупа по корема, — те доста бързо се възстановяват.

— Но защо е всичко това? Защо искате да бъдете грозни? Вие сте лекари, значи всичко в мозъка ви е наред, нали така?

— Главите ни са съвсем наред — отговори Мади, — но ние искахме да поставим началото на едно общество от хора, които нямат тази мозъчна аномалия, хора без „красив ум“. Това беше единственият начин да установим какво е действието на аномалията върху човек. И единственият път да го постигнем беше да съберем група грозни. Млади хора, избягали от градовете.

Толи кимна.

— Ето защо е било важно и вие да станете отново грозни. В противен случай никой не би ви се доверил.

— Ние усъвършенствахме високореактивния химикал и създадохме дневна доза под формата на хапче. За няколко месеца върнахме предишните си лица. — Мади погледна съпруга си с блеснали очи. — Беше очарователен процес.

— Сигурно е било така — каза Толи. — Ами аномалията. Можете ли да създадете хапче, което да я лекува?

Двамата се умълчаха за известно време, после Мади поклати глава.

— Не успяхме да открием никакво решение до появата на „Извънредни ситуации“. Двамата с Аз не сме мозъчни специалисти. Работим по този въпрос вече двадесет години, но без успех. Но тук, в Мъглата, видяхме каква е разликата, ако останеш грозен.

— Аз също я забелязах — каза Толи, замисляйки се за разликата между Перис и Давид.

Аз учудено повдигна вежди.

— Значи схващаш доста бързо.

— Но ние знаем, че има лек — обади се Давид.

— Какъв е той?

— Трябва да има — поправи го Мади. — Данните, които бяхме събрали, сочеха, че след първата операция всички имат такава аномалия. Но когато започнат работа на място, където си изправен всеки ден пред някакво предизвикателство, властите ги лекуват по някакъв начин. Премахват я тайно, възможно е и с хапче, като имплантите, и мозъкът започва да функционира нормално. Сигурно съществува някакъв прост начин за лечение.

— И ние ще го открием един ден — тихо каза Давид.

— Не разполагаме с необходимото оборудване — каза Мади с въздишка. — Дори нямаме красив обект, за да го изучаваме.

— Чакайте малко — прекъсна я Толи. — Живели сте в град, пълен само с красиви хора. Когато сте станали лекари, вашата аномалия е била премахната. Не почувствахте ли промяната?

Мади сви рамене.

— Разбира се, че я усетихме. Изучавахме как работи човешкото тяло и как да поемем огромната отговорност по спасяването на човешки живот. Но не приехме това като промяна в мозъчната ни дейност, а като порастване и помъдряване.

— Ами когато наблюдавахте останалите хора около себе си, как не забелязахте, че те са... мозъчно увредени?

Аз се усмихна.

— Нямахме много възможности да се сравняваме с останалите граждани, а само с неколцина наши колеги, които изглеждаха по-различни от другите. По-ангажирани. Но това не беше кой знае каква изненада. Историята свидетелства, че мнозинството хора винаги са били стадо. Преди да дойде времето на операцията е имало войни, масова омраза и прочистване. Тази аномалия не ни прави много по-различни от човешката природа в Ръждивата ера. Просто сме малко по-лесни... за управление.

— Сега е нормално да имаш такава аномалия — каза Мади. — Ние всички сме се приспособили към действието ѝ.

Толи си пое дълбоко въздух, припомняйки си посещението на Сол и Ели. Бяха толкова самоуверени и в същото време толкова несведущи. Но те винаги са си били такива, разумни и уверени, но и толкова незаинтересувани, далечни на който и да е проблем в живота на грозните, на реалния живот, с който Толи се беше сблъскала. Дали това беше причинено от аномалията на „красивия ум“? Толи винаги си мислеше, че именно такива се очаква да са родителите.

По същата причина новоизлюпените красиви се очакваше да са повърхностни и заети единствено със собствената си персона. Когато беше грозен, Перис им се подиграваше, но едва дочака мига да се присъедини към техните забавления. Нямахше изключения от това правило. Тогава как можеше да се каже до каква степен за това влияе операцията и до каква степен хората просто приемат нещата такива, каквито са?

Решението беше да се създаде един съвършено нов свят, като този, който Мади и Аз бяха построили.

Толи се зачуди кое е било първо — операцията, или аномалията. Дали операцията не беше просто примамка, за да легнат всички под ножа? Или пък аномалията беше последният щрих от това да си красив? Може би логиката в последователността беше, че щом като всички изглеждат еднакво, те трябва и да мислят еднакво.

Тя се облегна назад в стола си. Очите ѝ бяха замъглени и стомахът я свиваше всеки път, когато се сетеше за Перис, за родителите си или за всеки красив, когото някога беше срещала. Колко по-различни бяха те, запита се тя. Какво е чувството да си красив? Какво се криеше зад тези огромни очи и изящни черти?

— Изглеждаш уморена — каза Давид.

Тя леко се засмя. Сякаш бяха минали седмици, откакто двамата с него дойдоха тук. Един неколкочасов разговор беше преобърнал нейния свят.

— Може би малко.

— Май е време да вървим, мамо.

— Разбира се, Давид. Късно е, пък и Толи има много неща, които да премисли.

Мади и Аз се изправиха, а Давид помогна на Толи да стане от стола. Тя замаяно се сбогува с тях и вътрешно потръпна, когато разпозна изражението върху старите им и грозни лица — те изпитваха съжаление към нея. Бяха тъжни, че е трябвало да научи истината по този начин, тъжни, че именно те трябваше да ѝ я кажат. За двайсет години двамата може би някак бяха свикнали с този факт, но все още си даваха сметка колко ужасно е да го научиш.

Деветдесет и девет процента от човечеството имаше аномалия в мозъка и само няколко души в целия свят знаеха каква точно представлява тя.

— Сега разбираш ли защо исках да се запознаеш с родителите ми?

— Да, мисля, че да.

Толи и Давид отново бяха навън, в мрака, и изкачваха склона обратно към Мъглата, а небето сега беше обсипано със звезди, защото луната вече я нямаше.

— А можеше да се върнеш в града, преди да си разбрала всичко.

Толи потрепери при мисълта колко пъти е била на крачка от това. В библиотеката беше отворила сърцето на медальона, поднасяйки го

почти пред очите си. Ако беше довършила, извънредните щяха да са пристигнали след няколко часа.

— Не бих могъл да го понеса — каза Давид.

— Но все пак някои грозни са се върнали обратно, нали?

— Разбира се. Накрая се отегчаваха да живеят като на къмпинг, а ние не можем да ги принудим да останат.

— Оставил си ги да си тръгнат? Без дори да разберат какво означава операцията?

Давид спря и стисна рамото на Толи, по лицето му се четеше страдание.

— Ние също не знаем. А каква е ползата да разправяме на всеки за подозренията си? Повечето от тях не биха ни повярвали, но останалите ще се върнат в града, за да спасят приятелите си. Накрая градовете ще разберат за нашите обвинения и ще направят всичко по силите си, за да ни заловят.

„Те вече го правят“, каза си Толи. Запита се колко ли още шпиони бяха изнудили извънредните, за да тръгнат да търсят Мъглата, колко често техните пратеници са били на крачка от откритието. Искаше й се да каже на Давид какво, ги чака, но как да го направи? Не можеше да му обясни, че е дошла тук като съгледвач, защото тогава той вече никога нямаше да й се довери.

Тя въздъхна. Това би бил идеалният начин да излезе от триъгълника между тях двамата и Шай.

— Не изглеждаш никак щастлива.

Толи се опита да се усмихне. Давид беше споделил най-голямата си тайна с нея; трябваше да отвърне на жеста му и да сподели своята с него. Но не беше достатъчно смела да изрече думите.

— Просто това беше една много дълга нощ, нищо повече.

Той й се усмихна в отговор.

— Не се притеснявай, няма да трае вечно.

Толи се зачуди колко ли още остава до утрото. След няколко часа щеше да закусва редом с Шай, Крой и останалите, които за малко не предаде, които за малко не обрече на операция. Тя потръпна при тази мисъл.

— Хей! — Давид повдигна брадичката й с ръка. — Справи се чудесно тази нощ. Мисля, че родителите ми са много впечатлени.

— Ъ? От мен ли?

— Разбира се, Толи. Ти веднага разбра какво означава всичко това. Повечето хора отказват да повярват отначало. Започват да твърдят, че властите не може да са толкова жестоки.

Тя мрачно се усмихна.

— Не се притеснявай, аз повярвах.

— Именно. Виждал съм много градски деца, които идват тук. Ти си съвсем различна от тях. Ти можеш ясно да видиш света, въпреки че си израсла в нездрава среда. Ето защо трябваше да ти кажа. Ето защо...

Толи го погледна в очите и видя, че лицето му отново сияе — това предизвика у нея същото красиво чувство, каквото беше породило и преди.

— Ето защо ти си красива, Толи.

Думите му я замаяха за миг, също както я зашеметяваха очите на новите красиви.

— Аз?

— Да.

Тя се разсмя и тръсна глава, за да се съвземе.

— Красива; с тия мои тънки устни и очи, които са твърде близо едно до друго ли?

— Толи...

— С тая къдрава коса и сплескан нос?

— Не говори така. — Пръстите му се плъзнаха по бузите ѝ, по бележите от одраскано, които почти бяха заздравели, и изпърхаха надолу по устните. Тя знаеше колко са загрубели пръстите му, грапави и твърди като дърво, но ласката им беше мека и нежна.

— Това е най-страшното нещо, което са ти причинили, причинили са го на всеки от вас. Каквито и да са последиците от тази аномалия, най-страшната щета ви е нанесена още преди да се вдигне скалпелът: мозъците на всички ви са промити, за да повярвате, че сте грозни.

— Ние наистина сме грозни. Всичките.

— Значи мислиш, че и аз съм грозен?

Тя отклони очи.

— Това е безсмислен въпрос. Тук не става дума за определена личност.

— Напротив, Толи. Точно така е.

— Искам да кажа, че никой не може наистина да е... нали разбираш, биологически. Има определени неща, които всички ние...-.
— Думите я задавиха. — Ти наистина ли мислиш, че съм красива?

— Да.

— По-красива от Шай?

И двамата замълчаха с отворена уста. Въпросът се изплъзна на Толи още преди да е помислила. Как успя да изтърси нещо толкова ужасно?

— Съжалявам.

Давид сви рамене и се извърна.

— Това беше честен въпрос. Да, така мисля.

— За кое?

— Мисля, че си по-красива от Шай. — Той го каза така делнично, сякаш говореше за времето.

Толи затвори очи, умората от целия изминал ден изведнъж се стовари отгоре ѝ. Пред очите ѝ се появи лицето на Шай — твърде слабо, с твърде раздалечени очи — и едно ужасяващо чувство взе да расте в нея. Топлотата, която изпитваше към Давид, беше унищожена от това ново чувство.

Всеки ден от живота си досега тя беше обиждана и нагрубявана от останалите грозни и на свой ред ги обиждаше и нагрубяваше. Шишко, Свински очи, Кокалестата, Тумбака, Откачалката — грозните се наричаха един друг с всички тези имена, пламенно и без всякакви задръжки. Но взаимно, без никакво изключение, така че на никого да не му е спестен и последният недостатък по рождение. И никой да не се почувства дори малко по-красив, привилегирован поради случаен каприз на гените. Ето защо най-напред правеха всички красиви.

Това не беше честно.

— Не го казвай, моля те.

— Ти ме попита.

Тя отвори очи.

— Но това е ужасно! Така не е правилно!

— Чуй, Толи, не това е най-важното за мен. Това, което е вътре в теб, има много по-голямо значение.

— Но ти най-напред виждаш лицето ми. Реагираш на симетрията в чертите му, на цвета на кожата, на формата на очите. И решава

каква съм аз отвътре в зависимост от тази си реакция. Така си програмиран!

— Аз не съм програмиран. Аз не съм израсъл в града.

— Това не е въпрос на култура, а на еволюция.

Той сви рамене примирено, но в гласа му се усещаше гняв.

— Може и така да е. — После се засмя уморено. — Но знаеш ли какво най-напред ме накара да се вгледам по-внимателно в теб?

Тя си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои.

— Какво?

— Драскотините по лицето ти.

Тя примигна объркано.

— Кое!

— Тези драскотини. — И той отново нежно докосна бузата ѝ.

Тя се разтърси като от токов удар при допира на пръстите му.

— Това са глупости. Несъвършената кожа е знак за лоша имунна система.

Давид се разсмя.

— Те бяха знак, че си преживяла приключение, Толи, че си открила път през дивото, за да стигнеш дотук. За мен те бяха знак, че имаш хубава история за разказване.

Гневът ѝ се стопи.

— Хубава история ли? — Тя тръсна глава и усети, че в нея се надига смях. — Всъщност изподрах лицето си още докато бях в града, летях със сърфа в един гъсталак. С голяма скорост. Голямо приключение, а?

— Това също е история. Ти си готова да поемаш рискове, това си помислих още първия път, когато те видях. — Пръстите му усугаха един кичур от косата ѝ. — И продължаваш да поемаш рискове.

— Сигурно е така. — Да стои в мрака заедно с Давид също си беше рисковано, защото знаеше, че вече нищо няма да е като преди. А той продължаваше да я гледа с красивия поглед.

Може пък наистина да е способен да вижда отвъд грозното ѝ лице. Може би онова, което е вътре в нея, да е по-важно за него от всичко останало.

Толи стъпи върху един камък колкото юмрук на пътеката и едва се закрепил отгоре. Сега вече очите ѝ бяха на нивото на неговите.

Тя преглътна мъчително.

— Наистина ли мислиш, че съм красива?

— Да. Всичко онова, което правиш и което мислиш, те прави красива.

Странна мисъл проблесна в главата ѝ и тя каза:

— Няма да го понеса, ако си направиш операция. — И в същото време не повярва, че изрича тези думи. — Даже да не повредят мозъка ти.

— Страхотно, благодаря ти. — Усмивката му светна в мрака.

— Не искам да приличаш на всички останали.

— Аз пък си мислех, че именно в това е смисълът да си красив.

— Аз също мислех така. — Тя докосна веждата му там, където я разсичаше бялата черта на белега. — Откъде имаш този белег?

— От едно приключение. Хубава история. Ще ти я разкажа някой път.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Добре. — Тя се наведе напред, тялото ѝ се отпусна с цялата си тежест върху гърдите му и докато краката ѝ бавно се плъзгаха по камъка, устните им се срещнаха. Ръцете му я обвиха и я привлякоха още по-близо. Тялото му излъчваше топлина в предутринния студ и даваше на Толи сигурност и закрила в разклатения ѝ свят. Тя се притисна силно към него, изненадана колко разгорещени станаха целувките им.

Миг по-късно тя се отдръпна, за да си поеме дъх, и само за секунда през главата ѝ се мерна мисълта колко странно е всичко това. Грозните се целуваха помежду си, даже много повече, но това не се броеше, защото още не бяха красиви.

Това тук обаче се броеше.

Тя отново придърпа Давид към себе си и пръстите ѝ се заровиха в рошавата кожа на ръкава му. Студът, парещите от умора мускули и всички ужасни неща, които беше научила преди малко, правеха тази прегръдка специална и още повече засилваха чувствата ѝ.

После едната му ръка докосна врата ѝ и проследи тънката верижка на медальона чак до студеното метално сърце, което висеше на нея.

Тя се вцепени и устните им се разделиха.

— Какво става? — попита той.

Тя стисна сърцето в юмрук, докато другата ѝ ръка все още го обгръщаше. Вече беше невъзможно да каже на Давид за д-р Кейбъл. Той щеше да го отблъсне може би завинаги. Медальонът продължаваше да ги разделя.

Внезапно Толи разбра какво трябва да направи.

— Ела с мен.

— Къде?

— В Мъглата. Трябва да ти покажа нещо.

И тя го повлече забързано нагоре по склона, докато не стигнаха билото.

— Добре ли си? — попита той, задъхан. — Не исках да...

— Чувствам се страхотно. — Тя широко му се усмихна, после погледна надолу към Мъглата. Един самотен огън догаряше близо до центъра на селището, където на всеки час се събираше нощният патрул, за да се постопли. — Ела.

Изведнъж стана важно да стигнат там колкото се може по-бързо, още преди да се е изпарила решителността ѝ, преди топлината в нея да бъде потисната от съмнението. Тя се спускаше надолу между камъните по очертаното с ярка боя трасе на сърфовете. Давид се опитваше да не изостава. Когато краката ѝ стъпиха на равно, тя хукна без да я е грижа нито за тъмнината, нито за смълчаните бараки насреща, съзирайки пред себе си единствено светлината на огъня. Тичаше без никакво усилие, сякаш летеше със сърфа по права линия.

Не престана да тича, докато не стигна огъня и спря едва когато усети топлината и мириса на дим. После с един замах скъса верижката на медальона.

— Толи! — дотича и Давид, задъхан, с объркано изражение. Опита се да каже и още нещо, но не му достигна дъх.

— Не — каза тя, — ти само гледай.

Сърцето се залюля на верижката, обагрено в червено от пламъка. Толи съсредоточи в него всичките си съмнения, страха от разкриване на истинската ѝ мисия, ужаса пред заплахите на д-р Кейбъл. После стисна медальона, опитвайки се да смачка твърдия метал, докато мускулите не я заболяха, сякаш искаше да си внуши немислимия факт, че наистина ще остане грозна за цял живот. Но и не съвсем грозна в същото време.

След това отвори юмрук и хвърли медальона в сърцето на огъня.

Той попадна на един разгорял се пън, металното сърце най-напред почерня, после постепенно стана жълто, докато накрая не побеля от жегата. После от него се разнесе слабо пукане, сякаш нещо вътре експлодира, то се хлъзна по пъна и изчезна сред пламъците.

Тя се обърна към Давид, а пред очите ѝ бяха петна от взирането в огъня. Той се закашля от дима.

— Брей! Това беше вълнуващо!

Внезапно тя се почувства глупаво.

— Да, сигурно.

Той пристъпи по-близо.

— Наистина беше решена да го направиш. Който и да ти го е дал...

— Вече няма значение.

— Ами ако дойдат?

— Никой няма да дойде. Сигурна съм.

Давид се усмихна и прегърна Толи, отдалечавайки я от огъня.

— Е, Толи Янгблъд, ти определено знаеш как да се изразяваш. Знаеш ли, щях да ти повярвам, даже просто да ми беше казала.

— Не, трябваше да го направя именно по този начин. Трябваше да го изгоря. За да съм сигурна.

Той я целуна по челото и се разсмя.

— Ти си красива.

— Когато казваш това, аз почти... — прошепна тя.

Внезапно вълна от изтощение помете Толи, сякаш заедно с медальона беше хвърлила в огъня и последните си сили. Беше изтощена от бесния бяг дотук, от дългата нощ с Мади и Аз, от тежката работа през деня. На следващия ден трябваше да се срещне с Шай и да ѝ обясни какво се е случило между нея и Давид. Естествено, видеше ли, че медальонът вече не е на врата ѝ, тя веднага щеше да се досети.

Но така или иначе Шай никога нямаше да разбере цялата истина. Металното сърце беше обгоряло до неузнаваемост, а заедно с него и тайната ѝ мисия беше заличена завинаги. Толи се отпусна в прегръдката на Давид и затвори очи. Образът на горящото в огъня сърце изгаряше очите ѝ отвътре.

Вече беше свободна. Сега д-р Кейбъл никога нямаше да дойде тук и никой нямаше да я раздели от Давид и от Мъглата, нито пък да направи с мозъка ѝ онова, което операцията причиняваше на

красивите. Тя вече не беше внедрена. Тя най-после беше намерила своето място.

Толи усети, че плаче.

Давид мълчаливо я поведе към бараката. На вратата се наведе да я целуне, но тя се отдръпна и поклати глава. Шай беше вътре. Трябваше непременно да говори с нея на следващия ден. Това никак нямаше да е лесно, но Толи знаеше, че вече може да се справи с всяко изпитание.

Давид кимна в отговор, целуна пръстите ѝ и прокара ръка по една незаздравяла драскотина на бузата ѝ.

— До утре — прошепна той.

— Къде отиваш?

— Да се поразходя. Трябва да помисля.

— Никога ли не спиш?

— Не и тази нощ — усмихна се той.

Толи целуна дланта му и се промъкна вътре, където изхлузи обувките си и се сви на леглото, както си беше с дрехите, заспивайки за секунда, сякаш бремето на земята най-после се беше вдигнало от раменете ѝ.

На следващата сутрин се събуди от всеобщия хаос, от звука на тичащи крака, от виковете и свистенето на машини, нахлули в съня ѝ. Небето отвъд прозореца беше почерняло от автолети.

„Извънредни ситуации“ бяха пристигнали.

ЧАСТ III В ОГЪНЯ

Като оная глава на Медуза е красотата, която мъжете с оръжие все търсят да отсекаят. Най-смъртоносна е тя, когато умира самата, но даже мъртва ще вкаменява и жили пак.

Арчибалд Маклийн,
„Красота“

НАШЕСТВИЕТО

Толи извърна очи от прозореца и не видя нищо друго, освен празни легла. Беше съвсем сама в бараката.

Тръсна глава, замъглена от съня и недоумението. Земята се тресеше под босите ѝ крака, а бараката се люлееше пред очите ѝ. Внезапно плексигласовото стъкло на един от прозорците се раздроби, отвън нахлу доскоро заглушаваната какофония и оглуши ушите ѝ. Цялата постройка се разтресе, сякаш всеки момент щеше да се срути.

Къде са всички останали? Дали вече бяха успели да напуснат Мъглата, оставяйки я съвсем сама да посрещне чуждата инвазия?

Толи се втурна към вратата и я разтвори широко. Точно пред нея кацаше един от автолетите, ослепявайки я за миг с облака пепел, вдигнал се при приземяването. Тя разпозна страховитата форма на колите на „Извънредни ситуации“, с каквато я бяха отвели при д-р Кейбъл. Тази обаче имаше четири лъскави витла — по едно на местата, където са колелата на наземните коли — хибрид между обикновен автолет и рейнджърски хеликоптер.

Такъв автолет може да стигне навсякъде, досети се Толи, както в града, така и сред дивата природа. Тя си спомни думите на д-р Кейбъл: „Ще бъдем там в рамките на няколко часа“. Толи прогони тази мисъл от главата си. Тази атака не можеше да има нищо общо с нея.

Автолетът се приземи с тъп удар. Нямаше време да стои като истукан и да се чуди. Тя се обърна и побягна.

Селището беше потопено в хаос, изпълнено с дим и бягащи фигури. Готварските огньове бяха разпилени извън траповете и още живите въглени изгаряха всичко, върху което попаднеха. Две от големите сгради бяха в пламъци. Навсякъде между краката на хората тичаха уплашени пилета и зайци, пепел и сажди се виеха в яростни вихрушки. Десетки мъгляни сновяха наоколо, едни се опитваха да гасят пожарите, други — да избягат, а трети просто се въртяха панически в кръг.

Сред всички останали започнаха да се мяркат и фигурите на жестоките красиви. Сивите им униформи се носеха като зловещи

сенки из царящия хаос. Грациозни и хладнокръвни, те сякаш не забелязваха стълкновенията наоколо, а се опитваха да сложат всичко в ред и да усмирят паникьосаните мъгляни. Напредваха в непрозрачния въздух без никакви оръжия, доколкото Толи успя да види по всички, които се изпречеха на пътя им, оставаха да лежат на земята вързани и замаяни.

Бяха свръхчовешки бързи и силни. Явно предимствата на специалната операция бяха много повече от техните ужасяващи лица.

Близо до общата трапезария около две дузини мъгляни, въоръжени с брадви и импровизирани оръжия, оказваха отпор на шепа извънредни. Толи си проправи път към мястото на схватката и през задушливия облак дим до обонянието ѝ достигна нелепата миризма на закуска. Стомахът ѝ се забунтува.

Толи си даде сметка, че е била твърде изтощена, за да се събуди заедно с всички останали и е проспала закуската. Явно извънредните са изчакали, докато повечето мъгляни се съберат в трапезарията и чак тогава са нападнали.

Разбира се. Искали са да заловят колкото се може повече мъгляни само с един удар.

Извънредните нямаха намерение да атакуват голямата група при трапезарията. Те търпеливо чакаха, заобиколили в кръг сградата, докато дойде подкрепление от автолети, които кацаха всяка минута. Ако някой се опиташе да мине през техния кордон, реагираха светкавично, обезоръжавайки и обездвижвайки дръзналите да бягат. Но повечето мъгляни бяха твърде шокирани, за да оказват съпротива, парализирани от страховитите лица на своите противници. Даже тук повечето хора не бяха виждали жестоките красиви.

Толи се притисна към стената, опитвайки се да се прикрие зад една купчина дърва за огрев. Заслони очи от вихрушката пепел и се огледа за път за бягство. Нямаше никакъв шанс да стигне до центъра на Мъглата, където върху покрива на търговския пункт сърфът зареждаше батериите си на слънчева светлина. Имаше възможност за бягство единствено през гората.

В близкия край на селището, само на двайсетина секунди бърз ход, лежеше камара неокастри дървета. Но агент на извънредните стоеше между нея и началото на гъстите шубраци, готов да пресече пътя на всеки отцепил се мъглянин. Очите на жената щателно

оглеждаха пътеките към гората, главата ѝ се въртеше ту в една, ту в друга посока с някакъв странен ритъм, сякаш наблюдаваше много бавен тенис мач без особен интерес.

Толи пропълзя още по-близо, все още притисната към стената. Ниско над главата ѝ прелетя автолет, вдигна облак прах и напълни очите ѝ с дървени стърготини.

Когато отново прогледна, Толи видя, че до стената край нея се е свил някакъв възрастен грозен.

— Ей! — просъска тя.

После разпозна отпуснатите черти и горчивото изражение.

Беше Шефа.

— Имаме проблем, млада госпожице. — Хрипливият му глас някак успя да надделее над заобикалящия ги тътен на атаката.

Тя погледна към жената от „Извънредни ситуации“, която причакваше в засада.

— Да, знам.

Още един автолет избоботи над тях и Шефа я избута зад ъгъла на сградата, край бидона, в който се събираше дъждовна вода от водосточните тръби.

— И ти ли я забеляза? — Той се ухили, разкривайки дупката на един липсващ зъб. — Ако и двамата се затичаме едновременно, поне единият от нас ще успее. Стига другият да приеме битката.

Толи преглътна.

— Сигурно е така. — Тя надникна към жената-агент, която стоеше спокойно като пенсионер на опашка за увеселително корабче. — Те обаче са страшно бързи.

— Зависи. — Той смъкна брезентовия чувал от рамото си. — Има две неща, които винаги държа в готовност в случай на спешна ситуация.

Шефа отвори торбата и извади от вътре пластмасова кутия като за сандвич.

— Това е едното.

Той откряхна капака на кутията в единия край и от там се появи облаче прах. Миг по-късно в главата на Толи избухна пожар. Тя покри лицето си и насълзените си очи с ръце и се опита да изкашля огнената струя, която пълзеше надолу по гърлото ѝ.

— Не е зле, а? — изкиска се Шефа. — Това са абанеро, изсушени и смлени на ситен пипер. В боба този пипер не е толкова зле, но ако влезе в очите ти, е същински ад.

Толи примигна, за да проясни погледа си от сълзите, и едва успя да проговори:

— Ти да не си откачил?

— Другото от моя пакет за бързо реагиране е този сак, който съдържа представителна извадка от двестагодишната визуална култура на ерата на ръждивите. Безценни и незаменими артефакти. И така, ти кое искаш?

— Ъ?!

— Пиперът или сакът със списанията? Кое предпочиташ — да те хванат, докато се опитваш да избягаш от нашата приятелка от „Извънредни“, или да съхраниш безценно парче от наследството на човечеството от тези варвари?

Толи пак се закашля.

— Май... предпочитам да избягам.

Шефа се усмихна.

— Хубаво. Защото на мен ми е писнало да бягам. Също така ми писна да оплешивявам и да страдам от късогледство. Аз съм си изпълнил дълга, пък и ти ми се виждаш доста бърза.

И той ѝ подаде брезентовия чувал. Сакът тежеше, но Толи беше заякнала, откакто дойде в Мъглата. Нямаше да усети бремето на някакви списания след раниците, пълни с желязо.

Спомни си деня на пристигането си тук, когато за първи път видя списание в библиотеката и с ужас осъзна как са изглеждали хората едно време. Тогава от снимките ѝ прилоша, а сега беше готова да ги спасява.

— Ето какъв е планът — започна Шефа. — Аз съм пръв, а когато извънредната ме сгази, ще пръсна в лицето ѝ цяла шепа пипер. Ти тичаш бързо и направо, без да се обръщаш. Става ли?

— Аха.

— С малко късмет и двамата можем да се измъкнем. Въпреки че аз не бих имал нищо против един фейслифтинг. Готова ли си?

Толи праметна чувала през рамо.

— Да вървим.

— Едно... Две... — Шефа направи пауза. — Леле, майчице! Имаме проблем, млада госпожице.

— Какъв?

— Ти си без обувки!

Толи погледна краката си. В паниката беше изхвъркнала боса от бараката. Досега ѝ беше лесно да върви по прашните улици на селището, но в гората...

— И десет метра няма да минеш, дете.

Шефа свали сака от рамото ѝ и ѝ подаде пластмасовата кутия.

— Сега върви.

— Но аз... — започна Толи, — аз не искам да се връщам обратно в града.

— Съгласен съм, млада госпожице, аз също не бих имал нищо против някой свестен зъболекар да поработи в устата ми, но всеки от нас трябва да направи своята жертва. Затова започваме сега. — При последната дума той рязко я избута иззад варела.

Толи се препъна напред, оказвайки се без никакво прикритие в средата на улицата. Един автолет изрева сякаш точно над главата ѝ и тя машинално се приведе, хуквайки напред към прикритието на гората.

Агентът от „Извънредни“ обърна глава в нейната посока и спокойно скръсти ръце като учителка, която е спипала малките да играят на забранено място.

Толи се зачуди дали пиперът ще има въздействие върху жената. Ако и на нея подейства по същия начин, имаше шанс да стигне гората. Дори ако трябва да играе ролята на примамка. Даже и без обувки.

Но ако се окаже, че са хванали Давид и тя няма повече да го види...

Тази мисъл отприщи внезапен прилив на гняв в нея и тя се втурна право към жената, стиснала кутията с две ръце.

Усмивка раздвижи жестоките черти на агента.

За част от секундата преди двете да се сблъскат, жената сякаш се изпари, изчезвайки като монета в ръката на фокусник. При следващата крачка Толи усети, че нещо твърдо удари пиццала ѝ и болката плъзна по целия крак. Тялото ѝ полетя напред, ръцете се протегнаха, за да омекотят удара, кутията се изплъзна и отлетя встрани.

Падна тежко на земята и дланите ѝ поеха силата на удара. Докато се гърчеше в праха, Толи зърна агента да се навежда над нея. Жената

просто се беше навела с неуловима за окото скорост и Толи се беше препънала в нея като непохватно мъниче в суматоха.

Докато разтърсваше глава и плюеше попадналата в устата ѝ пепел, Толи мерна кутията с пипер на една ръка разстояние. Запълзя към нея, но в този момент върху тялото ѝ се стовари смазваща тежест и тя заби лице в праха. Усети как извиват ръцете ѝ на гърба и ги завързват, а твърдите пластмасови белезници се връзват в плътта ѝ.

Опита се да се съпротивлява, но тялото ѝ отказа да помръдне.

След това ужасната тежест се вдиша и една обувка я преобърна по гръб без никакво усилие. Жената от „Извънредни“ стоеше над нея, усмихвайки се студено, с кутията в ръце.

— Гледай ти, гледай ти, още една грозна — каза жестоката красива. — Само стой мирно. Не искаме да ти причиняваме болка, но ще го направим, ако се наложи.

Толи се опита да каже нещо, но челюстта ѝ се схвана от болка. Беше заорала в земята, когато падна.

— Какво толкова важно има тук? — попита жестоката красива, като разтърси кутията и се опита да погледне през непрозрачните ѝ стени.

С крайчеца на окото си Толи зърна как Шефа се прокрадва към гората. Тичаше бавно и тромаво, брезентовият чувал беше твърде тежък за него.

— Отвори я и ще видиш — болезнено процеди Толи.

— Така и ще направя — каза жената, все още с усмивка. — Но първо да приключим с по-важните неща.

Тя съсредоточи цялото си внимание върху Шефа и в стойката ѝ изведнъж се появи нещо животинско, извивката на котка, която се готви за скок.

Толи се претърколи през рамо и яростно изхвърли и двата си крака напред. Ритникът ѝ уцели кутията и тя се отвори, а от вътрешността ѝ изскочи облак кафяво-зеленикав прах и се посипа върху агента.

За секунда върху лицето на жената се появи недоумение. Тя изхъхри и тялото ѝ се разтресе. После стисна очи и юмруци и закрещя.

В този звук нямаше нищо човешко. Той се връза в слуха на Толи като виенето на вибротриона, срещнал метал, а всеки мускул на тялото ѝ се напрегна, за да освободи ръцете си от белезниците — инстинктът

й изискваше да покрие очи. С още един яростен ритник тя се преобърна по корем, със залитане се изправи на крака и препъвайки се хукна към гората.

Гърлото ѝ взе да смъди, когато облакът пипер се разпръсна във въздуха. Тя започна да кашля, но не спря да тича, въпреки насълзените и подлютени очи, чак докато почти не ослепя. Все още с ръце на гърба, Толи залитна в храсталака и се строполи тежко на земята, когато голите ѝ ходила се препънаха във високата трева.

Тя продължи да пълзи напред, опитвайки се да изчезне колкото се може по-далече от погледа на преследвачите си.

Когато очите ѝ малко се проясниха, тя си даде сметка, че нечовешкият крясък на жената-агент е бил нещо като аларма. Трима от жестоките красиви се бяха отзовали. Единият от тях отвеждаше покритата с пипер жена, опитвайки се да остане колкото се може по-далече от нея, другите двама приближаваха гората.

Толи замръзна, храстите едва я прикриваха.

После усети гъделичкане в гърлото, което бавно премина в непоносимо дразнене. Тя затвори очи и задържа дъха си. Усети как обръч стегна гърдите ѝ, тялото ѝ се разтърси от мъчителни спазми, опитвайки се да изкара остатъците пипер от дробовете.

Трябваше да се изкашля.

Толи запрегльща мъчително, надявайки се слюнката да потуши пожара в гърлото ѝ. Цялото ѝ същество настояваше за кислород, но тя не смееше да си поеме дъх. Единият от агентите беше на хвърлей камък от нея и изследваше гората, като бавно и методично въртеше глава напред и назад, а очите му неумолимо претърсваха гъсталака.

Последователно и болезнено пламъците на болката обхващаха целия гръден кош на Толи, но напънът да кашля постепенно отмина. Тя се отпусна и най-после си позволи да поеме глътка въздух.

И сред тътнежа на автолетите, пукането на горящите сгради и шума от битката агентът от „Извънредни“ все пак успя да долови нейната тиха въздишка. Главата му рязко се обърна, той присви очи и сякаш само с едно движение се озова до нея, стиснал гърлото ѝ с ръка.

— Ти не си от лесните — каза.

Тя се опита да отговори, но вместо това избухна в мъчителна кашлица, а той завря лицето ѝ в калта, преди още да успее да си поеме дъх.

ЗАЕШКАТА КОШАРА

Откараха я в заешката кошара, където имаше още четирийсетина оковани мъгляни, насядали в оградения с мрежа квадрат. Десетина извънредни ги бяха наобиколили, наблюдавайки пленниците си с празно изражение. Край изхода подскачаха няколко зайци, за които свободата беше дошла твърде внезапно и сега не знаеха какво да правят.

Агентът, който залови Толи, я отведе в най-отдалечения от вратата ъгъл, където се бяха струпали неколцина мъгляни с разкъравени носове и насинени очи.

— Въоръжена съпротива — докладва той на двама от жестоките красиви, които охраняваха тази част на кошарата, и я бутна на земята при останалите. Тя се препъна и падна по гръб, а тежестта на тялото ѝ още по-болезнено заби белезниците в ръцете ѝ. Когато се опита да се изправи, една твърда подметка я подпря в гърба и я бутна напред. За миг си помисли, че е някой от извънредните, но се оказа един от мъглярите, който ѝ помагаше според силите си. Тя успя да седне с кръстосани крака.

Ранените мъгляни около нея се усмихнаха мрачно и ѝ закимаха окуражително.

— Толи! — прошепна някой.

Тя с усилие се извърна по посока на гласа и видя, че е Крой, с разцепена вежда, окървавила цялата му буза, докато другата половина от лицето му беше покрита с мръсотия. Той се примъкна по-близо до нея.

— Ти си се съпротивлявала — каза той. — Гледай ти, излиза, че съм сгрешил за теб.

Толи успя само да се закашля в отговор. Останките от изгарящия пипер сякаш завинаги бяха задръстили дробовете ѝ и ги изгаряха като живи въглени. От очите ѝ все още течаха сълзи.

— Забелязах, че проспа закуската тази сутрин — продължи той. — После, когато извънредните се появиха, си помислих, че си избрала много подходящо време, за да изчезнеш.

Тя разтърси глава, опитвайки се да изкара някакъв звук от обгореното си гърло.

— Снощи с Давид останахме до късно, това е всичко.

Когато проговори, наранената ѝ челюст също пламна от болка.

Крой се намръщи.

— Него не съм го виждал тази сутрин.

— Наистина? — Толи примигна, за да избистри погледа си. — Може би е успял да избяга.

— Съмнявам се някой да им се е изплъзнал. — Крой вирна брадичка по посока вратата на кошарата. Към нея приближаваше нова група мъгляни, охранявани от отряд извънредни. Сред тях Толи разпозна лицата на някои от тези, които бяха оказали съпротива при трапезарията. — Те в момента просто прочистват терена.

— Виждал ли си Шай?

Крой сви рамене.

— Беше на закуска, когато ни нападнаха, но после ѝ изгубих следите.

— Ами Шефа?

Крой се озърна.

— Не.

— Мисля, че той успя да се измъкне. Двамата заедно опитахме да избягаме.

Мрачна усмивка се мерна по лицето на Крой.

— Странно. Той винаги е твърдял, че не би имал нищо против да го заловят. Говореше нещо за фейслифтинг.

Толи успя да се усмихне. Но после се сети за аномалията, която красивите неизбежно получават, и тръпки полазиха тялото ѝ. Запита се колко от пленниците знаят какво ще се случи наистина с тях.

— Шефа наистина се канеше да се предаде и да ми помогне да избягам, но аз не успях да стигна до гората.

— Защо?

Тя размърда пръстите на краката си.

— Нямам обувки.

Крой повдигна едната си вежда.

— Явно си избрала най-неподходящия ден да се успиш.

— Явно.

Отвъд мрежата на заешката кошара новодошлите пленници бяха разпределени на групи. Двойка извънредни тръгнаха из кошарата, святакаха в очите на вързаните мъгляни с ирисовия скенер и започнаха да ги извеждат един по един.

— Очевидно ни разпределят по градове — каза Крой.

— Защо?

— За да ни върнат у дома.

— У дома — повтори тя. А едва снощи тази дума промени значението си за нея. Сега нейният дом беше разрушен. Развалините му лежаха наоколо, овъглени и разграбени.

Толи се вгледа в пленниците, търсейки Шай и Давид. Познатите лица в тълпата заловени бяха изпити, мръсни, сгърчени от шока и отчаяни, но Толи осъзна, че за нея те вече не са грозни. Сега студените лица на извънредните, макар да бяха красиви, ѝ се струаха ужасяващи.

Някакво борицкане привлече погледа ѝ. Трима от нашествениците мъкнеха през кошарата съпротивляваща се фигура с вързани ръце и крака. Идваха право към ъгъла на оказалите съпротива и когато стигнаха, стовариха пленника си на земята.

Беше Шай.

— Наблюдавайте тази.

Двамата извънредни, които ги охраняваха, хвърлиха поглед към все още гърчещата се фигура.

— Въоръжена съпротива? — попита единият.

Последва пауза. Толи забеляза, че единият от извънредните има оток, който загрозява красивото му лице.

— Невъоръжена. Но опасна.

Тримата оставиха пленницата и се отдалечиха, но сега в жестоката грация на движенията им се усещаше някакъв стремеж да се махнат по-бързо от тук.

— Шай! — прошепна Крой.

Шай се претърколи към тях. Лицето ѝ пламтеше, устните ѝ бяха подпухнали и кървяха. Тя се изплю, слюнка се проточи от устата ѝ към кървавочервената локва на мръсната земя.

— Крой — едва успя да каже тя с надебелял език.

После погледът ѝ попадна на Толи.

— Ти?!

— Ъ, Шай... — започна Крой.

— Ти ни причини всичко това! — Тялото ѝ се загърчи като змия в предсмъртна агония. — Не ти ли беше достатъчно да ми отмъкнеш гаджето, ами трябваше да предадеш и Мъглата!

Толи стисна очи и тръсна глава. Това не можеше да е истина. Нали унищожи медальона. Сама видя как огънят го поглъща.

— Шай! — намеси се Крой. — Успокой се. Погледни я само. Тя също се е съпротивлявала.

— Ти да не си сляп, Крой! Само се огледай, тя ни причини това!

Толи си пое дълбоко въздух и се насили да погледне Шай. Очите на приятелката ѝ горяха от омраза.

— Кълна ти се Шай, не съм го направила, аз никога... — Но гласът ѝ изневери.

— Кой друг би могъл да ги доведе дотук?

— Не зная.

— Не можем да обвиним всички, Шай — каза Крой. — Причината може да е съвсем различна. Прихващане от сателит. Разузнавателна мисия.

— Или шпионин.

— Погледни я само, Шай! — извика Крой. — Тя е вързана също като нас. Тя се е съпротивлявала!

Шай затвори очи и поклати глава.

Двамата извънредни с ирисовия скенер наближиха ъгъла на оказалите съпротива. Единият остана по-настрани, докато жената пристъпи предпазливо.

— Не искаме да ви причиним болка — започна тя. — Но ще го направим, ако се наложи.

Жестоката красива стисна Крой за брадичката и светна със скенера в окото му. После погледна резултата.

— Още един от нашите — обяви тя.

Другият извънреден вдигна вежди.

— Не знаех, че имаме толкова много бегълци.

Двамата изправиха Крой на крака и го отведоха при най-голямата група мъгляни извън мрежата. Толи прехапа устни. Крой беше един от старите приятели на Шай, значи тези двама извънредни бяха от нейния град. Нищо чудно всички нападатели да бяха от там.

Сигурно беше някакво съвпадение. Не е възможно да е по нейна вина. Нали беше видяла медальона да гори!

— Значи си успяла да спечелиш и Крой на своя страна, така ли?
— изсъска Шай.

Очите на Толи се напълниха със сълзи, но този път причината не беше пиперът.

— Погледни ме, Шай!

— Той те подозираше още от самото начало. Но аз всеки път му казвах: „Не, Толи е моя приятелка. Тя не би направила нещо, което да ме нарани.“

— Шай, аз не лъжа.

— Как успя да бръкнеш в мозъка на Крой, Толи? Сигурно също както промени и Давид.

— Шай, не съм направила това нарочно.

— Тогава къде бяхте вие двамата снощи?

Толи преглътна, опитвайки се да придаде твърдост на гласа си.

— Просто разговаряхме. Разказах му за медальона.

— И това ви отне цяла нощ? Или реши да направиш своя ход преди идването на извънредните? Една последна игричка с него. И с мен.

Толи сведе глава.

— Шай.

Една ръка стисна брадичката ѝ и повдигна главата ѝ нагоре. Тя примигна и в очите ѝ блесна ослепителна червена светлина.

Жената от „Извънредни“ се взря в резултата.

— Ей, това е тя!

Толи отчаяно заклати глава.

— Не!

Другият агент също провери резултата и потвърди:

— Толи Янгблъд!

Тя не отговори. Двата я изправиха на крака и я поведоха навън.

— Ела с нас, д-р Кейбъл иска да те види незабавно.

— Знаех си! — изсъска Шай.

— Не!

Дамата изблъскаха Толи към вратата на кошарата. Тя изви глава, за да погледне назад, опитвайки се да намери най-подходящите думи

за обяснение.

Шай я гледаше от земята и се хилеше с окървавени зъби, а очите ѝ не се откъсваха от вързаните ръце на Толи.

Миг по-късно Толи усети, че стягането отслабна и ръцете ѝ се разделиха. Извънредните бяха прерязали белезниците ѝ.

— Не! — тихо простена тя.

Единият от извънредните стисна рамото ѝ.

— Не се безпокой, Толи, съвсем скоро ще си бъдеш у дома.

Другият се намеси:

— Търсим тая банда от години.

— Браво, добра работа.

В СЛУЧАЙ НА ПОВРЕДА

Заведоха я в библиотеката. Сега тя беше превърната в щаб на нашествениците, дългите маси бяха отрупани с портативни монитори, на които работеха извънредните, а обикновено безшумните им действия сега бяха заменени от жуженето на сигнали за обменени съобщения и приети команди. Гласовете бръсначи на жестоките красиви накараха Толи да настръхне.

Д-р Кейбъл чакаше край една от дългите маси. Зачетена в едно списание, тя изглеждаше спокойна и отпусната, далечна на кипящата около нея дейност.

— А, Толи. — Тя оголи зъби в опит да се усмихне. — Радвам се да те видя. Сядай.

Толи се зачуди какво ли се крие зад това приветствие. Извънредните се държаха с нея като с техен съучастник. Дали не бяха получили някакъв сигнал от медальона, преди да успее да го унищожи?

Както и да стояха нещата, единственият начин за бягство беше да играе по свирката им, поне засега. Тя си издърпа един стол и седна.

— Божичко, виж се само — каза д-р Кейбъл. — Ти винаги представляваш страхотна гледка за човек, който иска да бъде красив.

— Денят ми започна зле.

— Изглежда си попаднала в мелето.

Толи сви рамене.

— Просто се опитвах да се измъкна.

— Така ли? — Д-р Кейбъл захлупи списанието върху масата. — Това също не ти се удава много добре.

Толи се закашля, дробовете ѝ се освобождаваха от последните пращинки пипер.

— Сигурно е така.

Д-р Кейбъл погледна монитора пред себе си.

— Виждам, че сме те открили при оказалите съпротива.

— Някои от мъглияните вече ме подозират. Затова се опитах да избягам като чух, че вашите хора идват. Не исках да съм наблизо,

когато всички разберат какво става. Щяха да побеснеят.

— Самозащита. Е, добре поне, че в едно нещо си добра.

— Не съм молила да ме прашате тук.

— Не, но затова пък доста се застоя. — Д-р Кейбъл се облегна назад и допря върховете на дългите си тънки пръсти. — От колко време си тук, всъщност?

Толи се насили пак да се закашля, чудейки се дали ще ѝ стигне смелост да излъже. Гласът ѝ, още дрезгав и неравномерен от вдишания пипер, едва ли щеше да я издаде. И въпреки че кабинетът на д-р Кейбъл в града беше един голям детектор на лъжата, тук имаше само прости дървени маси и столове, без никакви вградени в тях устройства.

Толи обаче реши да бъде предпазлива.

— Не чак толкова дълго.

— Не успя да стигнеш толкова бързо, колкото се надявах.

— Добре, че изобщо успях да стигна. А когато най-накрая дойдох, беше минало много време от рождения ми ден. Затова ме заподозряха.

Д-р Кейбъл поклати глава.

— Сигурно е трябвало да се притеснявам за теб, съвсем самичка в тая дивотия. Горката Толи.

— Благодаря за загрижеността.

— Сигурна съм, че би използвала медальона, ако беше попаднала в истинска беда. Както се разбра, самозащитата е единственото ти качество.

Толи изсумтя.

— Освен ако не бях паднала от някоя скала, както почти стана.

— Въпреки това щяхме да дойдем за теб. Ако медальонът бъде повреден, той автоматично изпраща сигнал.

Думите ѝ бавно заглъхнаха: „Ако медальонът бъде повреден...“ Толи стисна ръба на масата, опитвайки се да не издава чувствата си.

Д-р Кейбъл присви очи. Макар да нямаше апарат, който да отчита пулса, дишането и потенето на Толи, тя беше цялата нащрек. Явно беше подбрала точно тези думи, за да предизвика ответна реакция.

— И като стана дума за медальона, къде е той?

Пръстите на Толи посегнаха към врата ѝ. Разбира се, че д-р Кейбъл беше забелязала липсата още в първия момент. Всички нейни

въпроси водеха именно към това. Умът на Толи трескаво заработи в търсенето на отговор. Белезниците бяха свалени. Трябваше да се измъкне от тук и да се добере до търговския пункт. За щастие сърфът й все още лежеше на покрива, разгънат, за да се зареди на утринното слънце.

— Скрих го — каза тя. — Беше ме страх.

— От какво те беше страх?

— Снощи, след като се уверих, че това е Мъглата, активирах медальона. Но те имат детектор за откриване на проследяващи устройства. Намериха едно такова на сърфа ми — същото, което сте сложили там, без да ме предупредите.

Д-р Кейбъл се засмя и разпери безпомощно ръце.

— Това за малко да развали цялата работа — продължи Толи. — Затова, когато активирах медальона, се изплаших да не прихванат сигнала. Скрих го, в случай че дойдат на проверка.

— Разбирам. Понякога чувството за самозащита е придружено и от известна доза интелигентност. Радвам се, че реши да ни помогнеш.

— Сякаш имах избор.

— Ти винаги си имала избор, Толи. Но взе правилното решение. Реши да дойдеш тук и да откриеш приятелката си, за да я спасиш от това цял живот да остане грозна. Затова трябва да се радваш.

— Чак тръпки ме побиват от радост.

— Вие грозните сте страшно заядливи. Е, скоро ще пораснеш.

Толи изтръпна при тези думи. Очевидно под „порастване“ д-р Кейбъл имаше предвид промяна в мозъка.

— Има само още едно нещо, което трябва да направиш за мен, Толи. Имаш ли нещо против да вземеш медальона от мястото, където си го скрила? Не обичам да оставям нищо след себе си.

Толи се усмихна.

— С радост.

— Този офицер ще те придружи. — Д-р Кейбъл вдигна пръст и един от извънредните се появи край нея. — А за да не пострадаш от приятелите си мъгляни, ще направим така, че да изглеждаш като една от оказалите съпротива.

Офицерът изви ръцете на Толи на гърба и тя отново усети пластмасовите белезници на китките си.

Толи пое дълбоко въздух, пулсът ѝ заблъска силно в слепоочията, но въпреки това си наложи да каже с безразличие:

— Както кажете.

— Насам.

Толи поведе извънредния към търговския пункт, обмисляйки ситуацията. Мъглата беше потънала в тишина. Пожарът беше оставен произволно да се разпростира. Някои от огнищата вече догаряха, от почернелите греди се издигаше гъст дим и се виеше над селището.

Няколко лица се извърнаха да изгледат подозрително Толи. Тя беше единствената от мъгляните, която се разхождаше наоколо. Всички останали бяха повалени на земята, с белезници и под стража, повечето струпани край мрежата на заешката кошара.

Тя се опита мрачно да се усмихне на онези, които я видяха, надявайки се да забележат, че и тя е вързана също като тях.

Когато стигнаха търговския пункт, Толи погледна нагоре.

— Скрих го на покрива.

Извънредният огледа подозрително сградата.

— Добре тогава — каза най-накрая. — Ти чакай тук. Седни и не мърдай.

Тя сви рамене и внимателно коленичи.

Агентът се преметна на покрива с лекота, която накара Толи да потрепери. Как щеше да надделее над този жесток красив? Даже ръцете ѝ да не бяха вързани, той беше по-едър, по-силен и по-бърз от нея.

Миг по-късно главата му се подаде над ръба на покрива.

— Къде е?

— Под ръфлека.

— Под какво?

— Ръфлек. Нали знаеш, онова старомодно нещо, където покривът се свързва с айсикютката.

— Какви ги приказваш, по дяволите?!

— Това е на жаргона на мъгляните, предполагам. Нека ти покажа къде е.

Бегло чувство пробяга по иначе безизразното лице на извънредния — нещо средно между гняв и подозрение. Въпреки това той скочи обратно долу и натрупа една върху друга няколко щайги.

После се метна отгоре им и издърпа Толи, поставяйки я да седне на ръба на покрива, сякаш беше лека като перце.

— Ако докоснеш някой от сърфове, ще те перна през лицето — заплаши я той.

— Сърфове ли има горе?

Той се метна на покрива и я издърпа при себе си.

— Намери го.

— Няма проблем. — Тя запристъпва внимателно по наклонения покрив, като преувеличаваше затруднението си да балансира със завързани ръце. Соларните панели на заредените сърфове блестяха ослепително на слънцето. Нейният легеше много далече, чак на другия край на покрива, при това беше разгънат на осем секции. Сгъването му би отнело цяла минута. Но Толи видя друг сърф близо до себе си. Май беше на Крой и беше разгънат само веднъж. Светеше зелено. Само още една крачка към него и той щеше да е готов за полет.

Само че Толи не можеше да лети с ръце, вързани на гърба. Щеше да падне от дъската още при първия завой.

Тя си пое дълбоко въздух, пренебрегвайки предупредителните сигнали на онази част от мозъка си, която ѝ показваше разстоянието до земята. Ако агентът наистина беше толкова бърз и силен, колкото изглеждаше...

„Нося бърнджи жилетка“, опита се да залъже сама себе си тя. „Нищо не може да ми се случи.“

Тя остави босите си стъпала да се плъзнат по покрива и се прекатури надолу по наклона.

Коленете и лактите ѝ болезнено се заудряха в грубите дъски, докато се търкаляше към ръба, а болката я накара да извика. Тя се опита да се задържи на покрива и заби крака в дъските, за да забави падането си.

В мига, когато щеше да се прекатури през ръба, една желязна ръка я стисна за рамото. Тя увисна във въздуха, а земята се залюля под краката ѝ. Толи обаче успя да се задържи и ръката ѝ внезапно се стрелна към окото на агента, после чу режещия му глас да ругае силно.

Тя отново се залюля за момент, беше успяла да се закрепил някак, но после и двамата започнаха да се плъзгат към ръба на покрива.

Чуваше как пръстите и краката на извънредния драскат по дъските, търсейки опора. Колкото и силен да беше обаче, нямаше за

какво да се хване. Толи щеше да падне всеки момент.

Поне щеше да повлече и него заедно със себе си.

После откъм извънредния се донесе нещо като грухтене и Толи усети как могъща сила я повдига. Изхвърли я обратно на покрива и някаква сянка мина над нея. След това откъм земята се чу глух удар. Агентът от „Извънредни“ беше паднал от покрива, за да спаси нея!

Тя се сви на кълбо, изправи се и повдигна сърфа на Крой с единия си крак, премествайки го по-близо до себе си. Някакъв шум се разнесе изпод стряхата и Толи отстъпи настрани от сърфа.

Пръстите на извънредния се появиха над ръба, после се показва и тялото му. Беше напълно невредим.

— Добре ли си? — попита го тя. — Брей! Вие сте големи здравеняци. Благодаря, че ме спаси.

Той студено я погледна.

— Взимай онова, за което сме дошли. И гледай да не се пребиеш този път.

— Дадено. — Тя отново успя да си заплете краката и политна. Агентът я задържа в ръцете си за секунда.

Най-накрая в гласа му се долови гняв.

— Вие, грозните, сте толкова... непохватни!

— Ами, ако ти би могъл... — Още преди да довърши, Толи усети, че стягането около китките ѝ изчезна. Тя раздвижи ръце и разтри раменете си. — О, благодаря ти.

— Виж какво... — Бръсначите в гласа му бяха по-остри от всякога. — Не искам да те нараня, но...

— Ще го направиш, ако се наложи — усмихна се Толи. Сега вече стоеше точно на мястото, където искаше.

— Просто взemi онова, което иска д-р Кейбъл. И да не си посмяла да докоснеш някой от сърфовете.

— Не се безпокой, няма да ми се наложи — каза тя и плесна с ръце с всичка сила.

Сърфът на Крой се вдигна във въздуха, прекатурвайки извънредния. Агентът, се преметна през ръба на покрива и отново падна на земята, а Толи скочи върху сърфа.

БЯГСТВОТО

Никога досега Толи не беше карала сърф боса. Младите мъгляни си устройваха всякакъв вид състезания, летяха тежко натоварени или по двама на сърф, но никой от тях не беше чак толкова глупав.

При първия завой едва не падна, мяркайки под себе си новото трасе, което бяха прокарали с релсите от железопътната линия едва преди няколко дни. В мига, когато сърфът се наклони, мръсните ѝ крака се плъзнаха по него и тя наполовина се надвеси извън дъската. Замаха отчаяно с ръце и някак успя да се задържи, прелитайки над селището и заешката кошара в края.

Отдолу се надигна хор нестройни викове, когато пленниците я видяха да се носи над тях и разбраха, че поне някой е успял да се спаси. Толи обаче бе твърде ангажирана с управлението на сърфа, за да погледне към тях.

Когато най-последно си възвърна, баланса, тя осъзна, че не носи противоударните гривни. Този път всяко падане щеше да е фатално. Пръстите ѝ се впиха в дъската и тя си обеща да вземе следващия завой по-плавно. Ако сутринта беше облачна, слънцето нямаше да успее да изсуши росата от сърфа на Крой. И сега тя щеше да лежи като безформена купчина в заешката кошара, най-вероятно със счупен врат. За късмет спеше със сензора на корема си, както правеха повечето млади мъгляни.

Зад гърба ѝ ято автолети се вдигна над земята.

Толи знаеше само две трасета, по които можеше да се измъкне от Мъглата със сърф. Тя инстинктивно пое към старата железопътна линия, където работеше всеки ден. Долината изчезна зад нея и тя успя да направи остър завой над разпенената вода на бързеите, без да падне. Сега, без тежката раница и противоударните гривни, се чувстваше като гола.

Сърфът на Крой не беше толкова бърз като нейния, а и не познаваше стила ѝ на управление. Да лети на него беше като да разтърква нови обувки, само дето сега това бе на живот и смърт.

Водният облак над бързеите покри с пръски лицето, ръцете и краката ѝ. Тя коленичи върху дъската, вкопчи се с мокрите си ръце в ръба и се опита да лети колкото се може по-ниско. Долу сигурно щеше да ѝ е още по-трудно заради разпенената вода, но поне дърветата я криеха от погледите на преследвачите. Осмели се да погледне назад. Все още не се виждаше нито един автолет.

Докато се стрелкаше надолу по криволичещия поток, вземайки познатите завои, Толи си спомни как всеки път тримата с Давид и Шай се състезаваха на път за работа. Запита се къде ли е Давид сега. Дали е в селището, вързан и готов за транспортиране в града, който никога не беше виждал? Дали лицето му щеше да бъде изпилено и заменено с красива маска, а мозъкът му превърнат в каша, което според властите беше необходимата мярка срещу един отстъпник, отгледан сред дивата природа?

Тя тръсна глава, опитвайки се да прогони от мислите си този образ. Давид не беше сред заловените, оказали съпротива. Ако го бяха хванали, той не би им се оставил без борба. Значи трябва да е избягал.

Над главата ѝ премина тътен от автолетите, а вълната от тяхното прелитане едва не я катурна от сърфа. Няколко секунди по-късно — тя знаеше, че са я видели — над леса отвъд реката се дочу как вият при обратния завой.

Над главата ѝ премина сянка и с крайчеца на окото зърна два от автолетите да я следват, а витлата им святкаха като мечове на обедното слънце. Машините можеха да летят навсякъде, докато Толи беше ограничена от магнитите. Трасето към железопътната линия я държеше като в капан.

Спомни си първото пътуване към кабинета на д-р Кейбъл, страховитата подвижност и бързина на автолета и нейния шофьор, един от жестоките красиви. По права линия машината беше по-бърза от който и да е сърф. Нейното единствено предимство в момента бе, че познава трасето като петте си пръста.

За нещастие в този участък то представляваше почти права линия.

Толи се вкопчи с две ръце в сърфа и се отклони от реката към билото. Автолетите изчезнаха в далечината напред, без да разберат, че е тръгнала над железната жила. Сега обаче се озова на открито, а поляните пред нея ѝ се видяха безкрайни.

Мина ѝ през ума, че времето е прекрасно, без нито едно облаче по небето.

Почти легна върху дъската, за да устои на насрещния вятър, и успя да вдигне максимална скорост. Въпреки това не ѝ се вярваше, че ще се добере до следващото прикритие, преди автолетите да я настигнат.

Зачуди се как ли ще я хванат. Дали ще я зашеметят? Или ще използват мрежа? А може просто да падне от въздушната вълна на техния полет? При тази скорост и без противоударни гривни всичко можеше да я свали на земята, което означаваше смърт.

Сигурно точно това целяха.

Писькът на витлата долетя отдясно и ставаше все по-силен.

Малко преди звукът да я настигне, Толи използва цялата си тежест, за да намали рязко скоростта на сърфа, което едва не я изхвърли от дъската. Двата автолета префучаха отгоре, изпреварвайки я с почти километър и половина, но вихрушката, образувана от витлата им, подхвана сърфа и го завъртя в кръг. Дъската подскочи, после се наклони отвесно и Толи се вкопчи в нея, докато светът се въртеше като луд наоколо.

Накрая успя да си възвърне контрола над сърфа и отново се понесе напред с пълна скорост, преди автолетите да са успели да се върнат обратно. Машините на извънредните може и да са бързи, но нейният сърф беше много по-маневрен от тях.

При приближаването на следващия завой преследвачите ѝ вече бяха съвсем близо и караха много по-бавно, явно пилотите схванаха, че с висока скорост я губят при всяка маневра.

Нека сега се опитат да летят под нивото на дърветата, каза си тя.

Застанала на колене върху сърфа, стиснала дъската и с двете си ръце, Толи навлезе в следващия завой, спускайки се почти до мръсното дъно на пресъхнало речно корито. Чу воя на витлата постепенно да се усилива зад гърба ѝ.

Откриха я твърде лесно, явно се ориентираха по температурата на тялото ѝ, за да я следят под прикритието на дърветата, също както правеше охраната в града. Толи си спомни портативната грейка, която толкова пъти беше използвала, за да се измъкне от общежитието. Ех, ако сега беше с нея.

После се сети за разрушения железопътен тунел, който Давид ѝ показва още първия ден след нейното пристигане в Мъглата. Дебелите студени скални стени щяха да прикрият топлината на тялото ѝ.

Опита се да не обръща внимание на тътена от машините на преследвачите и продължи да се носи над пресъхналото речно корито, после се прехвърли над рудната жила и накрая над реката, която водеше към железопътната линия. Мина косо над водата; а автолетите останаха над дърветата, изчаквайки търпеливо да излезе от прикритието си.

Щом наближи завоя на железопътната линия, Толи увеличи скоростта, спускайки се съвсем ниско над водата, колкото ѝ стигаше куражът. Взе завоя с максимална скорост и профуча над релсите.

Автолетите продължиха надолу по реката. Извънредните явно очакваха да се прехвърли над другия ръкав на реката, но внезапната поява на старата железопътна линия ги хвана неподготвени. Ако успееше да стигне планината преди онези да направят тромавия обратен завой, щеше да е в безопасност.

Точно навреме си спомни къде е участъкът с извадените релси и се подготви за свободно падане; стомахът ѝ се качи в гърлото, докато прелиташе над дупката по високо извита траектория. Магнитите на сърфа скоро отново откриха метал и трийсет секунди по-късно тя рязко спря в края на линията.

Толи скочи от сърфа, обърна носа му в посоката, откъдето беше дошла, и го блъсна обратно към реката. Без противоударните гривни, които да го задържат близо до нея, той щеше да се носи по правата линия на железопътните релси, докато не стигне празното място и не падне на земята.

Надяваше се извънредните да си помислят, че е паднала преди това и да започнат издирването ѝ в обратна на тунела посока.

Толи се промуши между скалните отломки, пропълзя в пещерата и влезе навътре в мрака. Отдалечи се колкото може повече от входа с надеждата каменната грамада над главата ѝ да е достатъчно плътна, за да я скрие от извънредните. Когато светлината откъм отвора на пещерата намаля до размерите на човешко око, Толи се стовари обезсилена върху един камък, задъхана и с треперещи ръце след летенето, повтаряйки си отново и отново, че е успяла.

Но в какво всъщност беше успяла? Тя нямаше обувки, беше без сърф, без приятели, нямаше даже пречиствател или пакет СпагБол. Нито дом, където да се върне.

Беше съвсем сама.

— Аз съм свършена — каза тя високо.

Глас се разнесе в тъмнината:

— Толи? Това ти ли си?

Две ръце стиснаха раменете на Толи в тъмното.

— Ти успя! — Гласът беше на Давид.

За своя собствена изненада Толи не можа да проговори, но го притегли близо до себе си и зарови лице в гърдите му.

— Кой още е с теб?

Тя поклати глава.

— О! — прошушна Давид. А когато скалата затрепери над тях, прегръдката му стана още по-здрава. Ревът на автолетите бавно премина отгоре и Толи си представи как машините на извънредните претърсват всяка пукнатина в скалата в търсене на плячка.

Нима тя ги беше довела при Давид? Е, какво пък, това ще е последното ѝ предателство.

Глухото боботене на преследвачите мина над тях още веднъж и Давид я поведе навътре в мрака по дълга и извита пътека, която ставаше все по-тъмна и все по-студена. Наоколо се възцари тишина, влажна и студена и Толи пак се сети за вагона със скелети на отдавна измрели ръждиви, затрупан сред скалите.

Застинаха смълчани и им се стори, че са стояли часове наред прегърнати, без да посмеят да заговорят, още дълго след като ревят на машините заглъхна.

Най-накрая Давид прошепна:

— Какво стана в Мъглата?

— Извънредните дойдоха тази сутрин.

— Знам. Видях ги. — Той я прегърна още по-силно. — Не можах да заспя, затова взех сърфа си и се качих високо в планината, за да посрещна изгрева. Минаха право над главата ми, двайсет автолета наведнъж прекосиха билото. После какво стана?

— Затвориха ни в заешката кошара и ни разделиха на групи. Според Крой се канят да ни върнат обратно по градовете.

— Крой, значи. Кого още видя?

— Шай, група нейни приятели. Шефа може и да е успял да се измъкне. Двамата заедно се опитахме да избягаме.

— Ами нашите?

— За тях не знам. — В този момент тя беше благодарна, че наоколо е непрогледен мрак. Страхът, който усещаше в гласа на Давид, ѝ причиняваше достатъчно болка. Родителите му бяха създали Мъглата и знаеха тайната за операцията. Каквото и наказание да чакаше останалите мъгляни, то щеше да е стотици пъти по-страшно за тях двамата.

— Не мога да повярвам, че най-накрая това се случи — тихо каза той.

Толи трескаво търсеше някакви успокоителни думи, с които да облекчи мъката му. Но единственото, което виждаше в мрака, бе присмехулната усмивка на д-р Кейбъл.

— Ти как избяга? — попита той.

Тя протегна ръце, за да пипне той китките ѝ, където все още бяха гривните от пластмасовите белезници.

— Освободих се от тях, покатерих се на покрива на търговския пункт и откраднах сърфа на Крой.

— Въпреки извънредния, който те е охранявал? Майка казва, че са суперчовеци. Втората операция усилва мускулите и нервната им система. Освен това са толкова страшни на вид, че повечето хора се стъписват само като ги видят за първи път. — Той я притисна още по-близо до себе си. — Но аз не трябваше да се съмнявам, че ти ще им се измъкнеш.

Толи стисна клепачи, което не беше кой знае колко по-различно от това да стои с отворени очи в пълния мрак. Прииска ѝ се да останат така прегърнати завинаги, без да се налага да се връщат към онова, което е навън.

— Просто имах късмет.

Сама не можеше да повярва, че отново лъже. Ако още отначало му беше казала истината за себе си, мъглярите щяха да знаят какво да правят с медальона. Можеше да го завържат на някоя прелетна птица и сега д-р Кейбъл да е на път за Южна Америка, вместо да наблюдава унищожението на Мъглата от библиотеката.

Толи си даде сметка, че вече не може да му каже истината, не и сега. Давид никога повече не би ѝ се доверил, не и след като по нейна

вина беше разрушен домът и семейството му. Тя вече беше загубила Перис, Шай и новия си дом. Не би могла да понесе загубата и на Давид.

Пък и каква полза от една изповед в този момент? Давид щеше да остане сам, тя — също, точно когато имат най-голяма нужда един от друг.

Ръката му изпърха по лицето ѝ.

— Ти продължаваш да ме изумяваш, Толи.

Тя усети, че трепери, а думите му я пронизаха като нож.

В този момент тя сключи сделка със самата себе си. Рано или късно ще трябва да каже какво е извършила, макар и против волята си. Не сега, но някой ден. Когато успее да поправи стореното и възстанови част от онова, което беше разрушила, може би тогава той би я разбрал.

— Ще ги последваме — каза тя. — Ще ги спасим.

— Кого? Моите родители ли?

— Те са дошли тук от моя град, нали така? Затова ще ги отведат обратно там. Шай и Крой също. Ще ги спасим всичките.

Давид горчиво се засмя.

— Само ние двамата ли? Срещу цяла орда извънредни?

— Те няма да ни очакват.

— Но как ще ги намерим? Никога не съм бил в град, но съм чувал, че са много големи. С повече от милион души население.

Толи си пое дълбоко въздух, припомняйки си отново първото посещение при д-р Кейбъл. Ниските, мръсно оцветени сгради в края на града отвъд зеления пръстен, сред фабриките. И един огромен безформен хълм наблизо.

— Знам къде ще ги заведат.

— Ама ти какво? — Давид се освободи от прегръдката ѝ.

— Била съм там. В централата на „Извънредни ситуации“.

Настана минута мълчание.

— Мислех, че това е тайна. Повечето деца, които идват тук, даже не вярват, че извънредните наистина съществуват.

Тя продължи, ужасена от факта, че новата лъжа толкова лесно ѝ дойде наум.

— Преди известно време направих един наистина гаден номер, който привлече специално внимание. — Тя отново вдигна глава срещу Давид, доволна, че не може да види доверчивото му изражение. —

Промъкнах се в „Града на новите красиви“. Там живеят всички токущо оперирани и се забавляват през цялото време.

— Чувал съм за това. Там е забранено за грозни, нали?

— Да, това си е доста сериозно нарушение. Както и да е, аз носех маска и се натресох на едно парти. Те почти ме хванаха, затова свих една бърнджи жилетка.

— Това пък какво е?

— Нещо като сърф, но го обличаш. Изобретено е за евакуация от горяща сграда, но новите красиви използват жилетките за забавление. Та, аз свих една жилетка, задействах противопожарната аларма и скочих от покрива. Доста народ пощуря от този номер.

— Вярно. Шай ми разказа цялата история, докато пътувахме насам и твърдеше, че ти си най-страхотната грозна на света — каза той. — Аз пък си мислех, че в града е голяма скука.

— Не си далече от истината.

— Но си се оставила да те хванат? Шай не ми каза това.

Новата лъжа се оформи в крачка, още докато говореше, но тя се опита да вмъкне в нея колкото може повече истина.

— И аз си мислех, че съм се отървала, но те са открили моя ДНК или нещо подобно. Няколко дни по-късно ме отведоха в „Извънредни ситуации“ и ме представиха на една ужасна жена. Мисля, че тя командваше там. Тогава за първи път видях извънредните.

— Наистина ли са толкова страшни отблизо?

Тя кимна в мрака.

— Те са красиви, без съмнение. Но видът им е жесток, тръпки да те побият. Първият път е най-зле. Макар че тогава само искаха да ме изплашат. Казаха, че лошо ще си изпатя, ако пак ме хванат. Или ако кажа на някого. Затова не го споменах пред Шай.

— Това обяснява много неща.

— За кое?

— За теб. Ти винаги си знаела колко опасно е тук, в Мъглата. Някак беше успяла да разбереш истинската същност на градовете, още преди родителите ми да ти кажат истината за операцията. От всички, които познавам, ти си единственият беглец, който наистина е схванал това.

Толи кимна. По-голямата част от всичко това беше истина.

— Така е.

— И въпреки това искаш да се върнеш там за моите родители и за Шай? Да рискуваш да те заловят отново? Да се изложиш на опасност да объркат мозъка ти?

В гласа ѝ се прокрадна ридание.

— Трябва да го направя.

„Да го направя за теб.“

Давид я прегърна силно и се опита да я целуне. Наложил се тя да извърне лице, защото сълзите ѝ най-сетне се бяха отприщили.

— Толи, ти си изумителна.

ГИБЕЛ

Останаха в пещерата чак до сутринта на следващия ден.

Толи присви очи срещу светлината на утрото и огледа небето дали флотата от автолети не се задава някъде над върхарите на гората. Но и двамата не бяха чули никакъв обезпокоителен шум цяла нощ. Може би сега, когато Мъглата беше изравнена със земята, залавянето на последните бегълци не беше чак толкова важно.

Сърфът на Давид прекара нощта в пещерата и до него не беше достигнала слънчева светлина през първите часове на деня, но той имаше достатъчно заряд, за да ги върне обратно в планината. Летяха над реката. Стомахът на Толи се бунтуваше след цяло денонощие без храна, но още повече се нуждаеше от вода. Устата ѝ беше толкова суха, че едва можеше да говори.

Давид коленичи на брега на реката и потопи главата си в ледената вода. Само при вида на това Толи потрепери. През нощта беше замръзнала в пещерата без одеяло и обувки, въпреки че спа сгушена в прегръдката на Давид. Сега имаше нужда да вкара в тялото си топла храна, преди да се изправи лице в лице с нещо по-студено от сутрешния бриз.

— Ами ако Мъглата все още е окупирана? — попита тя. — Откъде ще вземем храна?

— Казваш, че затворниците са били в заешката кошара. Тогава къде отидоха зайците?

— Разбягаха се.

— Така си и мислех. Сега можем да ги срещнем навсякъде. Никак не е трудно да уловим някой.

Толи изкриви лице в гримаса.

— Сигурно. Но ще трябва и да го сготвим.

Давид се разсмя.

— Естествено.

— Никога не съм палила огън — призна тя.

— Не се притеснявай. Ти си родена за това. — Той стъпи на сърфа и протегна ръка към нея.

Толи никога не беше летяла заедно с някой друг на един сърф и сега се радваше, че нейният партньор е Давид, а не просто случаен човек. Стоеше пред него, телата им се докосваха, ръцете ѝ бяха разперени, а неговите — обвити около кръста ѝ. Решаваха накъде да завият без думи, Толи накланяше тялото си и чакаше Давид също да промени центъра на тежестта в избраната посока. Когато постепенно привикнаха един с друг, телата им започнаха да се движат в синхрон и двамата подкараха сърфа по познатото трасе като един човек.

Колкото повече напредваха, толкова повече сливаха движенията си, но Толи през цялото време беше нащрек за внезапна опасност. Щеше да е сложно да се измъкнат с пълна скорост, ако внезапно се появи някой самолет.

Надушиха Мъглата дълго преди да я видят.

Високо от планинските склонове селището приличаше на загасено огнище, димящо и порутено, почерняло от край до край. Нищо не се движеше из него, освен няколко листа хартия, носени от вятъра.

— Изглежда пожарът е продължил цяла нощ — каза Толи.

Давид кимна, неспособен да проговори. Толи стисна ръката му, опитвайки се да си представи какво е да видиш родния си дом, превърнат в димящи руини.

— Толкова съжалявам, Давид — каза тя.

— Трябва да слеза долу. Искam да видя родителите си... — Той преглътна следващите думи.

Толи напрегна очи да различи някакви признаци на живот. Селището изглеждаше напълно изоставено, но нищо чудно извънредните да се спотайват някъде в засада, очаквайки изостанали мъгляни.

— Трябва да изчакаме.

— Не мога. Къщата на нашите е от другата страна на хребета. Възможно е извънредните да не са стигнали дотам.

— Ако са я пропуснали, значи Мади и аз все още са тук.

— Ами ако са избягали?

— Тогава ще ги открием. Но не и ако ни заловят.

Давид въздъхна.

— Добре.

Толи стисна ръката му. Двамата разгънаха сърфа и зачакаха слънцето да се качи високо на небосклона, продължавайки да следят за признаци на живот долу. От време на време въглените в изпепеленото селище оживяваха, събудени от вятъра, и последните останали дървени подпори се срутваха една по една, превръщайки се в пепел.

Няколко диви животни тършуваха за храна и Толи с ням ужас наблюдаваше как един заблуден заек беше нападен от вълк, а кратката схватка остави само кървава следа и малко козина. Природата, сурова и дива, навлизаше във владенията си само няколко часа след превземането на Мъглата.

— Готова ли си да се спуснем долу — попита Давид след час.

— Не — отговори Толи. — Но и едва ли някога ще бъда.

Приближаваха бавно, готови да отлетят с пълна скорост при вида на някой извънреден. Когато наближиха покрайнините на селището обаче, Толи усети страховете й да преминават в нещо още по-лошо: ужасяваща увереност, че вече никой жив не е останал тук.

На мястото на дома й имаше само овъглени развалини.

Следи от стъпки край заешката кошара сочеха накъде са отвели отделните групи мъгляни, превърнали се само за миг в стадо. Няколко зайци все още подскачаха наоколо в мръсотията.

— Е, поне няма да умрем от глад — каза Давид.

— Надявам се — отговори Толи, макар че при вида на Мъглата й се беше отяло. Зачуди се как Давид успява да остане здравомислещ и практичен, независимо пред какъв ужас е изправен. — Ей, какво е това?

В единия край на кошарата, точно до оградата, се виждаше купчина дребни предмети.

Двамата насочиха сърфа натам и Давид напрегна очи, опитвайки се да види по-ясно през облака дим.

— Приличат на... обувки.

Толи примигна. Той беше прав. Тя снижи сърфа и скочи в движение на земята, хвърляйки се тичешком към купчината.

Огледа се изумена. Наоколо й бяха пръснати двайсетина чифта обувки с различен размер. Тя коленичи, за да ги разгледа отблизо. Връзките все още бяха стегнати, сякаш някой е събул хора с ръце, вързани на гърба...

— Крой ме разпозна — промърмори тя.

— Какво?

Толи се обърна към Давид.

— Когато избягах, прелетях точно над заешката кошара. Крой трябва да е разбрал, че съм аз. Знаеше, че съм боса, даже се шегувахме с това.

Тя си представи как мъгляните, които безпомощно очакват предопределената им съдба, оказват последна съпротива. Крой събува обувките си и прошепва на всички, които могат да го чуят: „Толи е на свобода и е боса.“ Бяха й оставили различни размери обувки, за да си избере, само така можеха да помогнат на един мъглянин, успял да се спаси.

— Знаели са, че ще се върна. — Гласът ѝ пресекна. Какво ли биха направили, ако знаеха кой ги е предал.

Тя си избра един чифт с грапави подметки за сърфиране, който изглеждаше нейният размер, и ги надяна. Прилепнаха ѝ съвсем по мярка, даже по-добре от онези, които рейнджърите ѝ бяха дали.

Когато отново се качи на сърфа, се опита да прикрие болезненото изражение на лицето си. Занапред щеше да е все така. Всеки жест на внимание от страна на жертвите щеше да я кара да се чувства още по-зле.

— Давай да вървим.

Трасето на сърфа пресичаше димящото селище, следвайки бившите улици между овъглените развалини. Близко до една дълга постройка, превърната сега в купчина почернели отломъци, Давид спря.

— Точно от това се боях.

Толи се опита да си припомни какво имаше на това място. Сега, когато познатите ѝ улици се бяха превърнали в еднородна маса от разпилени пепел и въглени, тя не можеше вече да се ориентира в Мъглата.

После забеляза няколко обгорели страници, които вятърът беше подхванал. Библиотеката.

— Не са извадили книгите, преди да... — извика тя. — Но защо?

— Не са искали хората да разберат какво е било преди операцията. Искат да продължавате да мразите сами себе си. В противен случай е много лесно да свикнеш с грозните лица, с нормалните лица.

Толи се обърна, за да погледне Давид в очите.

— Е, поне с някои от тях.

Той тъжно се усмихна.

После една мисъл проблесна в главата ѝ.

— Шефа беше взел със себе си една торба стари списания. Може да е успял да избяга.

— Пеша? — Гласът на Давид издаваше съмнение.

— Надявам се. — Тя се наведе напред и сърфът се понесе към покрайнините на селището.

Едно петно разпилян пипер все още бележеше мястото, където се състоя схватката ѝ с агента от извънредни. Толи скочи от сърфа, опитвайки се да си припомни точно в коя посока Шефа хукна към гората.

— Ако е успял да избяга, значи вече е много далече от тук — каза Давид.

Толи си проправи път през шубраците, оглеждайки се за следи от скорошна борба. Лъчите на утринното слънце струяха между листата, осветявайки просека от отъпкани и изпочупени храсти. Шефа явно не е бил особено грациозен, оставяйки подире си следа като разгневен слон.

Откри брезентовия сак под едно покрито с мъх повалено дърво, скрит на половина. Беше с отворен цип, но Толи видя, че списанията са още вътре, всяко едно грижливо опаковано в самостоятелна найлонова подвързия. Тя праметна сака през рамо, доволна, че може да спаси поне нещо от библиотеката, малка победа над д-р Кейбъл.

Малко след това откри и Шефа.

Лежеше по гръб, главата беше отметната под толкова неестествен ъгъл, че Толи веднага заподозря нещо нередно. Пръстите му бяха свити, а ноктите окървавени от драскане по нечие тяло. Сигурно се беше борил, за да отвлече вниманието и да не им позволи да открият сака.

Или пък за да спаси Толи, когато е видял, че и тя стигна гората.

Спомни си думите на извънредните, повтаряни неведнъж: „Не искаме да ви нараним, но ще го направим, ако се наложи.“

Очевидно не са се шегували. Всъщност те никога не се шегуват.

Тя се запрепъва по обратния път, изплашена и с повесен на рамото брезентов чувал.

— Откри ли нещо? — попита Давид.

Тя не отговори.

Той чак сега забеляза изражението ѝ и скочи от сърфа.

— Какво е станало?

— Хванали са го. Убили са го.

Давид я погледна с отворена уста. После бавно си пое въздух.

— Хайде, Толи. Трябва да вървим.

Тя примигна. Сега слънчевите лъчи ѝ се виждаха неестествено усукани, също като врата на Шефа. Сякаш светът се беше сринал, докато беше в гората.

— Къде? — промълви тя.

— Трябва да отидем в къщата на родителите ми.

МАДИ И АЗ

Давид толкова бързо мина със сърфа над хребета, че Толи очакваше всеки момент да падне. Тя впи пръсти в дрехата му с все сила, благодарна, че вече има обувки с грапави подметки.

— Виж, Давид, Шефа се е съпротивлявал, затова са го убили.

— Родителите ми също биха се съпротивлявали.

Тя прехапа устни и съсредоточи цялото си внимание върху това да се закрепи на сърфа. Когато стигнаха последната отсечка от трасето към къщата на родителите му, Давид скочи от дъската и се втурна надолу по склона.

Толи си даде сметка, че сърфът все още не е напълно зареден и се забави, за да го разгъне, преди да последва Давид; пък и нямаше никакво желание да разбере какво са направили извънредните с Мад и Аз. Но мисълта, че Давид ще е сам, когато открие родителите си, я накара да хукне след него.

Отне ѝ няколко дълги минути, докато открие пътеката в гъсталака. Преди две нощи дойдоха тук по мръкнало и от друга посока. Напрягаше се да чуе Давид, но до слуха ѝ не стигна нито звук. После вятърът смени посоката си и тя подуши дима, довян през гората.

Никак не е било лесно да се изгори такава къща.

Изсечени в планината, каменните стени и покривът не бяха богата храна за огъня. Явно нападателите бяха хвърлили някакво запалително вещество вътре. Прозорците зееха избити, а стъклата — пръснати върху тревата отпред; от вратата не беше останало нищо, освен няколко обгорели дъски, които се люлееха на пантите под напора на вятъра.

Давид стоеше на прага, неспособен да премине през него.

— Стой тук — каза Толи.

После прекрачи навътре и вдигнатата от вятъра пепел я заслепи отначало. Утринните лъчи на слънцето падаха косо, осветявайки носещи се във въздуха обгорели парчета хартия. Те се завъртяха около Толи, образувайки малки спираловидни галактики при преминаването ѝ.

Дъските на овъгленото дюшеме се разпадаха под стъпките ѝ, оголвайки скалата под тях. Някои от вещите обаче бяха оцелели при пожара. Помнеше мраморната статуя от първото си идване тук, а единият от килимите на стената висеше непокътнат, като омагьосан. Няколко чашки продължаваха да се белеят в дневната на фона на обгорелите мебели. Толи взе една от тях и разсъди, че щом те бяха оцелели при пожара, тогава едно човешко тяло би оставило много повече следи.

Толи преглътна сухо. Ако родителите на Давид са били тук, тогава нямаше да е трудно да открият останките им.

Още по-навътре в къщата, в малката кухня, висяха тенджери и тигани градска направа, окачени на тавана, а под саждите на места още проблясваше лъскавата им повърхност. Когато Толи зърна торбичка брашно и няколко сушени плодове, празният ѝ стомах изръмжа одобрително.

Спалнята беше последната.

Каменният таван беше нисък и скосен, боята му — почерняла и напукана от вилнеещия пожар. Толи почувства жегата, която все още се надигаше от останките на леглото, натъпкания със слама дюшек и дебелите юргани, истинско пиршество за огъня.

Но Мади и Аз не бяха и тук. В стаята нямаше нищо, което да напомня човешки останки. Толи въздъхна с облекчение и тръгна обратно към изхода, проверявайки отново всяка стая.

Когато отново излезе на дневна светлина, поклати глава.

— Или извънредните са ги отвели, или са успели да избягат.

Давид кимна и я избута, за да влезе в къщата. Толи падна на земята и се закашля, дробовете ѝ най-накрая бяха реагирали на дима и пепелта, които беше вдишала. Чак сега си даде сметка, че дланите и ръцете ѝ са почернели от сажди.

Когато Давид се появи отново, държеше дълъг нож.

— Подай ми ръцете си.

— Какво?

— Заради белезниците, не мога да ги понасям.

Тя кимна и протегна ръцете. Той внимателно пъхна острието между плътта и пластмасата, прокарайки го напред-назад, за да среже белезниците.

Минута по-късно ядосано захвърли ножа.

— Така не става.

Толи огледа ръцете си отблизо. По белезниците почти нямаше останала следа. Не беше видяла как извънредните отключват белезниците зад гърба ѝ, но това не им отне повече от секунда. Очевидно бяха използвали някакво специално вещество.

— Сигурно са направени от някакво синтетично вещество, използвано при летателните апарати — каза тя. — Понякога е по-здраво и от стомана.

Давид смръщи вежди.

— Тогава как ги раздели?

Тя отвори уста, но от там не излезе нито звук. Не можеше да му каже, че извънредните сами са я освободили.

— И защо имаш по един чифт белезници на всяка ръка?

Тя безмълвно погледна ръцете си, припомняйки си, че най-напред я бяха вързали, когато я заловиха, и втори път — при д-р Кейбъл, преди да я пратят за медальона.

— Нямам представа — успя да промълви Толи. — Предполагам, че са ни слагали по два чифта за по-сигурно. Но не беше трудно да се освободя. Прерязах ги о една остра скала.

— Не може да бъде. — Давид недоумяващо гледаше ножа. — Татко винаги е казвал, че това е най-полезното нещо, което е донесъл от града. Направен е от високотехнологична сплав и е излят като едно цяло парче.

Тя вдигна рамене.

— Може частта, която съединява двете гривни на белезниците, да е направена от различен материал.

Той поклати глава, все още резервиран към нейната версия. Накрая вдигна рамене.

— Е, явно се налага да ги търпим. Едно е сигурно обаче — родителите ми не са избягали.

— Откъде си сигурен?

Той ѝ посочи ножа.

— Ако са били предупредени за нападението, татко никога не би тръгнал без него. Очевидно извънредните са ги изненадали.

— Съжалявам, Давид.

— Дано поне са живи. — Той я погледна и тя усети, че паниката в очите му се е разсеяна. — Е, Толи, все още ли искаш да ги

последваш?

— Разбира се.

Давид се усмихна.

— Добре тогава. — Той седна край нея, погледна към къщата и поклати глава. — Странно. Мама винаги ме е предупреждавала, че това все някога ще се случи. Докато растях, непрекъснато се опитвах да ме подготвят за този момент. Дълго време им вярвах. Накрая обаче започнах да се съмнявам. Реших, че може би родителите ми си падат малко нещо параноици. А може и „Извънредни ситуации“ изобщо да не съществуват, както обикновено казваха бегълците.

Толи само кимна мълчаливо, защото се страхуваше, че гласът ѝ ще ѝ изневери.

— А сега, когато това наистина се случи, ми изглежда още по-нереално.

— Съжалявам, Давид. — Той дори не подозираше колко силно съжалява тя. Чувството за вина щеше да я измъчва, докато поне не спаси родителите му. — Не се тревожи, ние ще ги открием.

— Преди това трябва да се отбием на едно място.

— Къде?

— Както ти казах, моите родители са били готови за днешните събития, още откакто са основали Мъглата. И са се подготвили.

— За да са сигурни, че ще оцелееш — каза тя, докосвайки меката кожа на ръчно ушития му ръкав.

Той се усмихна и изтри с пръст саждите от едната ѝ буза.

— Направили са много повече от това. Ела с мен.

В една пещера близо до къщата, чийто отвор беше толкова тесен, та Толи трябваше да се промъкне вътре лазейки по корем, Давид ѝ показва таен склад с екипировка, който родителите му бяха зареждали цели двайсет години.

Вътре имаше пречистватели за вода, джипиес навигатори, дрехи от леки интелигентни материи, спални чували — истинско находище на вещи от първа необходимост по стандартите на мъгляните. Четирите сърфа бяха с остарял дизайн, но притежаваха всички предимства на този, който д-р Кейбъл ѝ даде за пътуването до Мъглата, окомплектовани с по чифт резервни сензори за корема, пломбирани срещу мръсотията. Всичко беше с отлично качество.

— Я гледай, май наистина са планирали всичко отрано.

— Винаги са го правели. — Той вдигна едно фенерче и провери силата на лъча срещу каменната стена. — Всеки път, когато идвах тук да проверя оборудването, си представях този момент. Милиони пъти съм премислял какво точно ще ми е необходимо. Толкова често съм си го представял, че нямаше как да не се случи.

— Вината не е твоя, Давид.

— Само ако бях тук...

— Сега щеше да си в автолета на извънредните с белезници на ръцете и без никакъв шанс да спасиш когото и да било.

— Да, вместо това съм тук. — Той я погледна. — Добре поне, че и ти си с мен. Ти си онова, което никога не съм си представял. Един неочакван съюзник.

Тя се опита да се усмихне.

Той измъкна отнякъде голяма непромокаема торба.

— Умирам от глад.

Толи кимна и главата ѝ се замая за миг. Не беше слагала нищо в уста от вечерята преди два дни.

Давид започна да тършува из торбата.

— Пълно е с разтворима храна. Чакай да видя: Къри Нудс, ВегиОриз, ПадТай... Някакви предпочитания?

Толи си пое дълбоко въздух. Отново беше сред дивата природа.

— Всичко друго, освен СпагБол.

Толи и Давид тръгнаха по залез.

Всеки от тях караше по два сърфа. Събрани един върху друг като сандвич, чифт сърфове поемаха двойно повече товар, по-голямата част от който беше събрана в дисагите отдолу. Взеха всичко полезно, което успяха да открият, заедно със списанията, спасени от Шефа. Каквото и да се случеше занапред, вече нямаше смисъл да се връщат в Мъглата.

Толи внимателно пое по реката, която се спускаше от планината, защото тежкия товар се люлееше отдолу като топка на верига, вързана за глезените ѝ. Добре поне, че пак носеше противоударни гривни.

Пътуването им щеше да е по съвсем различен маршрут от пътя, по който доведоха Толи в Мъглата. Старото трасе беше направено с идеята да може лесно да се следва и включваше даже полет с хеликоптера на рейнджърите. Сега нямаше да е толкова директно. С този тежък товар Толи и Давид нямаше да могат да направят и крачка пеша. Затова всеки сантиметър от маршрута им трябваше да минава

над богата на метал територия, или над река, независимо колко голямо отклонение ще им се наложи да направят заради това. Пък и след нападението се налагаше да се държат далече от градовете.

За щастие Давид беше изминавал разстоянието до нейния град и обратно десетки пъти, сам, или в компанията на неопитни грозни. Той познаваше добре реките и железопътните линии, руините и естествените рудни жили и беше измислил десетина аварийни маршрута за бягство, в случай че е преследван от градските власти.

— Десет дни — обяви той, когато тръгнаха. — В случай че пътуваме по цяла нощ и почиваме денем.

— Звучи добре — каза Толи, но се запита дали ще успеят да стигнат навреме, за да спасят поне някого от операцията.

Около полунощ през първото денонощие от пътуването изоставиха потока, който водеше надолу към голия хълм, и полетяха над пресъхнало речно корито през полетата с бели цветя. Този път ги отведе до началото на обширна пустиня.

— Как ще преминем от тук?

Давид ѝ посочи тъмните силуети над пясъка, чиято редица се губеше в далечината.

— Това някога са били кули, свързани помежду си със стоманени жици.

— За какво са служели?

— Пренасяли са електричество от вятърните турбини тук до онези в старите градове.

Толи смръщи вежди.

— Не знаех, че ръждивите са използвали силата на вятъра.

— Не всички са били луди. Само повечето от тях. — Той вдигна рамене. — Сигурно си спомняш, че ние произлизаме главно от ръждивите и все още използваме техните базови технологии. Значи все някои от тях са имали добри идеи.

Жиците все още стояха заровени в земята, съхранени благодарение на подвижните пясъци и почти пълната липса на валежи. На места обаче бяха прекъснати или ръждясали, затова Толи и Давид трябваше да се придвижват много внимателно, без да откъсват очи от металните детектори на сърфовете. Ако на пътя им се изпречеше дупка, с този товар не можеха да я прескочат, затова щяха да опънат

дългата жица, която Давид носеше, а после да преведат по нея сърфове като упорити мулета през някой тесен мост.

Толи никога досега не беше виждала истинска пустиня. В училище им преподаваха, че някога пустините са били пълни с живот, но тази напълно отговаряше на нейните детски представи — безлични могили, прострени една след друга чак до хоризонта. Тук нищо друго не се движеше, освен пясъчните змии, родени от вятъра.

Тя знаеше само името на най-голямата пустиня на континента.

— Това Мохаве ли е?

Давид поклати глава.

— Тази не е толкова голяма и не е естествено създадена. Стоим на място, откъдето са тръгнали белите плевели.

Толи подсвирна учудено. Пясъчната пустош изглеждаше безкрайна.

— Ама че бедствие.

— След като растенията са били изместени от орхидеите, вече не е имало какво да задържи плодородната почва. Вятърът я е отнесъл и е останал само пясък.

— Някога тук ще има ли нещо друго, освен пустиня?

— Сигурно, след около хиляда години. Дотогава все някой може да открие начин да спре плевелите. Иначе процесът постоянно ще се повтаря.

Стигнаха един от градовете на ръждивите призори, купчина незабележителни сгради, заседнали в пясъчното море.

Пустинята беше завоювала това място в продължение на векове, дюните ѝ се стичаха като вода по улиците, затова пък сградите бяха много по-запазени в сравнение с тези от другите градове на ръждивите, чиито руини Толи беше виждала. Пясъкът оглаждаше ъглите, но пък не поглъщаше така ненаситно като дъждовете и растителността.

Никой от двамата не беше още уморен, но въпреки това не можеха да продължат през деня; в пустинята нямаше никакво прикритие от слънцето, нито от нажежения въздух. Направиха си бивак на втория етаж на малка фабрика, чийто покрив беше почти напълно запазен. Около тях мълчаливо стояха древни машини, всяка с размерите на автолет.

— Какво е било това място? — попита Толи.

— Мисля, че тук са правели вестници — отговори Давид. —
Нещо като книги, но всеки ден изхвърляш стария и получаваш нов.

— Сигурно се шегуваш.

— Никак даже. А ти си мислеше, че ние в Мъглата унищожаваме дърветата!

Толи откри огряно от слънцето място под една дупка в покрива и разпъна сърфове да се заредят. През това време Давид извади два пакета ЯйчеСал.

— Тази нощ ще успеем ли да прекосим пустинята? — попита тя, наблюдавайки как Давид грижливо изцежда последните капки бутилирана вода в пречиствателя.

— Няма проблем, ще стигнем следващата река преди полунощ.

Толи си спомни нещо, което Шай беше казала преди много време, още когато за първи път ѝ показа своята екипировка за оцеляване.

— Наистина ли можеш да пикаеш в пречиствателя? И после да пиеш от него?

— Да, аз съм го правил.

Толи смръщи лице и се загледа през прозореца.

— Добре, де, не трябваше да питам.

Той се приближи с тих смях до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не е за вярване на какво са способни хората, за да оцелеят — каза.

Тя въздъхна.

— Да, знам.

Прозорецът гледаше към една глуха уличка, отчасти запазена от нашествието на пустинята. Няколко изгорели наземни коли стояха заровени наполовина в пясъка, а черните им скелети се открояваха върху белотата му.

Толи разтърка китките си под гривните на белезниците, които още стояха на ръцете ѝ.

— Няма съмнение, че ръждивите са искали да се спасят от нещо. Във всички руини колите са струпани на едно място, очевидно опитвайки се да напуснат града. Но така и не са успели.

— Някои са оцелели. Но не в колите.

Толи се облегна на него и почувства успокояващата топлина на тялото му. Още доста часове щяха да са нужни на слънцето, преди да

прогони нощния студ в пустинята.

— Странно. В училище почти нищо не ни обясниха за това как е станало всичко — какво е довело до последната паника, когато светът на ръждивите се е разпаднал. Просто свиваха рамене и казваха, че грешките постепенно са се трупали, докато накрая всичко не се срутило като къща от карти за игра.

— Това е само част от истината. Шефа имаше няколко стари книги по въпроса.

— Какво пишеше в тях?

— Ами, ръждивите наистина са живели вкъщи от карти, но някой здравата ги е раздрусал. Така и не се е разбрало кой. Може да е било тяхно оръжие, излязло от контрол. Може да са били хората на някоя бедна страна, отхвърлили управлението на ръждивите. Може да е станало и случайно, като цветята, или пък някой самотен учен е решил да обърка всичко.

— Но какво точно е станало?

— Изпуснали са някакъв вирус, който обаче не е навредил на хората. Поразил е петрола.

— Нефтът се е заразил?

Той кимна.

— Нефтът е органична материя, получена от стари растения, динозаври и други древни организми. Някой създал бактерия, която се храни с нефт. Спорите ѝ се разпространявали във въздуха и когато попаднали в петрола, суров или обработен, се развивали. Нещо като плесен, което променя химическия състав на нефта. Виждала ли си някога фосфор?

— Това е химичен елемент, нали?

— Да. Той се запалва, когато влезе в контакт с въздуха.

Толи кимна. Спомни си часовете по химия, как носеха предпазни маски, докато изучаваха фосфора, и колко се забавляваха, обсъждайки какви номера могат да се погледят с негова помощ. На никого обаче не му мина през ум да направи номер, който да причини нечия смърт.

— Бактерията правела петрола нестабилен като фосфора. Той избухвал при контакт с кислород. По време на горенето спорите се отделяли заедно с дима и се разнасяли от вятъра. Докато не попаднали в следващата кола, самолет или нефтен кладенец и не започнали да растат отново.

— Еха! А те са използвали петрол навсякъде, нали?

Давид кимна.

— Както и в тези коли долу. Сигурно са били заразени, докато са се опитвали да избягат от града.

— Защо просто не са тръгнали пеша?

— Поради глупост, предполагам.

Толи потръпна отново, този път обаче не от студ. Беше й трудно да мисли за ръждивите като за реални хора, приемаше ги по-скоро като някаква идиотска, опасна и донякъде смешна историческа сила. Но там долу имаше и човешки същества, независимо какво беше останало от тях след двеста години, които все още седяха в овъглените си коли и се опитваха да избегнат съдбата си.

— Чудя се защо ли не са ни говорили за това в часовете по история. Обикновено много обичат примери, в които ръждивите изглеждат направо жалки.

Давид сниши глас.

— Може би не са искали да се досетиш, че всяка цивилизация си има слаба страна. Винаги съществува нещо, от което сме зависими. И ако някой ни го отнеме, от нас остава само странна случка в часа по история.

— Това не се отнася за нас — каза тя. — Възстановима енергия, неизчерпаеми източници, регулиран прираст на населението.

Двата пречиствателя записукаха и Давид отиде да ги донесе.

— Не е задължително да е свързано с икономиката — продължи той, връщайки се с храната. — Нашата слабост може да бъде и една идея.

Тя се обърна към него да вземе своята ЯйчеСал, поемайки топлината ѝ с шепите си, и забеляза колко е сериозен.

— Ти за това ли мислеше през всичките години, докато си представяше как Мъглата може да бъде завладяна? Питал ли си се какво може да превърне днешните градове в история?

Той се засмя и пхна огромна хапка в устата си.

— Това ми става все по-ясно от ден на ден.

ПОЗНАТА ГЛЕДКА

Излязоха от пустинята следващата нощ, както беше по план, после три дни летяха над реката, чак докато стигнаха морето. Крайбрежието ги отведе още по на север и октомврийският мраз се превърна в зимен студ, какъвто Толи не беше изпитвала досега. Давид извади от багажа арктическа екипировка от лъскаво сребристо фолио, изработена в града, и Толи я облече върху ръчно плетения си пуловер, единственото нещо, което ѝ беше останало от Мъглата. Сега беше доволна, че заспа с него в нощта преди нападението на извънредните, иначе щеше да го загуби като всичките си останали вещи.

Нощите, прекарани върху сърфа, минаваха бързо. Този път на Толи не се налагаше да разгадава закодираните напътствия на Шай, не трябваше да спасява живота си от пожарища и наоколо нямаше древни машинarii на ръждивите, чието приземяване да я наплаши до смърт. Светът изглеждаше напълно необитаем, с изключение на пръснатите развалини, на които се натъкваха от време на време, така че двамата с Давид се чувстваха като последните хора на планетата.

Разнообразяваха менюто си от инстантна храна с прясно уловена риба от реката, а веднъж Толи даже опече заек на огъня, запален лично от нея. Когато обаче видя Давид да кърпи кожената си дреха, тя си даде сметка, че никога няма да може да се справи с иглата. Той я научи да познава часа и посоката по звездите, а тя му показва как да влезе в софтуера на сърфовете и да ги настрои за нощно летене.

По едно време кривнаха на юг, за да тръгнат по северните разклонения на същата крайбрежна железопътна линия, която Толи беше следвала по пътя си към Мъглата. Давид ѝ каза, че в миналото тя е стигала чак до родния ѝ град, че и отвъд него. Сега обаче липсваха големи участъци от релсите, пък и по брега бяха построени много нови градове, така че щеше да им се налага често да навлизат навътре над сушата. Но Давид познаваше реките в района, знаеше малките разклонения на железопътната линия и други метални трасета, оставени от ръждивите, така че можеха да наваксат отклоненията по пътя към целта.

Единствената пречка беше времето. След няколко денонощия летене над крайбрежието, тъмна и заплашителна грамада облаци се появи откъм океана. Отначало бурята беше далече от брега и изглеждаше, че ще го подмине, но през следващите двацет и четири часа постепенно набра мощ, а атмосферното налягане се промени и вече беше опасно да продължат със сърфовете. Бурята не ги връхлетя изневиделица, а ги предупреди навреме, но когато най-накрая стигна до тях, се оказа много по-силна, отколкото Толи изобщо можеше да си представи.

Никога досега не се беше сблъсквала с истинската мощ на един ураган и обикновено наблюдаваше бушуването на природните стихии иззад сигурното убежище на дебелите стени в родния си град. Сега обаче щеше да получи още един урок за унищожителната сила на суровата природа.

Толи и Давид четири дни стояха сгъшени в палатката, скрита на завет зад една скала, палеха химически факли да се топят и да си светят, надявайки се магнитите на сърфовете им да не привлекат някоя светкавица.

През първите часове на бурята двамата бяха изумени от нейната мощ, докато следяха напрегнато къде в скалите ще удари копието на следващата светкавица. Когато щормът премина в монотонен дъжд, те по цял ден си говореха, приказваха за всичко, но най-вече за детството си, докато накрая Толи не опозна Давид по-добре от своите близки. На третия ден от пленничеството им в палатката се скараха така свирепо — после Толи не можа да си спомни откъде започна всичко — че Давид изхвъркна и стоя сам на ледения вятър цял час. Когато най-после се прибра, продължи да трепери часове наред, макар и в нейната прегръдка.

— Говорихме твърде дълго — накрая каза той.

Толи ставаше вътрешно все по-напрегната. Отнемаше време гражданите да бъдат подготвени за операцията, особено ако са над шестнайсетгодишни. Но д-р Кейбъл нямаше да чака вечно, преди да преобрази родителите на Давид. Бурята ги забавяше с всеки изминал ден и имаше опасност Мад и Аз вече да са минали под ножа. Шансовете на Шай, която беше на идеалната възраст за операция, бяха още по-нищожни.

— Ще стигнем навреме, не се притеснявай. Претегляха ме всяка седмица цяла година преди операцията. Искате време, за да стане всичко както трябва — опита се да успокои най-вече себе си тя.

Тръпка премина по тялото на Давид.

— Ами ако не им пука дали всичко ще е както трябва, Толи.

Бурята отмина на следващата сутрин и когато се показаха от палатката, двамата установиха, че светът е променил цветовете си. Облаците бяха в яркорозово, тревата — неземно зелена, а океанът — Толи никога не го беше виждала толкова тъмен, само белите гребени на вълните насичаха повърхността му и тук-там плуваше някой дънер, запрятан във водата от бурята.

После железопътната линия зави навътре в сушата и няколко нощи по-късно те се озоваха в „Ръждивите руини“.

Руините сега изглеждаха някак смалени, сякаш кулите им се бяха свили, откакто Толи ги видя за последно преди месец, когато тръгна да търси Мъглата, разчитайки само на мъглявите указания на Шай и на запасите от СпагБол в раницата на гърба. Сега, когато двамата с Давид прелетяха по тъмните улици, призраците на ръждивите вече не я гледаха заплашително от прозорците.

— Когато дойдох тук за първи път нощем, тръпки ме полазиха — каза тя.

Давид кимна.

— Доста е страшно, защото тук всичко е много добре съхранено. От всички развалини, които съм виждал, тези изглеждат най-скорошни.

— Напръскали са ги с някакъв консервиращ спрей, за да ги използват при училищните екскурзии. — Толи си даде сметка, че това олицетворява накратко същността на родния ѝ град. В него нищо не беше останало такова, каквото е. Всичко беше превърнато в средство за подкуп, начин на изнудване или пък в назидание.

Складираха цялото си оборудване в порутена сграда далече от центъра, изоставено място, което даже бегълците биха избегнали, задържайки единствено пречиствателите за вода, фенерчетата и по няколко пакета храна. Давид никога не беше стигал по-близо до града от тези руини, затова сега Толи беше водач, следвайки рудната жила, която Шай ѝ беше показала преди месеци.

— Мислиш ли, че двете някога пак ще бъдем приятелки? — попита тя, докато вървяха към реката, носейки за първи път от началото на пътуването сърфове под мишница.

— Вие с Шай ли? Разбира се.

— Даже след като... двамата с теб?

— Предполагам, че ще ти прости за всичко, когато я спасиш от извънредните.

Толи замълча. Шай вече се беше досетила, че тя е издала Мъглата. Ето защо се съмняваше, че нещо е в състояние, да върне приятелството им.

Щом стигнаха реката, двамата се спуснаха с пълна скорост през бялата вода на бързеите, щастливи, че са се отървали от тежките дисаги. Когато водните пръски зашибаха лицето ѝ и ревът на водата я погълна, Толи почти повярва, че това е една от предишните експедиции, от времето, в което тя все още беше безгрижно градско дете и още не се е...

Но каква всъщност е тя сега? Вече не е внедрен шпионин, нито пък можеше да се нарече мъглянин. Определено не беше красива, но и вече не се чувстваше грозна. Излиза, че е никоя. Но поне имаше цел.

Градът се показва на хоризонта.

— Ето го — извика на Давид през шума на разпенената вода. — Но ти и преди си виждал градове, нали?

— Приближавал съм на такова разстояние някои от тях, но никога не съм стигал по-близо.

Толи впери поглед в познатите очертания на фона на небето, в тънките следи на фойерверките, които осветяваха парти-кулите и жилищата. Почувства болка като носталгията по дома, но тази беше много по-силна. Далечният силует на „Града на новите красиви“ навремето я изпълваше с копнеж. Сега очертанията му приличаха на празна черупка, защото всички негови обещания се бяха оказали заблуда. Също като Давид, тя беше изгубила дома си. За разлика от Мъглата обаче, нейният град все още съществуваше, ето го, точно пред очите ѝ, но лишен от всичко онова, което някога символизираше.

— Имаме няколко часа до изгрев — каза тя. — Искаш ли да хвърлим един поглед на централата на „Извънредни ситуации“?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отговори Давид.

Толи кимна. Очите ѝ затърсиха познато редуване на тъмни и светли петна в покрайнините на града. Имаше достатъчно време да стигнат дотам и да се върнат преди изгрев.

— Да вървим.

Следваха реката чак докато не стигнаха дърветата и храсталаците, които деляха „Града на грозните“ от предградията. Зеленият пояс беше най-подходящото трасе за дискретно придвижване, пък и даваше възможност на Толи да се поперчи.

— Не толкова бързо! — изсъска Давид зад нея, когато тя се гмурна сред дърветата.

Толи намали скоростта.

— Няма нужда да шептиш. Тук нощем не идва никой. Това е територия на грозните, а по това време те всички са в леглата, освен ако не правят номера, разбира се.

— Добре — отговори той, — но не трябва ли да внимаваме за трасето на сърфове?

— Трасето на сърфове ли? Сърфове могат да летят навсякъде, Давид. Под целия град има метална мрежа.

— Аха. Хубаво.

Толи се усмихна. Беше привикнала да живее в света на Давид и сега ѝ доставяше удоволствие да му бъде водач.

— Какъв е проблемът — подразни го тя, — не можеш да ме стигнеш ли?

Давид се ухили.

— Пробвай!

Толи се стрелна на зигзаг между високите тополи, оставяйки се на инстинкта си да я води.

Помнеше двете посещения в централата на „Извънредни ситуации“. Бяха прелетели над зеления пръстен в противоположния край на града, после стигнаха околоръстния път, минаха през индустриалната зона между предградията на красивите от втора степен и покрайнините на Града на трошливите. Най-трудната част щеше да е преминаването през предградията, доста рисково място, ако си с грозно лице. За късмет красивите от втора степен си лягаха рано. Е, поне повечето от тях.

Тя се състезава с Давид чак докато преполовиха зеления пръстен и светлините на голямата болница се появиха право пред тях на

срещуположната страна на реката. Толи си спомни първото си кошмарно утро, когато така чаканата операция изведнъж се превърна в химера и вместо това беше подложена на разпит, а бъдещето се изплъзна изпод краката ѝ. Лицето ѝ се изопна, когато си даде сметка, че сега сама отива да търси извънредните.

Кръвта зашумя в ушите ѝ, когато излязоха от прикритието на зеления пръстен. Някъде дълбоко в подсъзнанието си все още очакваше интерфейс-пръстенът да я предупреди, че напуска „Града на грозните“. Как е могла да носи това глупаво нещо цели шестнайсет години! Тогава го чувстваше като част от самата нея, но сега мисълта да бъде постоянно проследявана, наблюдавана и контролирана ѝ се стори отблъскваща.

— Вече сме съвсем близо — обърна се към Давид. — Тук вече наистина трябва да шепнеш.

Като дете Толи беше живяла в предградията на красивите от втора степен заедно със Сол и Ели. Тогава светът ѝ беше голям колкото носна кърпа: няколко парка, улицата до малкото училище и късче от зеления пръстен, където се промъкваше да шпионира грозните. Сега подредените в права редица едноетажни постройки и градини ѝ се видяха съвсем малки, подобни на кукленско селище, също както се бяха смалили в очите ѝ „Ръждивите руини“.

Летяха съвсем ниско над покривите, приведени над сърфове. Надявах се ако има някой буден, тръгнал да разхожда кучето си, да не погледне нагоре. Долната част на дъските беше само на ръка разстояние от покривите, а различните шарки и модели на керемидите се мяркаха в хипнотичен бяг под тях. За щастие единствените живи същества, които срещнаха, бяха заспали в гнездата си птици и няколко котки, които панически се разлетяха и разбягаха от пътя им.

Предградията свършиха съвсем неочаквано и последният парк изведнъж премина в околоръстен път, където подземните фабрики подаваха глави и товарни камиони сновяха денонощно по маршрута си.

Толи вдигна носа на сърфа нагоре и намали скоростта.

— Толи! — прошепна Давид. — Ще ни видят!

— Спокойно! Тия камиони са автоматични. Никой не идва чак дотук, особено нощем.

Той погледна неспокойно надолу към тремавите возила.

— Виж, те дори нямат сигнални светлини. — Тя посочи един автоvlak под тях, чиято единствена светлина идваше от мъждукащите мигачи отдолу — лазерният навигатор, който разчиташе баркодовете, нанесени по пътя.

Продължиха напред, но Давид не спираше да се притеснява от потока превозни средства под краката им.

Скоро познат силует се появи над индустриалната пустош.

— Виждаш ли този хълм? „Извънредни ситуации“ са точно под него. Ще се вдигнем до върха и ще хвърлим един поглед.

Хълмът беше твърде стръмен, за да се построи фабрика върху него, и прекалено голям, за да го изравнят със земята с експлозивни и булдозери, затова продължаваше да се издига над равнината като несиметрична пирамида, отвесен от едната страна и полегат от другата, покрит с шубраци и кафява трева. Сنيшиха се над полегатата страна, избягвайки по пътя си няколко едри камъка и дървета с твърди бодли, докато не стигнаха върха.

От тази височина Толи можеше да види всичко чак до „Града на новите красиви“, чийто облят в светлина остров сега имаше размерите на сребърно блюдо. Покрайнините тънеха в мрак, а долу под краката ѝ кафявите сгради на „Извънредни ситуации“ бяха осветени единствено от ярките прожекторите.

— Ето тук, долу е — каза тя и гласът ѝ се сниши до шепот.

— Не изглежда нищо особено.

— По-голямата част е под земята. Представа нямам колко надълбоко стига.

Двамата мълчаливо гледаха групата постройки. От тук Толи можеше ясно да различи оградната мрежа, опъната около сградите в почти идеален квадрат. Това означаваше, че гледаха много сериозно на охраната. В града нямаше много прегради — поне не такива, които можеха да се видят. Ако някой случайно попаднеше на неразрешена територия, интерфейс-пръстенът любезно го предупреждаваше да се махне от там.

— Оградата ми се вижда ниска, така че можем да прелетим над нея.

Толи поклати глава.

— Това не е ограда, а сензорна тел. Приближиш ли се на двацет метра от нея, извънредните вече ще знаят, че си там. Същото е и ако

стъпиш на земята вътре.

— Двайсет метра? Доста е високо за магнитите на сърфовете. Тогава какво ще правим, просто ще почукаме на вратата ли?

— Доколкото виждам, няма врата. Докараха ме и ме изведоха с автолет.

Давид забарабани с пръсти по дъската на сърфа.

— Ами ако откраднем един?

— Автолет ли? — подсвирна Толи. — Това би било страхотен номер. Познавам грозни, които са наемали чужди автолети за кратка разходка, но не и от извънредните.

— Жалко, че не можем просто да скочим долу.

Толи присви очи.

— Да скочим ли?

— Да, от тук. Стигаме със сърфовете до подножието на хълма, стартираме на максимална скорост и скачаме вътре. Може да улучим право покрива на оная висока сграда.

— Гарантирана смърт. Ще се размажем.

— Да, сигурно си права. Даже да сме с противоударните гривни, те ще ни извадят ръцете от ставите при такава височина. Трябват ни парашути.

Толи погледна надолу, преценявайки траекторията от хълма до най-високата сграда, и изшътка на Давид, когато се опита пак да заговори, защото колелцата в главата ѝ се въртяха на пълни обороти. Спомни си партито в „Къщата на Гарбо“, от което ѝ се струваше, че са минали години.

Най-накрая тя си позволи да се усмихне.

— Не парашути, Давид. Бънджи жилетки.

СЪУЧАСТНИЦИ

— Ако побързаме, времето ще ни стигне.

— За какво ще ни стигне?

— Да отскочим до училището по изкуства в „Града на грозните“. Държат бърнджи жилетките в сутерена. Имат цял рафт резервни.

Давид дълбоко си пое въздух.

— Добре.

— Нали не те е страх?

— Не ме е... — Той изкриви лице. — Просто не съм виждал толкова много хора накуп преди.

— Хора? Та ние не сме срещнали никого.

— Да, ама тия къщи по целия път насам... Не мога да спра да мисля за хората, които живеят в тях, натъпкани вътре като...

Толи се разсмя.

— Значи предградията ти се виждат пренаселени? Чакай да стигнем „Града на грозните“ тогава.

Поеха обратно, префучавайки над покривите с пълна скорост. Небето беше катраненочерно, но Толи вече можеше доста добре да се ориентира по звездите, за да разбере, че от зазоряването ги делят само два часа.

Стигнаха зеления пояс и полетяха обратно, откъдето бяха дошли в пълно мълчание, съсредоточени в лавирането между дърветата. Дъгата на пръстена ги отведе до Парка на Клеопатра, където Толи отново мина през колчетата за слалом в името на добрите стари времена. Старите навици пак се обадиха, когато прекосиха пътеката към нейното общежитие. За част от секундата тя се почувства така, сякаш ей сега може да направи завой, да се прокрадне през прозореца на стаята си и да си легне в леглото.

Скоро хаотично пръснатите заострени кули на училището по изкуства в „Града на грозните“ щръкнаха пред тях и Толи даде знак да спрат.

Нататък беше лесно. Сякаш бяха минали милион години, откакто двете с Шай откъднаха бърнджи жилетката за последния си училищен

номер, в който Шай скочи над главите на зайците в библиотеката. Още си спомняше къде точно се намира прозорецът, който предварително бяха набелязали за аварийен изход за бягство, мръсен, забравен от всички и скрит зад декоративните храсти; оказа се, че не е заключен.

Тя поклати глава. Преди два месеца тази кражба им се виждаше толкова дръзка. По онова време акробатическият номер в библиотеката беше най-щурото нещо, за което можеха да се сетят. Сега вече си даваше сметка какво всъщност бяха тези номера: начин грозните да изпуснат парата, докато станат на шестнайсет; нищо повече от безсмислено занимание, докато неспокойната им природа бъде укротена от зрелостта и от операцията.

— Дай ми фенерчето и чакай тук.

Тя се промъкна вътре, откри рафта с резервните жилетки, грабна две от тях и беше отново навън за по-малко от десет минути. Когато се промъкна обратно през прозореца, видя широко ококорените очи на Давид срещу себе си.

— Какво? — попита тя.

— Ти просто си толкова... опитна във всичко. Толкова си уверена. А аз съм като на тръни само защото се намирам в пределите на града.

Тя се ухили.

— Това не е кой знае какво постижение. Всеки го може.

Въпреки това беше особено доволна, че успя да впечатли Давид с уменията си на крадец. През последните няколко седмици той я беше научил как да кладе огън, как да чисти риба, как да разпъва палатка и да разчита скицирана карта. Беше й приятно поне веднъж тя да бъде можещата и компетентната.

Добраха се до зеления пръстен и стигнаха реката преди още по небето да се е появила и една розова ивица. Профучаха през бялата вода и над рудната жила и зърнаха руините точно когато небето започна да се променя.

Докато се спускаха надолу, Толи попита:

— Значи го правим утре вечер, нали?

— Няма смисъл да отлагаме.

— Така е. — Всичко ги принуждаваше да действат колкото се може по-скоро. От нашествието на извънредните бяха минали повече от две седмици.

Давид се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Според теб колко извънредни ще има долу?

— Когато мен ме вкараха вътре, бяха много. Но това беше през деня. Предполагам, че и те спят като всички останали.

— Значи през нощта ще е празно.

— Съмнявам се. Но е възможно да има само няколко души охрана. — Тя не продължи. Даже един от извънредните щеше да е сериозен проблем за двама грозни. Дори изненадващо нападение не би могло да отнеме предимството на някой от жестоките красиви със свръхчовешки сила и рефлексии.

— Тогава трябва да сме сигурни, че няма да ни видят.

— Разбира се. Или пък да се надяваме, че ще имат някакво по-интересно занимание тази нощ.

Сега Толи едва се тътреше напред, изтощението надделя в мига, в който се озоваха на сигурно място далече от града; увереността ѝ също отслабваше на всяка крачка. Бяха преминали цялото разстояние дотук, без да се замислят особено какво ги чака. Да спасиш някого от „Извънредни ситуации“ не беше просто ученически номер, като да отмъкнеш бърнджи жилетка или да прекосиш реката. Това си беше сериозна работа.

И макар Крой, Шай, Мад и Аз да бяха вероятно единствените затворници в ужасните подземия, имаше опасност мъгляните да са отведени на друго място. Но дори да не беше така, Толи нямаше и най-малка представа къде точно се намират в лабиринта на кафявите зали.

— Ех, ако имаше още някой на наша страна — тихо каза тя.

Ръката на Давид стисна рамото ѝ и я принуди да спре.

— Може пък и да има.

Тя го погледна въпросително, после проследи погледа му по посока на руините. Над върха на най-високата сграда тъкмо догаряха последните искри от няколко безопасни фойерверки.

Там имаше грозни.

— Те търсят мен — каза той.

— Какво ще правим тогава?

— Има ли друг път от тук до града? — попита той.

— Няма. Ще се върнат по това трасе.

— Тогава ще ги изчакаме.

Толи присви очи към руините. Фойерверките бяха угаснали и под първите бледи лъчи на зората, които тъкмо огряваха небосклона, не се виждаше нищо. Който и да беше там, той явно беше чакал до последната възможна минута, преди да се върне у дома.

Щом като търсеха Давид, значи тези грозни бяха потенциални бегълци. Размирници от горните класове, които не се притесняваха, че ще пропуснат закуската.

Тя се обърна към Давид.

— Значи грозните продължават да те търсят. И не само тук.

— Разбира се — отговори той. — Мълвата ще се носи още поколения напред по всички градове, независимо дали съм наблизо, или не. Сигналите с фойерверки обикновено остават без отговор, ето защо ще мине доста време, преди даже грозните, с които съм се срещал, да разберат, че ме няма. А повечето от тях дори не подозират, че Мъглата...

Гласът му пресекна и Толи побърза да хване ръката му. За миг той беше забравил, че Мъглата вече не съществува.

Двамата мълчаливо изчакаха, докато до слуха им не достигна шум от стъпки, които изкачваха скалите. По звука можеха да предположат, че са трима или повече грозни, които разговаряха шепнешком, сякаш още се страхуваха от призраците в „Ръждивите руини“.

— Гледай сега — прошепна Давид, вадейки фенерчето от джоба си. После го включи и насочи светлината отдолу към лицето си. — Мен ли търсите? — продължи с висок, заповеднически тон.

Тримата грозни се вкамениха по местата си с ококорени очи и увиснали челюсти. После момчето изпусна сърфа върху скалата и шумът ги извади от вцепенението.

— Кой си ти? — попита едно от момичетата, щом възвърна гласа си.

— Аз съм Давид.

— О! Искаш да кажеш, че си...

— Истински? — Той изключи фенерчето и се ухили. — Да, често ми задават този въпрос.

Казваха се Сузи, Ан и Декс и идваха в руините от месец. Бяха чули слуховете за Мъглата преди години, още когато един от грозните в тяхното общежитие беше избягал.

— Точно бях пристигнала в „Града на грозните“, а Хо беше последен клас. Когато изчезна, всички пощуряха да гадаят къде може да е отишъл.

— Хо? — кимна Давид. — Спомням си го. Остана при нас няколко месеца, после размисли и се върна. Сега вече трябва да е красив.

— Ама наистина ли успя? Чак до Мъглата? — попита Ан.

— Да. Аз го заведох.

— Еха! Ама наистина ли? — Ан размени въодушевени погледи с приятелите си. — И ние искаме да я видим.

Давид понечи да отговори, после утихна и отклони поглед.

— Не може — намеси се Толи. — Точно сега е невъзможно.

— И защо? — попита Декс.

Толи замълча. Истината, че Мъглата е унищожена при военна операция, беше твърде непоносима. Само няколко месеца по-рано тя не би повярвала, че нейният град е способен на това. Ако сега признаеше, че Мъглата вече я няма, мълвата щеше да се носи още поколения напред. Д-р Кейбъл щеше да е постигнала целта си, дори няколкото оцелели мъгляни да успеят някак да създадат нова общност сред дивата природа.

— Защото — започна тя — се налага от време на време Мъглата да се мести, за да остане местоположението ѝ в тайна. Затова точно в този момент тя на практика не съществува. Всички са се пръснали, ето защо не набираме новобранци.

— Цялото селище се премества? — ахна Декс. — Еха!

Ан смръщи вежди.

— Я чакайте малко. Щом като не набирате новобранци, защо тогава сте тук?

— За да направим един номер — каза Толи. — Много сериозен. Може би вие ще ни помогнете. А когато Мъглата отново се установи някъде, вие ще сте първите, научили за това.

— Искате да ви помогнем, значи? Това нещо като посвещаване ли е? — попита Декс.

— Не — отсече Давид. — Не караме никого да прави каквото и да е било, за да дойде в Мъглата. Но двамата с Толи ще сме ви благодарни, ако ни помогнете.

— Трябва ни някой, който да отвлече вниманието — обясни Толи.

— Звучи доста забавно — каза Ан. Тя обходи с поглед останалите и те закимаха с глави.

Готови са на всичко, помисли си Толи, точно каквато беше и тя самата. Определено бяха от горните класове, най-много година по-малки от нея, но тя се изненада колко невръстни изглеждаха.

Давид гледаше Толи, очаквайки заедно с останалите продължението на нейния план. Още сега се налагаше да измисли как да отвлечат вниманието. При това трябваше да е добре премислено и достатъчно сериозно, за да предизвика извънредните и те да започнат разследване.

Нещо, което ще накара д-р Кейбъл да си извади поука.

— На първо време имаме нужда от много фойерверки.

— Няма проблем.

— Знаете как да влезете в „Града на новите красиви“, нали?

— В „Града на новите красиви“ ли? — Ан се спогледа с приятелите си. — Но нали мостовете докладват за всеки, който прекоси реката?

Толи се усмихна, довольна, че има кого да научи на един нов номер.

ПО РЪБА НА БРЪСНАЧА

Двамата прекараха целия ден в „Ръждивите руини“, наблюдавайки как слънчевите лъчи, които проникваха през дупките на пробития покрив, образуват петна по пода като следите от прожектори, по чието бавно движение можеше да се отчита времето. Толи не можа да заспи, представяйки си рисковия скок от върха на хълма. Накрая потъна в забрава, твърде уморена, за да сънува.

Когато се събуди на смрачаване, видя, че Давид вече е сложил в двете раници всичко, което би могло да им потрябва при спасителната акция. Напускайки руините, двамата отново управляваха по два сърфа всеки с надеждата, че когато си тръгнат от „Извънредни ситуации“, ще водят със себе си и освободените пленници. Толи имаше достатъчно време да се наслади на закуската си край реката. Ако ги заловяха тази нощ, повече никога нямаше да опита дехидратирана храна. Понякога беше готова да се примири с мозъчната аномалия след операцията, стига да не ѝ се наложи повече да яде изсушени спагети.

По мръкнало двамата с Давид стигнаха бялата вода и пресякоха зеления пръстен, точно когато светлините в „Града на грозните“ започнаха да гаснат една по една. До полунощ вече бяха стигнали хълма над „Извънредни ситуации“.

Толи извади бинокуляра и регулира настройките му, наблюдавайки „Града на новите красиви“, където парти-кулите тъкмо започваха да сияят.

Давид си духна на ръцете да ги стопли и дъхът му образува облаче в октомврийския мраз.

— Наистина ли смяташ, че ще го направят?

— Защо не? — отговори тя, наблюдавайки тъмното петно на най-голямата градина на удоволствията в града. — Изглеждаха доста решителни.

— Така е, но не поемат ли голям риск? И то само защото са се запознали с нас.

Тя вдигна рамене.

— Грозните живеят за едното удоволствие да правят номера. Не ти ли се е случвало и ти да направиш нещо само защото някой мистериозен непознат те е предизвикал?

— Веднъж подарих ръкавиците си, но това ми навлече всякакви неприятности на главата.

Тя свали бинокуляра от очите си и видя, че Давид се усмихва.

— Тая нощ не изглеждаш толкова притеснен — каза.

— Доволен съм, че най-после сме готови да направим нещо. След като децата се съгласиха да ни помогнат, имам чувството, че...

— Че нещата могат и да се получат, така ли?

— Даже нещо още по-хубаво. — Той погледна надолу към огражденията на „Извънредни ситуации“. — Те бяха готови да помогнат само за да вдигнат малко шум, да създадат хаос и да научат някой нов номер. Отначало ме съсипваше да слушам как говориш, сякаш Мъглата още съществува. Но ако има достатъчно грозни като тях, тя може отново да се възроди.

— Разбира се, че така ще стане — тихо отговори Толи.

Давид вдиша рамене.

— Може да стане, може и да не успеем. Но дори и да се издъним тази нощ и да ни прекарат под ножа, поне ще има някой, който да продължи борбата и да им създава неприятности.

— Надявам се ние също да продължим да им създаваме неприятности — каза тя.

— Аз също. — Той придърпа Толи близо до себе си и я целуна. Когато я освободи от прегръдките си, тя си пое дълбоко въздух и затвори очи. Да го целува сега за нея беше по-истинско и по-важно от мисълта, че има шанс да поправи част от щетите, които беше причинила.

— Виж — каза Давид.

Нещо се случваше в тъмните владения на „Града на новите красиви“.

Тя вдиша бинокуляра.

Блестяща линия пресече тъмното петно на градината на удоволствията, сякаш в земята се беше отворила ярка пукнатина. После една след друга започнаха да се появяват още такива линии, трептящи дъги и окръжности, прорязващи мрака. Отделните части

сякаш се появяваха безразборно, но в действителност образуваха букви и думи.

Накрая цялата светеща верига беше завършена, най-новите ѝ сегменти грееха ярко, докато силата на първите вече изтляваше, защото фойерверките постепенно гаснеха. За няколко секунди обаче Толи успя да прочете написаното дори без помощта на бинокуляра. От прозорците в „Града на грозните“ надписът сигурно се виждаше огромен и ясно четлив за всеки, който в момента стоеше самотен в стаята си и гледаше с копнеж в тази посока: МЪГЛАТА Е ЖИВА.

Докато наблюдаваше как надписът избледнява, превръщайки се в отделни нахъсани линии и дъги с догарянето на фойерверките, Толи се запита дали тези думи в действителност бяха истина.

— Ето че се размърдаха — каза Давид.

Долу в ниското под тях на покрива на най-голямата сграда се отвори кръгъл изход и от него в бърза последователност излетяха три автолета, отправяйки се със свистене към града. Толи се надяваше Ан, Декс и Сузи да са послушали съвета ѝ и сега вече да са далече от „Града на новите красиви“.

— Готов ли си? — попита тя.

В отговор Давид само затегна ремъците на бърнджи жилетката и скочи на сърфа.

Спуснаха се към подножието на хълма, обърнаха и започнаха подготовката.

Толи за десети път провери контролните светлини върху яката на бърнджи жилетката си. Все още светеха в зелено, виждаше и тези на Давид да просветват край нея. Повече нямаше за кога да отлагат.

Набраха скорост, издигайки се в тъмното небе, а хълмът се извисяваше като гигантски трамплин пред тях. Вятърът развя косата на Толи и тя примигна, когато срещу лицето ѝ взеха да се носят насекоми. После внимателно се придвижи към носа на сандвича от сърфове и върхът на едната ѝ обувка се показва извън ръба.

В следващия миг хоризонтът сякаш се промуши под нея и тя се приведе, готова за скок.

Земята се изгуби под краката ѝ.

Толи смени центъра на тежестта си, принуждавайки двата сърфа да се спуснат рязко над отвесната страна на хълма, докато не дойде време за скока. Двамата с Давид бяха изключили противоударите

гривни — не искаха сърфове да ги последват отвъд мрежата. Поне засега.

Толи продължи още по-нагоре и за няколко секунди набра височина. Покрайнините се простираха под нея, огромно пано от мрак и светлина. Тя разтвори ръце и крака.

Когато траекторията на полета ѝ достигна върхната си точка, всичко изведнъж сякаш потъна в тишина — стомахът ѝ се преобърна в това състояние на полубезтегловност, обзе я смесица от еуфория и страх, докато вятърът брулеше лицето ѝ. Толи откъсна очи от земята, която мълчаливо ги очакваше, и си позволи да погледне Давид. На ръка разстояние от нея той също я гледаше със светнало лице.

Тя му се усмихна и се обърна да погледне земята, която светкавично се приближаваше насреща ѝ. По нейните изчисления се спускаха точно над центъра на ограждението. Толи със свито сърце се приготви за болезненото впиване на ремъците на жилетката в тялото ѝ.

В продължение на няколко безкрайни секунди нищо не се случи, освен че земята продължаваше да лети срещу тях и Толи за сетен път се запита дали бърджи жилетките биха могли да овладеят падане от такава височина. През главата ѝ преминаха стотици версии на това какви ще са последиците от едно твърдо приземяване. Вероятно нямаше да прилича на нищо, преживяно досега.

Нито пък ще го изпита втори път занапред.

Земята се приближаваше все по-заплашително, докато накрая Толи беше готова да се закълне, че нещо не е наред. Точно в този момент коланите на жилетката ѝ се задействаха с неочаквана сила, врязаха се яростно в бедрата и раменете ѝ и изкараха въздуха от дробовете ѝ; налягането я стегна като с широка ластична лента, увита около нея, която се опитваше да я спре.

Мръсната земна повърхност спря на ръка разстояние от нея, плоска и твърда, докато жилетката се бореше да преодолее гравитационното притегляне, стискайки тялото ѝ като в юмрук.

Най-накрая невидимата ластична лента отпусна хватката си и падането се прекрати внезапно само на педя от земята, нещо дръпна ръцете ѝ назад, а очните ябълки изскочиха, сякаш се опитваха да излязат от орбитите си.

После се задейства противогравитационната сила, тя подскочи нагоре във въздуха, преобръщайки се надолу с главата, а небето и

линията на хоризонта започнаха да се редуват в безумен бяг. Толи загуби представа къде се намира Давид, нито можеше вече да определи кое е горе и кое — долу. Този скок беше десетократно по-рискован от плонжа на покрива в „Къщата на Гарбо“. Колко пъти още трябваше да се преметне във въздуха преди да спре?

Сега отново падаше надолу, но този път под нея не беше мръсният двор, а покривът на една от сградите. Тя за малко да го докосне с крак, но жилетката пак я изтегли рязко нагоре, все още преодолявайки инерцията от скока.

Най-после успя да се ориентира кое е горе и кое — долу, тъкмо навреме, за да види покрива, който приближаваше към нея. Намираще се над сградата...

Хваната в здравата прегръдка на жилетката, подмятайки се безпомощно нагоре-надолу във въздуха, тя почти отмина ръба на покрива. Протегнатата и ръка обаче успя да сграбчи улука и това окончателно я спря.

— Уф! — изпъшка, поглеждайки надолу.

Сградата не беше особено висока и с помощта на жилетката Толи щеше леко да отскочи обратно, но при първото докосване на земята алармата щеше да се задейства. Затова стисна улука и с двете ръце.

Усетила, че падането е прекратено, бърнджи жилетката се самоизключи и тялото на Толи възвърна нормалната си тежест. Тя се опита да се покатери на покрива, но тежката раница със спасителната екипировка я теглеше надолу. Беше все едно да се опитва да се набере на лост с оловни обувки.

Толи увисна безпомощно на улука, очаквайки да полети надолу всеки момент, без идея как да излезе от това положение.

По покрива към нея приближиха нечий стъпки и лицето на Давид се подаде над ръба.

— Проблем ли има?

Тя изгрухтя в отговор и той протегна ръце да хване дръжката на раницата. Тежестта милостиво освободи плещите ѝ и Толи най-накрая успя да се преметне на покрива.

Давид седеше отгоре и клатеше глава.

— Значи досега си правила такива неща за удоволствие, така ли?

— Е, не всеки ден.

— Така си и помислих. Можем ли да си отдъхнем за минутка?

Тя огледа покрива. Никой не се появяваше, не се чуваше и сигнал от аларма. Излиза, че сензорната мрежа не беше пригодена да контролира и покрива. Толи се усмихна.

— Разбира се. Даже цели две минути, ако искаш. Оказва се, че извънредните не са очаквали някой да ги изненада от въздуха.

ОТВЪТРЕ

От върха на хълма покривите на „Извънредни ситуации“ изглеждаха равни и еднообразни. Сега обаче, когато стоеше върху един от тях, Толи различи отдушниците на вентилационната система, антените, аварийните изходи и големия кръгъл отвор, сега закрит, през който минаваха автолетите. Беше цяло чудо, че двамата с Давид оцеляха без дракотина, докато подскачаха нагоре-надолу с бърнджи жилетките.

— Как ще влезем вътре? — попита Давид.

— Трябва да започнем оттук — и тя посочи вратата за автолетите.

— Не мислиш ли, че ще ни забележат, ако влезем без автолет?

— Прав си. Какво ще кажеш обаче да блокираме вратата. Ако изникне някой извънреден, не бихме искали толкова лесно да ни проследи.

— Добро хрумване. — Давид започна да рови из раницата и извади от там нещо, което приличаше на тубичка гел за коса. Той изстиска от нея бяло лепкаво вещество и замаза с него отвора, като внимаваше да не го докосва с пръсти.

— Какво е това?

— Лепило. Можеш да залепиш подметките си на тавана и да висиш надолу с главата като прилеп.

Толи ококори очи. Беше чувала слухове за разни трикове, които можеш да правиш с нанолепилата, но на грозните им беше забранено да ги използват.

— Кажи ми, че не си го правил!

Той се усмихна.

— В такъв случай би трябвало да оставя обувките си на тавана. Ненужно прахосване на ценна вещ. Сега обаче как предлагаш да слезем долу?

Тя измъкна автоматичния лост от раницата си и му го показва.

— Ще вземем асансьора.

Стърчащата над покрива метална кабинка приличаше на контейнер за отпадъци, но двойната врата и ирисовият скенер я издаваха. Толи примижа, за да е сигурна, че скенерът няма да я освети и пхна инструмента в процепа между двете крила на вратата. Те се нагънаха като станиол.

Отвътре зейна мрачна дупка. Толи цъкна с език и по ехото разбра, че е много дълбока. Погледна сигналните светлини върху яката на бърнджи жилетката си. Още светеха зелено.

После се обърна към Давид.

— Изчакай да ти свирна.

И стъпи в празното.

Да пропада в тъмната шахта беше много по-страшно, отколкото да скочи от покрива на „Къщата на Гарбо“ или да се хвърли от върха на хълма. В мрака не можеше да прецени колко дълбока е шахтата и ѝ се стори, че пада безкрайно надолу.

Усещаше стените да свистят около нея и се чудеше дали не се отклонява постепенно при падането, докато накрая не се разбие о някоя от тях. Тя си представи как се блъска ту в едната, ту в другата стена по целия път надолу, докато накрая не кацне, вече окървавена и с изпочупени кости.

Държеше ръцете си плътно притиснати към тялото.

Най-накрая се увери, че бърнджи жилетката работи безотказно и тук. Асансьорите действаха на принципа на магнитната левитация също като сърфове, ето защо на дъното на шахтите винаги имаше здрава метална плоча.

След като бавно беше преброила до пет, жилетката най-после я спря. Толи се преметна два пъти във въздуха и се подмята още малко нагоре-надолу, докато накрая не стъпи на твърда повърхност и не се озова сред пълна тишина в непрогледния мрак. Тя протегна ръце и опипа четирите стени около себе си. Нищо не ѝ подсказа, че едната от тях е затворена врата. Само пръстите ѝ се омазниха.

Толи вдигна глава. Отгоре мъждукаше тънка ивица светлина и само можеше да предполага, че Давид наднича в тъмното надолу. Тя сви устни, готова да свирне, но нещо я спря.

Изпод краката ѝ долетя приглушен шум. Някой говореше.

Тя легна на пода, опитвайки се да различи думите. Единственото, което успя да чуе обаче, беше режещият звук от гласовете на

жестоките красиви. Подигравателният тон ѝ напомни за д-р Кейбъл.

Без каквото и да е предупреждение повърхността под краката ѝ се раздвижи. Толи едва успя да запази равновесие. Когато асансьорът отново спря, единият от глезените ѝ се изви болезнено под тежестта на тялото, но въпреки това тя не падна.

Звуките под нея заглъхнаха. Поне едно беше сигурно — сградата не беше празна.

Толи вдигна глава и подсвирна, после се сви в единия ъгъл, прикри главата си с ръце и започна да брои.

Пет секунди по-късно чифт крака се залюляха във въздуха край нея, после рязко отскочиха нагоре и лъчът от фенерчето на Давид заигра по стените. Накрая постепенно спря до нея.

— Брей! Доста е тъмно тук долу.

— Штт! — изсъска тя.

Той кимна и освети шахтата. Точно над главите им лъчът на фенерчето попадна на вътрешната страна на затворена врата. Разбира се. Като стояха на тавана на асансьорната кабина, двамата винаги се намираха между етажите.

Толи събра длани, за да направи стъпало, на което Давид да стъпи и да пхне лоста между крилата на вратата. Те се отвориха със стържещ звук, който накара косата на Толи да настръхне;. Той се измъкна навън, после се обърна и протегна ръка. Толи я пое и обувките ѝ с грапави подметки заскърцаха по стената на шахтата като стадо изплашени мишки.

Всичко тук произвеждаше твърде силен шум.

Фоайето беше тъмно. Толи се опита да убеди сама себе си, че още никой не ги е чул. Може пък този етаж да беше пуст през нощта.

Тя извади фенерчето и насочи лъча му към вратите, покрай които минаваха. Върху всяка имаше малка кафява табелка.

— Рентгенология. Неврология. Магнитен резонанс — тихо изреждаше тя. — Операционна зала Две.

Погледна Давид. Той вдигна рамене и натисна вратата. Тя се отвори.

— Предполагам, че когато си в подземен бункер, няма нужда да заключваш вратите — тихо каза той. — След теб.

Толи се прокрадна вътре. Стаята беше голяма, покрай стените имаше наредени тъмни притихнали уреди. Операционният резервоар

се намираше в средата, течността беше източена от него, тръбите и електродите висяха над локва на пода. Върху метална маса наблизко жестоко проблясваха остриетата на скалпели и вибротриони.

— Това ми напомня една снимка, която мама ми показва — каза Давид. — Тук правят операцията.

Толи кимна. Лекарите просто поставят тялото в резервоара, докато правят основната операция.

— Може би тук правят извънредните наистина специални — каза тя. Тази мисъл никак не я разведри.

Двамата се върнаха обратно в коридора. Няколко врати по-нататък откриха една с надпис МОРГА.

— Искаш ли... — започна тя.

Давид рязко тръсна глава.

— Не.

Огледаха останалата част от етаж. Оказа се, че това е мажа, но много добре екипирана болница. Нямаше никакви стаи за мъчения или затворнически килии. Нито следа от мъгляни.

— А сега накъде?

— Чакай да видим — каза Толи. — Ако ти беше на мястото на злата д-р Кейбъл, къде би пратил затворниците?

— На мястото на коя?

— О. Така се казва жената, която ръководи това място. Спомням си името ѝ от времето, когато ме спипаха.

Давид се намръщи и Толи се зачуди дали не беше се увлякла.

После той сви рамене.

— Предполагам, че бих ги затворил в подземиято.

— Добре тогава, да вървим долу.

Откриха аварийно стълбище, което водеше надолу, но то свърши един етаж по-ниско. Явно бяха стигнали най-долното ниво на „Извънредни ситуации“.

— Внимавай — прошепна Толи. — Преди малко чух хора, които се качиха на асансьора под мен. Трябва да са били тук някъде.

Този етаж беше осветен от аварийни светлини, разположени по средата на пода в коридора. Тръпка премина по гърба на Толи, когато разчете табелките на вратите.

— Стая за разпити Едно. Стая за разпити Две. Изолатор Едно — шушнеша тя, а светлината на фенерчето ѝ трепкаше върху думите като

уплашена нощна пеперуда. — Стая за дезориентация Едно. О, Давид, те сигурно са някъде тук.

Той кимна и внимателно натисна една от вратите, но тя не поддаде. Давид прокара пръсти по ръба, търсейки цепнатина, в която да пъхне лоста.

— Внимавай ирисовият скенер да не те засече — тихо го предупреди Толи. После посочи малката камера до вратата. — Ако лъчът попадне на окото ти, ще сканира ириса и ще направи справка в базата данни на главния компютър.

— Те нямат никакви данни за мен.

— И това окончателно ще ги подлуди. Просто не се приближавай прекалено. Той действа автоматично.

— Дадено — кимна Давид. — Тия врати и без това са прекалено гладки. Няма къде да подпъхна лоста. Да продължим нататък.

Малко по-надолу по коридора една табелка спря погледа на Толи. „Дългосрочно задържане“, прошепна тя. След тази врата идваше голям участък сляпа стена, сякаш стаята зад нея беше по-дълга от останалите. Тя допря ухо до вратата, надявайки се да долови някакъв звук.

Дочу познат глас. Той се приближаваше все повече.

— Давид! — изсъска тя, отскочи от вратата и се притисна към стената. Давид започна трескаво да се оглежда за някакво прикритие. Но и двамата бяха като в капан между гладките стени.

Вратата се отвори с плъзгане и злобният глас на д-р Кейбъл проникна в коридора.

— Просто не се стараеш достатъчно. Трябва само да я убедиш да...

— Д-р Кейбъл — каза Толи.

Жената се извърна, за да погледне Толи, орловите ѝ черти се изкривиха от изненада.

— Искам да се предам.

— Толи Янгблъд?! Но как...

Лостът на Давид замахна над главата ѝ и тя рухна на земята.

— Тя да не... — заекна Давид. Лицето му беше побеляло.

Толи коленичи и обърна главата на д-р Кейбъл, за да види раната. Нямаше кръв, но жената беше в безсъзнание. Явно, колкото и

съвършени да бяха жестоките красиви, моментът на изненада все още можеше да осигури предимство пред тях.

— Ще се оправя.

— Д-р Кейбъл, какво става...

Толи се обърна по посока на гласа и погледът ѝ се спря на млада жена.

Беше стройна и елегантна, със съвършени черти. Очите ѝ — дълбоки и одухотворени, с медни и златни точки, които блестяха в ирисите — бяха тревожно окръглени. Върху плътните ѝ устни имаше изписан ням въпрос и тя стоеше с вдигната изящна ръка. Сърцето на Толи замря при гледката на красивия ѝ смут.

После по лицето на жената пробяга радостна изненада и широката ѝ усмивка озари мрака, а Толи не можа да не отвърне на усмивката ѝ. Би сторила всичко, за да бъде тази жена щастлива.

— Толи! Ти ли си това?!

Беше Шай. Красивата Шай.

ИЗБАВЛЕНИЕТО

— Шай...

— Значи успя! — Ослепителната усмивка на Шай помръкна, когато сведе поглед към сгърченото тяло на д-р Кейбъл. — Какво е станало с нея?

Толи примигна, поразена от преобразяването на приятелката си. Красотата на Шай сякаш погълна всичките ѝ чувства — страха, изненадата и възбудата се изпариха, отстъпвайки място единствено на изумлението.

— Ти си... преобразена.

— Очевидно — отговори тя. — Давид! Значи и двамата сте добре!

— А, здрасти! — Гърлото му беше пресъхнало и ръцете му се тресяха, докато стискаше автоматичния лост. — Трябва да ни помогнеш, Шай.

— Да, ще направя каквото искате. — Тя отново погледна към д-р Кейбъл и въздъхна. — Май вие двамата наистина умеете да създавате проблеми.

Толи отвърна очи от красивата Шай, опитвайки се да събере мислите си.

— Къде са останалите? Ами родителите на Давид? Крой?

— Тук. — Шай посочи зад гърба си. — Всички са затворени. Д-р Ка ни излъга.

— Задръж я тук — каза Давид. После мина край Шай и влезе вътре. Толи видя поредица малки врати по продължението на стаята, всяка с тясно прозорче на нея.

Шай светна в усмивка насреща ѝ.

— Така се радвам, че си добре, Толи. Мисълта, че си съвсем сама в тая дивотия... Но ти май не си била сама, нали?

Толи отново се почувства напълно покорена от погледа на Шай.

— Какво ти сториха?

Шай се усмихна.

— Освен очевидното ли?

— Да. Ами, не. — Толи тръсна глава, объркана как да попита Шай дали има мозъчна аномалия. — Дали някой от останалите...

— Е станал красив ли? Не. Бях първа, защото създавах най-много проблеми. Сигурно си видяла какви ритници и юмруци раздавах. — Шай се изкиска.

— Принудили са те.

— Да. Д-р Ка може да бъде голяма досада, ако реши. Все пак това е и голямо облекчение.

Толи преглътна сухо.

— Облекчение значи...

— Точно така. Мразя това място. Единствената причина да съм тук е, защото д-р Ка ме помоли да дойда и да поговоря с мъглияните.

— Значи живееш в „Града на новите красиви“ — тихо каза Толи. Опита се да вникне отвъд красотата на приятелката си и да разбере какво се крие зад тези огромни свършени очи.

— Да. Току-що ме измъкнаха от най-страхотното парти.

Толи най-накрая осъзна колко завалено говореше Шай. Беше пияна. Сигурно затова се държеше толкова странно.

Но тя беше нарекла останалите „мъглияни“. Очевидно вече не се чувстваше част от тях.

— Значи ходиш по партита, а, Шай, когато всички останали са затворници?

— Ами, да — отбранително рече Шай. — Нали и тях ще ги пуснат, когато се преобразят. Стига Кейбъл да престане с тия игрички на надмощие. — Тя погледна към неподвижното тяло на пода и тръсна глава. — Утре със сигурност ще е в лошо настроение. Благодарение на вас двамата.

Звук на съпротивляващ се метал дойде откъм стаята за арест. До Толи достигна шум от много гласове.

— Май няма да има кой да я види утре — продължи Шай. — А вие двамата как я карате, между другото?

Толи отвори уста, затвори я, накрая успя да отговори.

— Ние сме... добре.

— Страхотно. Виж, съжалявам, че бях такава досада. Знаеш какви са грозните. — Шай се засмя. — Да, бе, ти май наистина знаеш!

— Значи не ме мразиш вече?

— Не ставай глупава, Толи!

— Радвам се да го чуя. — Толи си даваше сметка, че благоразположението на Шай към нея не е истинска прошка, а просто мозъчна аномалия.

— Ти ми направи голяма услуга, като ме измъкна от Мъглата.

— Едва ли мислиш това, което казваш, Шай.

— Какво искаш да кажеш?

— Как е възможно толкова бързо да се промениш?

Шай се разсмя.

— Трябваше ми само един горещ душ, за да си променя мнението. — Тя протегна ръка и докосна косата на Толи, рошава и оплетена от двуседмичното пътуване и спане на открито. — И като стана на дума за душ, ти просто плачеш за баня.

Толи примигна. В очите ѝ напиха сълзи. Шай толкова искаше да съхрани собственото си лице, да живее по собствените си правила извън града. Но всички тези желания сега бяха заличени.

— Не исках да те... предавам — тихо каза тя.

Шай погледна през рамо, после се обърна и се усмихна.

— Той не знае, че работеше за д-р Ка, нали? Не се безпокой, Толи. — Гласът ѝ премина в шепот и тя допря изящен пръст до устните си. — Няма да издам твоята малка грозна тайна.

Толи преглътна мъчително, чудейки се дали Шай сама беше разкрила цялата истина. Може д-р Кейбъл да е разказала на всички как всъщност стоят нещата.

Откъм тялото на д-р Кейбъл се разнесе жужене. Върху работния таблет, който носеше, се появи светлина за входящо обаждане.

Толи вдигна таблета и го подаде на Шай.

— Говори с тях!

Шай примигна, натисна бутона и каза:

— Здравсти, това съм аз, Шай. Съжалявам, д-р Кейбъл е заета. Какво прави ли? Ами, сложно е за обяснение... — Тя изключи апарата. — Не трябваше ли да спасяваш хората, Толи? Нали това е целта на малкия ви номер?

— Тук ли оставаш?

— Ами да. Всичко изглежда много вълнуващо. Това че съм красива, не значи, че съм пълна скука.

Толи се промъкна покрай нея и влезе в стаята. Две от вратите вътре вече бяха разбити. Майката на Давид и още един мъглянин —

освободени. Двамата бяха облечени в оранжеви гащеризони, по сънливите им лица беше изписано смайване. Давид работеше върху следващата врата, лостът беше забит в тясна пролука до пода.

Толи видя лицето на Крой да надзърта с ококорени очи през едно от прозорчетата на вратите и пъкна своя лост под нея. Уредът зави пронизително и дебелият метална врата издаде остър стържещ звук, докато се огъваше под натиска му.

— Давид, те знаят, че тук става нещо! — извика тя.

— Добре, почти приключихме.

Лостът ѝ беше изкривил съвсем малко металната врата, отворът не беше достатъчно голям. Тя го намести отново и металът простена. Опитът ѝ във ваденето на железопътните релси най-накрая си каза думата, лостът разби проклетата врата.

Най-напред се показаха ръцете на Крой, после и главата му, гащеризонът му се раздра в остриите краища на нацепения метал, докато се промъкваше навън. Мади го хвана за ръцете и го изтегли на свобода.

— Това са всички, които останаха тук — каза тя. — Да тръгваме.

— Ами татко? — извика Давид.

— Не можем да му помогнем. — Мади изскочи в коридора.

Толи и Давид си размениха тревожни погледи и я последваха.

Мади се беше устремила към вратата на асансьора, теглейки след себе си Шай. Шай натисна бутона за връзка върху таблета и каза:

— Изчакайте секунда, мисля, че се връща. Задръжте така. — Тя се изкиска и отново прекъсна връзката.

— Доведете Кейбъл! — извика Мади. — Тя ни е нужна.

— Мамо! — втурна се Давид след нея.

Толи погледна Крой, после сгърченото тяло на д-р Кейбъл. Крой кимна, после всеки от тях я хвана за едната ръка и я повлякоха в тръс по гладкия под. Грапавите подметки на Толи издаваха жвакащ звук.

Когато групата стигна асансьора, Мади сграбчи д-р Кейбъл за колана и я приближи до ирисовия скенер. Жената тихо изстена. Мади внимателно отвори едното ѝ око, асансьорът изписка и вратата се отвори.

Мади свали интерфейс-пръстена на Кейбъл и я пусна на пода, после бутна Шай вътре. След нея влязоха Толи и останалите мъгляни, но Давид стоеше като вкопан в пода.

— Мамо, къде е татко?

— Вече не можем да му помогнем. — Мади измъкна таблета, от ръцете на Шай и го удари в стената, после издърпа Давид в асансьора въпреки протестите му. Вратата се затвори и асансьорът попита:

— На кой етаж?

— Към покрива — каза Мади, интерфейс-пръстенът все още беше в ръката ѝ. Асансьорът тръгна и от бързото движение залите на Толи заглъхнаха.

— Какъв е планът ни за бягство? — сопна се Мади. Сънливият ѝ поглед беше изчезнал напълно, сякаш снощи беше заспала с вратата, че тази сутрин ще я спасят.

— Ами, сърфовете — едва успя да отговори Толи. — Имаме четири. — Чак сега си даде сметка, че нищо още не е приключило и настрои противоударните гривни, за да извика сърфовете.

— Страхотно! — възкликна Шай. — Не съм летяла, откакто напуснахме Мъглата.

— Ние сме седем — каза Мади. — Толи, Шай идва с теб. Астрикс и Райд са заедно. Крой, ти летиш сам и заблуждаваш преследвачите. Давид, ние сме двамата с теб.

— Мамо — примоли се Давид, — ако той е станал красив, не можеш ли да го излекуваш? Поне опитай!

— Баща ти не е красив, Давид — меко отговори тя. — Той е мъртъв.

ИЗМЪКВАНЕТО

— Дай ми нож. — Мади протегна ръка, без да обръща внимание на потресеното изражение на сина си.

Толи затършува в раницата. Измъкна отвътре мултифункционалния си нож и го подаде на Мади, която издърпа късото острие и отрязва парче от ръкава на гащеризона си. Когато асансьорът стигна покрива, плъзгащата врата се отвори само наполовина и спря с мъчително скърцане, достигайки до вдлъбнатината, която Толи беше направила, за да влязат. Промъкнаха се един по един през отвора и тичешком стигнаха до ръба на покрива.

Толи видя сърфове на стотина метра от тях да кръжат над ограждението, откликвайки на сигнала на нейните противоударни гривни. Сега всички аларми вече бяха задействани и пищяха неистово около тях. Ако по някакво чудо извънредните още не бяха забелязали бягството им, то явно някой от оставените без контрол сърфове беше докачил мрежата.

Толи се заоглежда, търсейки Давид. Видя го да сплита крака след групата като в полусън. Тя го хвана за рамото.

— Толкова съжалявам.

Той кимна с глава. Не на нея, нито на нещо определено наоколо.

— Не зная какво да правя, Толи.

Тя взе ръката му.

— Трябва да се измъкнем. Това е единствената ни задача в момента. Върви след майка си.

Той я погледна в очите с диво изражение.

— Добре. — Опитва се да каже още нещо, но думите бяха заглушени от режещ звук, сякаш огромен нокът дращеше върху метал. Някой напираше да освободи кръглия отвор за автолети от нанолепилото и целият покрив се тресеше.

Мади, която излезе последна от асансьора, беше огънала вратата му докрай с помощта на лоста. Гласът на асансьора повтаряше непрекъснато: „Повикване за асансьор.“

До покрива обаче водеха и други изходи. Мади се обърна към Давид:

— Залепи и тези капандури, за да не могат да излязат.

Погледът му се избистри за момент и той кимна.

— Ще прибера сърфовете — каза Толи и притича към края на покрива. Щом стигна ръба, се хвърли в празното пространство, надявайки се бързо жилетката все още да има останал някакъв заряд.

След едно премятане вече тичаше долу. Сърфовете бяха прихванали сигнала от противоударните гривни и се носеха към нея.

— Толи! Внимавай!

Тя погледна през рамо при вика на Крой. От другата страна на двора към нея се носеше отряд извънредни, извирайки от отворена врата на нивото на земята. Тичаха със свръхчовешка скорост, скъсявайки разстоянието помежду им с дълги отсечени крачки.

Сърфовете я побутнаха с носове по прасците като кучета, готови за игра. Толи скочи отгоре, олюлявайки се, с по един крак върху всяка двойка сърфове. Зачуди се дали някой някога беше управлявал четири сърфа наведнъж. Но нямаше време много да размишлява, защото най-близкият от жестоките красиви беше едва на три крачки от нея.

Толи плесна с ръце и бързо се издигна във въздуха.

Агентът от „Извънредни ситуации“ скочи с поразителна мощ и пръстите на протегнатата му нагоре ръка пернаха носа на сърфовете. От удара те се разклатиха под краката на Толи. Беше все едно да стоиш върху трамплин, когато някой току-що е скочил от него. Другият извънреден я наблюдаваше от земята, очаквайки всеки момент да падне.

Толи обаче възстанови равновесието си и се приведе напред, устремявайки се обратно към сградата. Сърфовете набраха скорост и секунда по-късно Толи скочи на покрива, побутвайки две от дъските към Крой. Той ги раздели, докато тя правеше същото с останалите два.

— Вървете — каза Мади. — И вземи това.

Тя подаде на Толи парче оранжев плат с едва видима окръжност от едната страна. Толи забеляза, че Мади беше отрязала по парче от ръкавите на всички гащеризони.

— На това парче има проследяващо устройство — каза Мади. — Хвърли го някъде, за да ги заблуди.

Толи кимна и се огледа за Давид. Той тичаше към тях със сурово изражение, стиснал празната туба лепило в едната си ръка.

— Давид... — започна тя.

— Върви! — извика Мади, без да ѝ позволи да довърши и бутна Шай на сърфа зад нея.

— Ами, нямам противоударни гривни — каза Шай, стъпвайки неуверено на дъската. — А това не беше единственото парти тази вечер, да знаеш.

— Знам. Дръж се — каза Толи и се стрелна далече от покрива.

Двете се залюляха върху сърфа, почти изгубили равновесие. Толи обаче се закрепил и усети ръцете на Шай здраво да я държат през кръста.

— Ей, Толи! Намали малко!

— Ти само се дръж.

Толи се наклони да направи завой. Едва не ѝ прилоша от люлеенето на дъската. Не стига, че трябваше да управлява с Шай зад гърба, ами и нейните некоординирани движения я подлудяваха.

— Не помниш ли как се балансира върху сърф?

— Разбира се, че помня! — отговори Шай. — Само малко съм загубила тренинг, Кьорчо. Пък и тая вечер имаше доста пиячка.

— Само гледай да не паднеш. Доста ще боли.

— Я чакай! Някой да те е молил да ме спасяваш?

— Не, не си ме молила. — Толи погледна надолу, докато се носеха над Града на трошливите и пресичаха зеления пояс, устремени обратно към реката. Ако Шай паднеше на земята при тази скорост, щеше да пострада много повече от обикновен удар. Просто щеше да умре.

Като бащата на Давид. Толи се замисли как ли е умрял. Дали се е опитал да се измъкне на извънредните като Шефа? Или пък д-р Кейбъл му е направила нещо? Една мисъл се загнезди в главата ѝ и не ѝ даваше мира: както и да е станало, това беше по нейна вина.

— Шай, ако тръгнеш да падаш, вземи и мен със себе си.

— Какво?

— Просто се дръж здраво за мен и не ме пускай, каквото и да става. Нося бърнджи жилетка и противоударни гривни. Би трябвало да ни удържат. — Поне се надяваше на това. Стига жилетката да не я

дръпне в една посока, а гривните — в противоположната. Или жилетката и гривните да не удържат на удвоената тежест.

— Просто ми дай гривните, глупаче.

— Нямаме време да спираме.

— Предполагам, че е така. Нашите приятели от „Извънредни“ сигурно са сърдити като оси. — И Шай се притисна още по-силно към нея.

Стигнаха почти до реката, а зад тях нямаше и следа от преследвачи. Явно нанолепилото им беше създало доста проблеми. „Извънредни ситуации“ обаче разполагаха с още автолети — трите, които видяха да излитат по-рано същата вечер, пък и охраната на града също имаше въздушен транспорт.

Толи се зачуди дали извънредните ще повикат на помощ и другите охранители, или ще запазят инцидента в тайна. Какво биха си помислили останалите за подземния затвор? Дали градските власти знаеха какво правят извънредните с мъгляните и какво бяха причинили на Аз?

Под краката ѝ проблесна вода и при следващия завой Толи хвърли парчето оранжев плат долу. Въздушното течение го понесе плавно към реката. Тя щеше да го върне обратно към града, в противоположна на тяхната посока.

Толи и Давид се бяха уговорили да се срещнат нагоре по реката, далече отвъд руините, където преди години той беше открил пещера. Пред входа ѝ падаше водопад, който щеше да ги предпази от топлинните сензори. Оттам можеха да отскочат до руините, за да приберат останалата част от екипировката си, а после...

После да възстановят Мъглата? Само седмината? С Шай като красив бонус. Толи си даде сметка, че не бяха планирали нищо за след тази нощ. До този момент бъдещето им изглеждаше далечно и неясно.

Е, все още не беше изключено да ги заловят всичките.

— Мислиш ли, че е истина? — извика Шай зад гърба ѝ. — Онова, дето Мади го каза.

Толи си позволи да погледне назад към Шай. Красивото ѝ лице изглеждаше разтревожено.

— Аз си беше съвсем наред, когато го посетих преди няколко дни — продължи Шай. — Мислех, че ще го направят красив. Не че ще го убиват.

— Не знам. — Но това едва ли беше нещо, за което Мади би излъгала. Имаше обаче надежда просто да греши.

Толи се наклони силно напред, префучавайки ниско над реката, като се опитваше да преодолее хватката на студената ръка, която стискаше сърцето ѝ. Пръски зашибаха лицата им, когато се врязаха в мъглата над бялата вода. Шай най-после се беше закрепила стабилно на сърфа и сега се накланяше плавно на завоите.

— Ей, това го помня! — извика тя.

— Спомняш ли си изобщо нещо отпреди операцията? — опита се да надвика шума на водата Толи.

Шай прилекна зад нея, когато отново се врязаха в стена от водни пръски.

— Разбира се, глупаче.

— Ти ме мразеше. Защото ти откраднах Давид. И защото издадох Мъглата. Помниш ли?

Шай мълчеше, наоколо се чуваше единствено рева на бялата вода и свистенето на вятъра. Най-накрая се приведе към Толи и тя чу замисления ѝ глас в ухото си.

— Знам какво имаш предвид. Но това са стари работи, които вълнуват само грозните — луда любов, ревност, желание да се опълчиш на града. Всяко дете обича такива неща. Но накрая всеки пораства.

— Значи си пораснала благодарение на операцията, така ли? Това не ти ли се струва странно?

— Не е заради операцията.

— Защо тогава?

— Зарадвах се, когато се върнах тук, Толи. Чак тогава си дадох сметка каква лудост е бил целият живот в Мъглата.

— Ами ритането и хапането?

— Трябваша ми няколко дни, докато се укротя.

— Преди или след като стана красива?

Шай отново замълча. Толи се зачуди дали можеш да убедиш някого, че има мозъчна аномалия.

После извади джипиес навигатора от джоба си. Докато стигнат координатите на пещерата им оставаше още половин час. Погледна през рамо, но не видя никакви автолети зад тях, поне засега. Ако всеки

от четирите сърфа беше поел в различна посока, извънредните трябваше доста да се потрудят тази нощ.

Толи се запита колко ли грозни са видели огнения надпис в „Града на новите красиви“, колко от тях знаеха какво е Мъглата и дали вече не измислят свои истории, за да си обяснят загадъчното послание. Може би двамата с Давид бяха създали една нова легенда с тази малка диверсия.

Когато стигнаха по-спокоен участък от реката, Шай се обади.

— Ей, Толи?

— Да?

— Защо искаш да те мразя?

— Не искам да ме мразиш, Шай — въздъхна Толи. — Или пък искам, кой знае. Предадох те и сега се чувствам ужасно заради това.

— Мъглата нямаше да съществува вечно, Толи. Независимо дали ти си ни предала, или не.

— Не съм ви предала — извика Толи. — Не и нарочно. А всичко това с Давид стана случайно. Не съм искала да те наранявам.

— Разбира се. Ти просто си объркана.

— Аз ли съм объркана? — изпъшка Толи. — Ти си тази, която е...

После се отказа. Как можеше Шай да не усеща, че е била напълно променена при операцията?! И че е получила не само красиво лице, но и... красив ум. Нищо друго не би могло да обясни тази внезапна и коренна промяна — да изостави приятелите си от Мъглата заради купони и горещ душ, също както беше направил Перис преди няколко месеца.

— Ти обичаш ли го? — попита Шай.

— Давид ли? Аз, ъ... може би.

— Колко сладко.

— Това не е сладко. То е истинско!

— Тогава защо се срамуваш?

— Аз не се... — заекна Толи. За момент загуби концентрация, задната част на сърфа заора във водата и ги обля със студен душ. Шай извика и се хвана още по-здраво. Толи стисна зъби и вдигна сърфа малко по-високо.

Когато най-накрая спря да се смее, Шай си пое въздух и каза:

— Значи мислиш, че аз съм обърканата.

— Виж какво, Шай, има едно нещо, за което съм съвсем наясно. Никога не съм искала да предам Мъглата. Изнудиха ме да отида там като шпионин, а изпращането на сигнала до извънредните стана неволно, честно ти казвам. Съжалявам, Шай. Съжалявам, че разбих мечтите ти. — Толи усети, че плаче, а вятърът отнася сълзите ѝ. Около тях бързо се мяркаха дървета.

— Радвам се, че вие двамата се върнахте в цивилизацията — тихо каза Шай, притискайки се към нея. — И никак не съжалявам за онова, което се случи. Дано това поне малко те успокои.

Толи обаче мислеше за аномалията на Шай, за онези малки ракови образувания или рани, за които приятелката ѝ дори не подозираше. Те бяха някъде вътре в нея, променяха мислите ѝ, притъпяваха чувствата ѝ, прояждаха нейната истинска личност. Караха я да прости на Толи.

— Благодаря ти, Шай. Това обаче никак не ме успокоява.

САМИ В НОЩТА

Толи и Шай стигнаха пещерата първи.

Крой пристигна няколко минути по-късно. Той и сърфът му разцепиха водопада внезапно, без предупреждение, подобно на взрив от водни пръски и проклетия. Крой се прекатури в тъмното и тялото му се затъркаля по каменния под с тъпи удари.

Толи изплъзля от дъното на пещерата с фенерче в ръка.

Крой разтърси глава и изохка.

— Изплъзнах им се.

Толи погледна към входа на пещерата и плътната водна завеса на водопада, която ги криеше в нощта.

— Дано да е така. Къде са останалите?

— Представа нямам. Мадни каза да се пръснем в различни посоки. Само аз бях сам, затова започнах да кръжа из зеления пръстен, за да ги заблудя. — Той отпусна глава назад, все още дишайки тежко. Джипиес навигаторът изпадна от едната му ръка.

— Брей! Значи си бил доста бърз.

— И още как! При това без противоударни гривни.

— Нали стигна все пак. Поне имаш обувки — каза Толи. — Преследвах ли те?

Той кимна.

— Гледах да не ме изпускат от поглед колкото се може по-дълго. Повечето от извънредните се лепнаха за мен. Но в зеления пръстен имаше още цяла банда със сърфове. Градски дечурлига. Извънредните съвсем оплетоха конците.

Толи се усмихна. Декс, Ан и Сузи добре си бяха свършили работата.

— Давид и Мадни добре ли са?

— Представа нямам — отговори тихо той. — Тръгнаха веднага след теб и май никой не ги проследи. Мадни каза, че отиват право към руините. Трябва да се срещнем с тях там утре през нощта.

— Чак утре? — възкликна Толи.

— Нали разбираш, Мади искаше да остане известно време насаме с Давид.

Толи киша, но сърцето ѝ се сви. Сега Давид имаше нужда от нея. Поне се надяваше да е така. Мисълта, че той ще трябва да се изправи пред смъртта на Аз без нея още повече стегна хватката на ледения юмрук, който стискаше стомаха ѝ.

Е, нали Мади беше с него. В края на краищата Аз беше неин съпруг, а Толи само веднъж го беше срещала. И въпреки това...

Тя въздъхна. Опита си да си спомни последните си думи към Давид и ѝ се прииска да са били топли и успокоителни. Даже нямаха време да се прегърнат преди раздялата. От нападението на извънредните над Мъглата Толи не се беше отделяла от Давид, с изключение на онзи един час в бурята, а сега трябваше да изкара цял ден без него.

— Може би е редно аз да отида до руините. Ще тръгна от тук още тази вечер.

— Не върши глупости — каза Крой. — Извънредните още дебнат наоколо.

— Но ако имат нужда от нещо...

— Мади каза да ти предам да не го правиш.

Астрикс и Райд пристигнаха половин час по-късно, влязоха в пещерата много по-внимателно от Крой, нетърпеливи на свой ред да разкажат как са се измъкнали от извънредните. Бягството им било трудно и рисковано, но въпреки това успели да заблудят преследвачите, които били стъписани от всичко, случило се тази нощ.

— Дори не успяха да ни доближат — каза Астрикс.

Райд тръсна глава.

— Бяха плъзнали навсякъде.

— Май излиза, че сме спечелили битката — заключи Крой. — Успяхме да ги бием на тяхна територия. Направихме ги на глупаци.

— Сигурно вече не е необходимо да се крием в тоя пущинак — каза Райд. — Все едно сме още грозни и правим някой номер. Но ще разкрием истината пред целия град.

— А ако ни хванат, Толи ще дойде и ще ни освободи! — викна Крой.

Толи се опита да се усмихне в отговор на въодушевените им викове, но знаеше, че няма да намери покой, докато отново не види

Давид. Не би могла да чака до следващата нощ. Чувстваше се като изгнаница, отделена от единствения човек, който имаше значение в живота ѝ.

Шай най-после заспа, свита в тясна пукнатина, след като дълго се беше оплаквала, от влагата, която разваляла прическата ѝ и настояваше да я върнат обратно у дома. Толи отиде на мястото, където спеше приятелката ѝ и се сгуши до нея, опитвайки се да забрави за щетите, причинени на мозъка ѝ от операцията. Добре поне, че новото тяло на Шай не беше така болезнено слабо; сега го чувстваше меко и топло в студената влага на пещерата. Притисната до Шай, Толи най-накрая спря да трепери.

Но мина много време, преди да успее да заспи.

Разбуди я ароматът на ПадТай.

Крой беше открил в раницата ѝ пакетите с дехидратирана храна и пречиствателя и сега приготвяше закуска с вода от водопада, опитвайки се очевидно да умилистави Шай.

— Мога да преживея едно малко бягство, но се чудя как ще ме мъкнете от тук нататък със себе си, момчета. До гуша ми дойде от цялата тая революция. Освен това ме гони ужасен махмурлук и имам спешна нужда да си измия косата.

— Имаш цял водопад на разположение — каза Крой.

— Но той е страшно студен! И ми писна от тия играчки на първобитни хора.

Толи изпълзя от скалната пукнатина с вдървени крайници и отпечатъци на камъните по тялото си. През водната завеса на водопада видя да се здрачава. Запита се дали някога пак ще успее да заспи нощем.

Шай беше приклепнала на един камък, ровеше из порцията си ПадТай и мрънкаше, че не е достатъчно пикантно. Кална, облечена в изпоцапан вечерен тоалет и прилепнала по лицето коса, тя продължаваше да е ослепителна. Райд и Астрикс я наблюдаваха мълчаливо, обхванати от нещо като благоговение пред външния ѝ вид. Двамата бяха стари нейни приятели, избягали в Мъглата още по времето, когато тя се е изплашила първия път, затова сигурно от месеци не бяха виждали красиво лице. По всичко личеше, че никой няма нищо против мрънкането ѝ.

Още едно предимство на това, да си красив е, че хората приемат досадните ти навици.

— Добро утро — каза Крой. — ПадТай, или ВегиОриз?

— Което става по-бързо — протегна се Толи. Нямахше търпение да тръгне към руините.

Когато падна мрак, Толи и Крой се измъкнаха иззад водопада. По небето нямаше и следа от извънредните. Толи се съмняваше, че някой би дошъл да ги търси толкова далече. Четиридесет минути от града бързо каране със сърф беше голямо разстояние.

Дадоха знак на останалите, че пътят е чист и всички поеха нагоре по течението на реката към мястото, където един от завоите ѝ се приближаваше най-много до руините. По време на дългото пътуване пеша четиримата грозни си помагаха, споделяйки тежестта на сърфовете и провизиите. Шай беше престанала да мрънка и мълчеше, намусена и махмурлия. Ходенето пеша очевидно не я затрудняваше. За последните две седмици не беше изгубила закалката от тежката физическа работа в Мъглата, а и благодарение на операцията имаше оформени нови красиви мускули. Въпреки това пак настоя да я върнат у дома, сякаш мисълта да се върне сама изобщо не ѝ минаваше през ума.

Толи се запита какво ли наистина щяха да правят с нея. Даваше си сметка, че този въпрос няма прост отговор. Мади и Аз двайсет години безполезно бяха търсили лек. Но въпреки това не можеха да оставят Шай в такова състояние.

Независимо че щом се излекува, омразата ѝ към Толи щеше да се върне с нова сила.

Кое беше по лошото: приятел с мозъчна аномалия, или такъв, който те ненавижда до смърт?

Стигнаха покрайнините на руините след полунощ и приземиха сърфовете при изоставената сграда, където Толи и Давид бяха пренощували.

Давид чакаше отвън.

Изглеждаше изтощен, а тъмните кръгове под очите му личаха дори на лунна светлина. Но въпреки това той взе в обятията си Толи щом тя слезе от сърфа, притисна я силно към себе си и тя облекчена отвърна на прегръдката му.

— Добре ли си? — прошепна тя и в същия момент се почувства ужасно глупаво. Какво би могъл да ѝ отговори? — О, Давид, разбира се, че не си добре. Съжалявам, аз...

— Знам. — Той се отдръпна и ѝ се усмихна.

Толи въздъхна с облекчение и стисна ръцете на Давид, сякаш да се увери, че наистина стои пред нея.

— Толкова ми липсваше — каза тя.

— И ти на мен. — Той я целуна.

— Вие двамата сте толкова сладки — намеси се Шай, разресвайки косата си с пръсти след ветровитото пътуване.

— Здравсти, Шай — уморено ѝ се усмихна Давид. — Вие двете ми се виждате гладни.

— Само ако имаш нормална храна — отговори Шай.

— Боя се, че нямам. Само три вида инстантно кърри.

Шай демонстративно изпъшка и се промъкна край него в порутената сграда. Той я проследи с поглед, но в очите му нямаше и следа от обожанието на Райд и Астрикс. Сякаш не забелязваше красотата ѝ.

После се обърна.

— Най-после да извадим късмет.

Толи се взря в умореното му лице с издължени черти.

— Наистина ли?

— Таблетът, който носеше д-р Кейбъл, още работи. Мама извади преподавателя, така че не могат да ни проследят по него, и сега проучва базата данни на Кейбъл.

— Какво търси?

— Бележките ѝ по превръщането на красивите в агенти на „Извънредни ситуации“. И то не само физически — той я придърпа по силно към себе си, — но също така и как премахват мозъчната аномалия. Всичко, до което родителите ми не са могли да се доберат, докато са били лекари!

Толи преглътна.

— Шай...

Той кимна.

— Според мама тя може да бъде излекувана.

ХИПОКРАТОВА КЛЕТВА

Останаха в покрайнините на „Ръждивите руини“.

От време на време над разрушения град преминаваха автолети, изписвайки бавно кръгове в небето. Но мъгляните бяха гърмяни зайци и имаха опит в камуфлажните техники, прикривайки се от сателити и летателни апарати. Те пръснаха примамки из руините — пластмасови прозрачни пръчки, светещи благодарение на химическата реакция на веществата в тях, които излъчваха топлина като човешко тяло — и покриха прозорците на убежището си с черно фолио. Помагаше им и размерът на руините — да откриеш някого на място, което някога е било милионен град, не беше никак лека работа.

Всяка нощ Толи наблюдаваше как расте броят на последователите на Новата Мъгла. Много от грозните бяха видели огнения надпис в нощта на тяхното бягство, или пък бяха чули за него, затова среднощните поклонници в руините се увеличаваха с всяка изминала нощ, докато накрая просветването на фойерверки по високите сгради на развалините не продължаваше от мрак чак до зори. Толи, Крой, Райд и Астрикс се свързваха с грозните от града, пускаха нови слухове, учеха ги на непознати номера и им даваха да надзърнат в старите списания, които Шефа беше спасил от Мъглата. Ако някой от тях се съмняваше в съществуването на „Извънредни ситуации“, Толи им показваше пластмасовите белезници на китките си и ги караше да се опитат да ги срежат.

Но един слух се разпространяваше най-бързо от уста на уста. Мади реши, че мозъчната аномалия не може да бъде пазена вечно в тайна; всеки грозен имаше правото да знае какви са действителните последици от операцията. Толи и останалите мъгляни пуснаха мълвата сред приятелите си от града: не само лицето ти се променя под ножа, твоята личност, истинското ти „аз“ е цената на това да си красив.

Разбира се, не всички грозни хващаха вяра на такава жестока приказка, но някои я приеха съвсем насериозно. Други се промъкваха нощем в „Града на новите красиви“, за да се срещнат лице в лице със старите си приятели и сами да решат.

Извънредните продължаваха да се опитват да влязат в следите им и често залагаха капани на новите мъгляни, но винаги се намираше някой, който да ги предупреди, и нито един автолет не успя да стигне сърфиращите из порутените улици и отломките на града бунтовници. Новите мъгляни изучиха всяко кътче и всяка пукнатина в руините, опознаха ги като свой роден град и можеха да изчезнат от поглед само за секунда.

Мади продължаваше да работи над метода за лечение на мозъчната аномалия, използвайки оцеляла в руините медицинска техника и донесени от града материали, които грозните отмъкваха от болницата и от часовете по химия. Тя се беше изолирала от всички, с изключение на Давид. Отношението ѝ към Толи беше подчертано студено, а Толи на свой ред изпитваше вина във всяка минута, прекарана с Давид, защото го откъсваше от майка му. Никой от тях повече не отвори дума за смъртта на Аз.

Шай продължаваше да стои при тях, оплаквайки се от храната, от развалините, заради косата и дрехите си и от това, че е заобиколена само от грозни лица. Но пък не изглеждаше тъжна, а вечно вбесена. След първите няколко дни тя вече не отвори дума да си ходи. Вероятно мозъчната аномалия я правеше отстъпчива и приспособима, или пък имаше значение фактът, че не беше живяла много дълго в „Града на новите красиви“. Тя все още приемаше всички около себе си за свои приятели. Толи понякога се чудеше дали Шай тайничко не се радва, че само тя е красива сред малката група бунтовници. Освен това приятелката ѝ определено не се преработваше; Райд и Астрикс с обожание изпълняваха всяка нейна команда.

Давид помагаше на майка си, претърсвайки руините за съхранено медицинско оборудване, и обучаваше всеки желаещ от грозните как да оцелява сред дивата природа. Но две седмици след смъртта на баща му Толи усети, че ѝ липсват дните, когато бяха само двамата.

Двайсет дни след спасителното бягство Мади обяви, че е открила лек.

— Шай, искам да ти обясня нещо много важно.

— Разбира се, Мади.

— Когато са ти направили операцията, те са променили нещо в мозъка ти.

Шай се усмихна.

— Да, бе, знам. — Тя погледна към Толи, която я наблюдаваше с обичайното изражение. — Толи все ми повтаря това. Но вие нищо не разбирате.

Мади скръсти ръце.

— Какво искаш да кажеш?

— На мен ми харесва как изглеждам — продължи упорито Шай.
— Чувствам се много по-щастлива в това тяло. Говорите ми за някаква мозъчна аномалия. Ами я се погледнете най-напред себе си, как се щурате из тия развалини и се правите на командоси. В главите ви има само заговори и въстания, побъркани сте от страх, гони ви параноята и даже ревнувате. — Погледът ѝ се спираше последователно ту на Толи, ту на Мади. — Ето това означава да си грозен.

— Ами ти как се чувстваш, Шай? — спокойно попита Мади.

— Просто страхотно. Много е хубаво, когато хормоните най-после те оставят на мира. Е, малко ми е тъпо, че съм тук, а не в града.

— Никой не те държи насила тук, Шай. Защо още не си заминала?

Шай вдигна рамене.

— Не знам... Тревожа се за вас, хора. Тук е опасно, а да си играете на котка и мишка с извънредните определено не е добра идея. Ти вече би трябвало да си го разбрала, Мади.

Толи рязко се пое въздух, но изражението на Мади не се промени.

— Значи ти ще ни защитиш от тях — хладнокръвно попита тя.

Шай пак сви рамене.

— Просто ми е кофти за Толи. Ако не ѝ бях казала за Мъглата, сега тя щеше да е красива, вместо да живее в тая дупка. Но предполагам, че рано или късно все пак ще порасне. Тогава двете заедно ще се върнем.

— Явно не искаш сама да решиш.

— Какво да решавам? — Шай демонстративно извъртя очи нагоре, за да покаже колко досадно ѝ е всичко това. Двете с Толи бяха водили този разговор неведнъж, докато Толи накрая не разбра, че няма как да убеди Шай в щетите, нанесени на мозъка ѝ. Според Шай сегашното ѝ поведение се дължеше единствено на нейното съзряване,

на това, че е пораснала и е оставила всички неконтролирани емоции на грозните в миналото.

— Ти невинаги си мислела по този начин, Шай — каза Давид.

— Да, защото бях грозна.

Мади нежно се усмихна.

— Тези хапчета няма да променят външния ти вид. Те ще повлияят единствено на мозъка ти и ще премахнат действието на аномалията, причинена от д-р Кейбъл. После сама ще решиш как искаш да изглеждаш.

— Да реша сама ли? След като сте ми бръкнали в мозъка?

— Шай! — извика Толи, забравяйки обещанието си да мълчи. — Не ние сме тези, които ти бъркаме в мозъка!

— Толи — тихо се намеси Давид.

— Точно така, аз съм лудата! — Гласът на Шай възвърна тона си на вечно недоволство. — Вие сте нормалните, дето живеете в порутени сгради из покрайнините на един мъртъв град и бавно се превръщате в откачалки, когато можете да бъдете красиви. Добре тогава, аз съм лудата... Защото се опитвам да ви помогна.

Толи се облегна назад и скръсти ръце, оставяйки думите на Шай без отговор. Всеки път, когато водеха този разговор, той стигаше до една мъртва точка, в която истината изглеждаше доста объркана и май действително излизаше, че новите мъгляни са умопобърканите. Това ѝ напомняше за първите дни в Мъглата, когато не можеше да прецени на чия страна е всъщност.

— Как мислиш да ни помогнеш, Шай? — спокойно попита Мади.

— Опитвам се да ви накарам да разберете.

— Също както направи, когато д-р Кейбъл те вкара в килията ми.

Шай присви очи и лицето ѝ доби объркано изражение, сякаш спомените от подземния затвор някак не се вписваха в общата картина на нейния красив свят.

— Знам, че д-р Кейбъл постъпи ужасно с вас — каза тя. — Тия извънредни са пълни психари — само ги погледнете. Но това не значи, че цял живот трябва да бягате. Ето това искам да ви кажа. Преобразите ли се веднъж, извънредните няма да ви създават неприятности.

— Защо?

— Защото повече няма да създавате неприятности.

— И защо така?

— Защото ще бъдете щастливи! — Шай на няколко пъти бързо си пое въздух и възвърна обичайното си хладнокръвие. Усмихна се и красотата ѝ грейна отново. — Като мен.

Мади прибра хапчетата от масата пред нея.

— Значи няма да ги изпиеш доброволно?

— За нищо на света. Ти каза, че те дори не са надеждни.

— Казах, че има минимален риск нещата да не се развият както трябва.

Шай се разсмя.

— Сигурно наистина ме мислиш за побъркана. Даже тия хапчета да подействат, погледни само в какво ще се превърна. Според моите наблюдения „излекувана“ означава ревнива, надута и с недоразвит грозен мозък. С други думи, си въобразявате, че само вие знаете отговорите на всички въпроси. — Тя скръсти ръце. — В много отношения вие двете с д-р Кейбъл страшно си приличате. И двете сте убедени, че сте призвани да промените света. Е, аз нямам нужда нито от едното, нито от другото.

— Добре тогава. — Мади взе хапчетата и ги пусна в джоба си. — Казах, каквото имаше да ти казвам.

— Какво имаш предвид? — попита Толи.

Давид стисна ръката ѝ.

— Направихме всичко, което е по силите ни, Толи.

— Какво? Нима искате да кажете, че не може да я излекувате?

Мади поклати глава.

— Освен ако тя сама не пожелае да бъде излекувана. Тези хапчета са експериментални, Толи. Не можем да ги дадем на някого против волята му. Не и при условие че не сме сигурни дали изобщо действат.

— Но нейният мозък... Тя е с аномалия!

— Ехо — прекъсна я Шай. — „Тя“ седи точно срещу теб.

— Съжалявам, Шай — меко каза Мади. — Толи?

Мади вдигна завесата от черно фолио и излезе на онова нещо, което новите мъгляни наричаха „балкон“. В действителност беше част от последния етаж на сградата, където покривът беше напълно разрушен и предоставяше панорамна гледка към руините.

Толи я последва. Зад гърба ѝ Шай вече беше подхванала темата какво ще има за вечеря. Давид излезе миг по-късно.

— Значи ще ѝ дадем хапчетата тайно, нали? — прошепна Толи.

— Не — твърдо отговори Мади. — Не можем да го направим. Нямам намерение да правя медицински експерименти с хора против тяхното желание.

— Медицински експерименти ли? — преглътна сухо Толи.

Давид я хвана за ръката.

— Не можем да сме сигурни какво ще е действието на подобна интервенция. Шансът е едно на сто, но може и да увреди мозъка ѝ завинаги.

— Той вече е увреден.

— Но сега тя е щастлива, Толи. — Давид тръсна глава. — И може сама да взима решения.

Толи издърпа ръката си от неговата и се загледа над града. Един фойерверк разцъфна над най-високата сграда, грозните идваха да клюкарстват и да търгуват.

— Защо изобщо трябва да я питаме? Те не са искали съгласието ѝ, когато са ѝ причинили това.

— Точно в това е разликата между тях и нас — каза Мади. — Когато двамата с аз си дадохме сметка за последиците от операцията, осъзнахме, че сме станали част от нещо ужасно. Съзнанието на хората е било променяно без тяхното знание. Като лекари ние сме положили клетва, че никога няма да правим това.

Толи погледна Мади право в очите.

— Но щом като няма да помогнеш на Шай, защо тогава си загуби времето да откриваш лекарство за това?

— Само ако сме сигурни, че лекарството е надеждно, можем да го дадем на Шай и да видим как ще се почувства след това. Но за да го изпробваме, ни трябва доброволец.

— И къде смятате да го откриете? Всеки красив ще ви откаже.

— Засега е така, Толи. Но ако продължим да правим набези в града, можем и да открием някой красив, който да се съгласи.

— Но ние всички сме наясно, че Шай е луда.

— Тя не е луда — отговори Мади. — В действителност аргументите и са доста основателни. Тя е щастлива такава, каквата е и не иска да поема смъртоносен риск.

— Но това не е истинската тя. Ние сме длъжни да я променим.

— Аз умря, защото и други мислеха като теб — мрачно каза Мади.

— Какво?

Давид я прегърна през раменете.

— Баща ми... — Той се изкашля, за да прочисти гърлото си и Толи мълчаливо, изчака да продължи. Най-после щеше да ѝ разкаже как е умрял Аз.

Давид бавно пое въздух, преди да заговори отново.

— Д-р Кейбъл е искала да преобрази всички тях, но се е страхувала, че мама и татко ще продължат да говорят за мозъчната аномалия дори след операцията, защото много дълго време са се занимавали с нея. — Гласът на Давид потрепери, но продължаваше да е тих и внимателен, сякаш се боеше да вложи каквато и да е емоция в разказа си. — Д-р Кейбъл вече е разработвала система за подмяна на спомените, за да изтрие завинаги Мъглата от умовете на хората. Когато взели баща ми за операцията, той никога повече не се върнал.

— Това е ужасно — прошепна Толи. После го прегърна силно.

— Аз стана жертва на медицински експеримент, Толи — обади се Мади. — Не мога да причиня това на Шай. В противен случай ще е напълно права за мен и д-р Кейбъл.

— Но Шай избяга. Тя не искаше да става красива.

— Но също така и не иска да се превръща в опитно зайче.

Толи стисна очи. През завесата от черно фолио се чуваше как Шай се хвали на Райд с четката за коса, която сама си беше направила. От няколко дни тя гордо показваше на всеки, готов да я изслуша, малката четка, която беше стъкмила от дървени тресчици, забити в топка лепило. Сякаш това е най-важното нещо, което бе направила в живота си.

А те бяха рискували всичко, за да я спасят. Но въпреки това нямаха особен повод за хвалби. Шай никога вече нямаше да бъде същата.

И вината за това беше изцяло на Толи. Тя беше пристигнала в Мъглата и беше довела извънредните след себе си, които превърнаха Шай в празноглава красавица и убиха Аз.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Добре тогава, вече имате доброволец.

— Кого имаш предвид, Толи?
— Себе си.

ИЗПОВЕДИ

— Моля?! — възкликна Давид.

— Ако ти пиеш хапчетата, Толи, това с нищо няма да ни помогне — каза Мади. — Ти нямаш мозъчна аномалия.

— Но скоро ще имам. Ще се върна в града и ще се оставя да ме хванат, а д-р Кейбъл ще ме оперира. След няколко седмици елате и ме вземете. После ти ще ме излекуваш. Ето го вашият доброволец.

Тримата замълчаха. Думите сами бяха изхвъркнали от устата ѝ. Миг по-късно тя едва можеше да повярва, че е изрекла това.

— Толи... — Давид поклати глава. — Това е лудост.

— Не е лудост. Нали ви трябва доброволец. Някой, който преди да стане красив е дал съгласието си за лечение, независимо дали е експериментално, или не. Значи това е единственият начин.

— Не можеш просто така да се жертваш! — извика Давид.

Толи се обърна към Мади.

— Ти каза, че си деветдесет и девет процента сигурна в действието на хапчетата, нали?

— Да, но този рисков един процент може да те превърне в зеленчук, Толи.

— Един процент риск? Той е като свеж полъх в сравнение с това да проникнеш в „Извънредни ситуации“.

— Толи, престани — хвана я за раменете Давид. — Прекалено опасно е.

— Опасно ли? Давид, можеш да кръстосваш из „Града на новите красиви“ без никакъв проблем. Грозните го правят непрекъснато. Просто ме грабваш от общежитието и ме мяташ на сърфа. Ще тръгна с теб, точно както Шай го направи. После ще ме излекувате.

— Ами ако извънредните решат да изтрият спомените ти, както са направили с баща ми?

— Няма да го направят — намеси се Мади.

Давид изненадано погледна майка си.

— Те не си направиха труда да променят спомените на Шай и тя отлично си спомня Мъглата. Притеснявахме ги единствено аз и баща

ти. Защото през близо половината си живот се опитвахме да открием причините за мозъчната аномалия и те се опасяваха, че няма да се откажем да търсим лечение дори като красиви.

— Мамо, Толи никъде няма да отиде! — извика Давид.

— Освен това — хладнокръвно продължи Мади, — д-р Кейбъл няма да направи нещо, с което да нарани Толи.

— Не говори за това, сякаш вече е решено!

Толи погледна Мади в очите. Жената кимна в отговор на немия ѝ въпрос. Тя знаеше.

— Давид — прекъсна го Толи, — трябва да го направя.

— Защо?

— Заради Шай. Това е единственият начин Мади да я излекува. Нали така?

Мади кимна.

— Не си длъжна да спасяваш Шай — бавно и натъртено каза Давид. — И без това си направила достатъчно за нея. Последва я чак до Мъглата и я спаси от „Извънредни ситуации“.

— Да, доста направих за нея. — Толи си пое дълбоко въздух. — Аз съм причината тя да е в това състояние сега, красива и празноглава.

Давид поклати глава.

— Какви ги приказваш?

Тя се обърна към него и взе ръката му.

— Аз не дойдох в Мъглата само за да се убедя, че с Шай всичко е наред, Давид. Дойдох, за да я отведа обратно в града. — Тя въздъхна. — Дойдох, за да я предам.

Толи си беше представяла как споделя тайната си с Давид толкова много пъти, репетирайки думите наум почти всяка нощ, че сега почти не вярваше това да се случва наистина, а не е поредният кошмар, в който са изкопчили истината от нея. Но когато емоцията на момента я завладя, тя осъзна, че думите ѝ гладко се леят.

— Шпионирах за д-р Кейбъл. Затова знаех къде се намира централата на „Извънредни ситуации“. Затова извънредните откриха Мъглата. Носех проследяващо устройство.

— В това няма никакъв смисъл — каза Давид. — Ти се съпротивляваше, когато ни нападнаха. И им избяга. Помогна ми да спасим мама...

— Защото бях променила мнението си. Но и без това никога не съм мислела да активирам проследяващото устройство, честна дума. Имах намерение да остана в Мъглата. Но нощта преди нападението, когато разбрах за мозъчната аномалия... — Тя затвори очи. — След като се целунахме, аз неволно съм го задействала.

— Какво?

— Медальонът. Нямах намерение да го задействам. Искях да го унищожа. Но независимо от това аз съм тази, която докара извънредните в Мъглата, Давид. Затова аз съм виновна, че Шай е красива. Моя е вината, че баща ти е мъртъв.

— Просто си измисляш! Няма да ти позволя да...

— Давид — остро го прекъсна Мадри, принуждавайки сина си да замълчи, — тя не те лъже.

Толи отвори очи. Мадри я наблюдаваше с тъжен поглед.

— Д-р Кейбъл ми разказа всичко за това как те е манипулирала, Толи. Отначало не й повярвах, но в нощта, когато ни спаси, тя почти принуди Шай да потвърди нейната версия.

Толи кимна.

— Накрая Шай разбра, че съм предател.

— Тя все още го знае — каза Мадри. — Но за нея това вече няма значение. Ето защо Толи трябва да направи каквото е решила.

— Вие и двете сте луди! — изкрещя Давид. — Виж какво, мамо, просто слез от пиедестала си и дай хапчетата на Шай. — Той протегна ръка. — Аз ще го направя вместо теб.

— Няма да позволя да се превърнеш в чудовище, Давид. Толи постъпва така по своя воля.

Давид ги изгледа, неспособен да повярва, че всичко това се случва. Най-накрая истината стигна до съзнанието му.

— Значи си шпионирала?

— Да, отначало.

Той тръсна глава.

— Синко! — Мадри пристъпи към него, опитвайки се да го задържи.

— Не! — Той се обърна и побягна, като разкъса черното фолио на вратата, а вътре всички онемяха от изненада, даже Шай загуби дар слово за известно време.

Й. Преди Толи да успее да го последва, Мади здраво стисна ръката й.

— Още сега трябва да тръгнеш за града.

— Тази нощ ли? Но...

— В противен случай може да се разколебаш. Или Давид да те разубеди.

Толи се отдръпна от нея.

— Трябва да се сбогувам с него.

— Не, трябва да вървиш.

Толи се взираше в Мади и постепенно осъзнаваше истината. Независимо че в погледа на жената имаше повече тъга, отколкото гняв, очите й гледаха студено. Давид може и да не я обвинява за смъртта на Аз, но Мади я мислеше за виновна.

— Благодаря ти — тихо каза Толи, насилвайки се да издържи втренчения поглед на Мади.

— За какво?

— Че не му каза. За това, че ме остави аз сама да го направя.

Мади поклати глава и се опита да се усмихне.

— Давид имаше нужда от теб през последните седмици.

Толи преглътна сухо и пристъпи напред, загледана към града в далечината.

— Той все още има нужда от мен.

— Толи...

— Ясно, заминавам още тази вечер. Но съм сигурна, че Давид ще е този, който ще ме върне обратно.

НАДОЛУ ПО РЕКАТА

Преди да замине, Толи написа писмо до самата себе си.

Идеята да остави писмено съгласие беше на Мади. Така, дори когато стане красива и няма да е способна да проумее защо е позволила да експериментират с мозъка ѝ, Толи ще може да прочете собствените си думи и ще е наясно какво предстои.

— Ще направя каквото пожелаеш — каза Толи. — Стига да ме излекуваш, независимо на какво мнение съм тогава. Не се отказвай от мен, както направи с Шай.

— Ще те излекувам, Толи. Обещавам ти. Просто ми трябва писменото ти съгласие. — Мади ѝ подаде писалка и малък къс безценна хартия.

— Така и не се научих да пиша на ръка — каза Толи. — В училище това вече не е задължително.

Мади тъжно поклати глава и каза:

— Добре тогава. Ти ще ми диктуваш, а аз ще пиша.

— Не ти, Шай ще го направи заради мен. Тя специално се научи, преди да избяга в Мъглата.

Толи си спомни драсканиците на Шай в бележката с указания как да стигне Мъглата, недодялани, но четливи.

Написването на писмото не отне много време. Прочувствените думи предизвикаха само кикот у Шай, но тя написа точно всичко, както ѝ беше продиктувано. Имаше нещо искрено и добросъвестно в начина, по който движеше острието на писалката по листа, сякаш е дете, което се учи да чете.

Давид още не се беше прибрал, когато завършиха писмото. Беше отлетял с един от сърфовете по посока на руините. Докато събираше вещите си, Толи все поглеждаше към прозореца с надеждата, че ще го види да се връща.

Но Мади може би имаше право. Ако Толи се срещнеше с него отново, това можеше да я разколебае и тя да се откаже. А и Давид сигурно щеше да я спре.

Или още по-лошо — нямаше да ѝ попречи да замине.

Независимо какво би казал сега обаче, той винаги щеше да помни нейното престъпление, заплатено с цената на човешки живот. Имаше само един начин да спечели опрощението му. Ако дойдеше да я спаси, това щеше да е потвърждение, че ѝ е простил.

— Добре, хайде да мърдаме — каза Шай, когато всичко беше готово.

— Шай, аз не заминавам завинаги. Затова бих предпочела ти...

— Хайде, стига! И без друго вече ми писна от това място.

Толи прехапа устни. Какъв беше смисълът да се предаде, щом Шай идваше с нея? Е, разбира се, винаги можеха да я отвлекат отново. Докажеше ли се веднъж, че лекарството действа, можеха да го дадат на когото и да е. На всеки.

— Единствената причина да вися в тая дупка досега беше да те убедя да се върнеш — каза Шай и сниши глас. — Вината ти още да не си красива е моя. Обърках всичко с бягството си. Затова ти го дължа.

— О, Шай! — Толи усети, че ѝ се завива свят и затвори очи.

— Мади постоянно повтаря, че мога да си тръгна когато поискам. Нали не искаш да се връщам там сама?

Толи се опита да си представи как Шай стига сама пеша до реката.

— Не, май не искам. — Тя погледна приятелката си в очите и видя в тях да свети някакво пламъче, сякаш наистина се беше запалила от идеята да тръгне на това пътешествие заедно с Толи.

— Моля те! Направо ще сме сензацията в „Града на новите красиви“!

Толи разпери безпомощно ръце.

— Добре тогава. И без това не мога да те спра.

Летяха заедно върху един сърф. Крой дойде с тях, за да го върне обратно, когато стигнат покрайнините на града.

Той не обели нито дума през целия път. Всички от новите мъгляни бяха чули пререканието на балкона и вече знаеха със сигурност какво е направила Толи. Крой очевидно го приемаше най-тежко. Той я подозираше в началото, а тя го беше лъгала право в лицето. Сега вероятно съжаляваше, че не е успял да я спре, преди да ги предаде.

Когато стигнаха зеления пояс обаче, той се насили да я погледне.

— Какво ти направиха в края на краищата? С какво те принудиха да постъпиш така?

— Казаха, че не мога да бъда преобразена, докато не върна Шай.

Той отклони очи към светлините на „Града на новите красиви“, ярки в кристалния въздух на ноемврийската нощ.

— Е, сега най-накрая желанието ти ще се изпълни.

— Предполагам.

— Толи ще става красива! — възкликна Шай.

Крой не ѝ обърна внимание и пак погледна Толи.

— Все пак ти благодаря, че ме спаси. Голям номер им спретнахте тогава. Дано... — Той вдигна рамене и тръсна глава. — Е, доскоро.

— Надявам се.

Крой сложи сърфовете един върху друг и полетя обратно нагоре по течението на реката.

— Чака ни голям купон! — каза Шай. — Търпение нямам да се запознаеш с новите ми приятели. И най-накрая ще ме представиш на Перис.

— Разбира се.

Упътиха се към „Града на грозните“, докато не стигнаха Парка на Клеопатра. Земята под краката им беше твърда, скована от късния есенен мраз и те се притискаха плътно една в друга, търсейки спасение от студа. Толи носеше ръчно плетения си пуловер от Мъглата. Искаше Мади да го задържи за себе си, но тя предпочете якето от микрофибър. Направените в града дрехи бяха твърде ценни, за да се пропиляват от някой, който се връща в цивилизацията.

— Аз вече съм известна — бърбореше Шай през това време. — Криминалното ми минало е златен пропуск за най-добрите партита. Нали разбираш, никой не иска да слуша какви уроци си посещавал в училището за грозни. — И тя се изкиска.

— Значи и аз ще бъда хит тогава.

— Ами. Да не мислиш, че някой ще ти повярва, когато им кажеш как си ме отвлякла право от централата на „Извънредни ситуации“? Или пък как съм те убеждавала да зарежеш тая банда откачалки. Затова трябва да спестим някои истини, Къорчо. Иначе никой няма да ни хване вяра.

— Права си, така е.

Толи мислеше за писмото, което остави на Мади. Дали самата тя щеше да повярва на истината след няколко седмици? Как ли биха изглеждали думите на един отчаян грозен беглец в очите на една красива?

И какъв ли ще ѝ се види Давид, когато бъде заобиколена само от красиви лица по двайсет и четири часа в денонощието? Дали отново някога ще повярва във всичко онова, в което вярват грозните, и ще помни ли тогава, че човек може да бъде красив и без операция? Толи се опита да си представи лицето на Давид и я заболя при мисълта колко дълго време ще мине, преди да го види отново.

Зачуди се колко ли време ще и е необходимо след операцията, докато той престане да ѝ липсва. Ще минат няколко дни преди аномалията да започне да действа, както я предупреди Мади.

А защо да не стане и обратното — мисълта за него и липсата му да не ѝ позволят да се промени. За разлика от повечето хора тя знаеше за мозъчната аномалия. Тогава може би щеше да успее да победи действието ѝ.

Над главата им се стрелна сянка, автолет на охраната, и Толи инстинктивно замръзна на място. Грозните от града ги бяха предупредили, че през последните дни има повече патрули. Градските власти най-накрая бяха разбрали, че нещата не са вече същите.

Автолетът спря, после меко се приземи край тях. Вратата се отвори с плъзгане и през нея заструи ослепителна светлина.

— Добре, добре, деца... О, извинете, госпожице!

Светлината падаше върху лицето на Шай. После отскочи към Толи.

— Вие двете какво... — Охранителят заекна. Гледката объркваше всички негови представи. Една красива и една грозна се разхождаха заедно. Той приближи, а по лицето му на красив от втора степен се изписа недоумение.

Толи се усмихна. Поне можеше да бъде сигурна, че ще създава неприятности до самия край.

— Аз съм Толи Янгблъд — каза тя. — Направете ме красива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.